

Zoogdieren Mammifères

IRSNB / KBIN

RBINS112928

C43457

Zoogdieren van de hele wereld

Mammifères du monde entier

DEEL 1

TOME 1

uitgegeven door n.v. FORT produkten
édité par s.a. produits FORT

FORT
I T E G E M

IRSNB / KBIN

RBINS112928
C43457

VOORWOORD

Het succes van onze verzamelingen " De Vogels van België ", " Dieren van België " en " Insekten van België ", is voor ons een aansporing geweest om in het domein van de Natuurwetenschappen te blijven, en te vervolgen met " Zoogdieren van de hele wereld ".

Nogmaals hebben wij de steun gevraagd en verkregen van de Commissie van Beheer van het Vermogen van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen. Wij danken deze Commissie voor haar waardevolle medewerking.

Onder de titel " Zoogdieren " worden in dit werk, dat uit twee albums bestaat, driehonderd vijftig dieren van de hele wereld beschreven.

De kleurenprenten, gedrukt naar de modellen van het Koninklijk Instituut, zijn stuk voor stuk kleine kunstwerken; de verklarende teksten werden opgesteld onder de leiding van geleerden van hetzelfde Instituut.

Wij zijn ervan overtuigd dat ook deze uitgave in smaak zal vallen bij onze cliëntele en dat ze vooral door de opvoeders zal gewaardeerd worden.

N.V. FORT PRODUKTEN.

AVANT-PROPOS

Le succès de nos collections " Les Oiseaux de Belgique ", " Animaux de Belgique " et " Insectes de Belgique ", nous a incités à rester dans le domaine des Sciences Naturelles et à continuer avec les " Mammifères du monde entier ".

Une fois de plus nous avons sollicité et obtenu l'appui de la Commission Administrative du Patrimoine de l'Institut Royal des Sciences Naturelles de Belgique. Nous remercions cette Institution pour sa précieuse collaboration.

Le présent ouvrage, intitulé " Mammifères ", se compose de deux albums et traite de trois cent cinquante animaux du monde entier.

Imprimées d'après les modèles de l'Institut Royal, les images en couleurs constituent de véritables œuvres d'art; les notices accompagnant les illustrations ont été rédigées sous la direction de spécialistes du même Institut.

Nous sommes persuadés que cette édition sera appréciée par toute notre clientèle et spécialement par les éducateurs.

S.A. PRODUITS FORT.

I. ORDE DER OPPERDIEREN (PRIMATEN)

Zoogdieren met vijfvingerige ledematen. Zowel de handen als de voeten zijn grijporganen. De meeste soorten behoren tot de groepen die als « apen » gekend staan.

A. ONDERORDE DER SMALNEUSAPEN (CATARHINA)

Komen voor in de Oude Wereld (Azië, Afrika, Europa). Ze hebben een smal neustussenschot.

- Eerste familie : MENSAPEN (ANTHROPOMORPHAE)

De apen die het sterkst op de mens gelijken. In deze familie komen de grootste soorten voor. Ze leven in de tropische gebieden van de Oude Wereld.

1. Berggorilla - 2. Chimpansee - 3. Dwergchimpansee - 4. Orang-Oetan (mannetje) - 5. Orang-Oetan (wijfje).

- Tweede familie : GIBBONS (HYLOBATIDAE)

Vertonen nog vele kenmerken van de mensapen. Ze zijn zijdeachtig behaard en kunnen rechtop lopen. Ook Langarmapen genoemd.

6. Slanke Gibbon - 7. Zilvergibbon - 8. Withandgibbon - 9. Siamang of Imbau.

- Derde familie : MEERKATTEN (CERCOPITHECIDAE)

Lopen bijna uitsluitend op handen en voeten. Ook Langstaartapen genoemd : deze naam is misleidend, want sommige soorten hebben slechts een korte of helemaal geen staart.

a) SLANKAPEN (Colobinae)

Grote langstaartapen die bij voorkeur in de bomen leven en zich voeden met bladeren of vruchten.

10. Entel of Hoelman - 11. Withaard-slankaap - 12. Zwartkop-slankaap - 13. Neusaap - 14. Doek - 15. Stompneusaap - 16. Guezeza - 17. Colobus van Angola - 18. Rode Colobus.

b) BAVIANEN (Cynocephalae)

Verlengde snuit die aan een hondekop herinnert. Vertonen opvallende ziteelten nabij de aars.

19. Bruine Baviaan of Sfinxbaviaan - 20. Langarm-Bavlaan - 21. Mandril - 22. Gelada.

c) MAKAKEN (Macacae)

Apen met een hoekige snuit, echter minder hondesnuitachtig dan die van de bavianen. Merkwaardige ziteelten nabij de aars.

23. Moormakaak - 24. Kuifmakaak of Zwarte Baviaan - 25. Rhesus-aap - 26. Hoedmakaak - 27. Magot - 28. Wanderou - 29. Zwarte Mangabey of Kuifmangabey - 30. Goudbuikmangabey - 31. Patas.

d) ECHTE MEERKATTEN of MAKAKO'S (Cercopithecinae)

Handige klimmers en springers. Lange staart en goed ontwikkelde wangzakken. Leven in troepen in de Afrikaanse wouden, bij voorkeur dicht bij stroom of meer. Verraden hun aanwezigheid door ononderbroken gekrijs.

32. Grijsgroene Meerkat - 33. Groene Meerkat - 34. Brazza-aap - 35. L'Hoësts Meerkat - 36. Blauwlipaap - 37. Donkere Witneusaap - 38. Blauwaangezichtwitneusaap - 39. Uilekopmeerkat - 40. Diadeemmeerkat - 41. Zilvermeerkat - 42. Goudmeerkat - 43. Mona-meerkat - 44. Geelknevelaap of Dwergmeerkat.

B. ONDERORDE DER BREEDNEUSAPEN (PLATYRHINA)

Komen voor in de Nieuwe Wereld (Amerika). Ze hebben een breed neustussenschot en een platte neus. Hun staart is bijna altijd lang en stevig.

- Eerste familie : GRIJPSTAARTAPEN (CEBIDAE)

Ze hebben een krachtige staart; deze kan bij vele soorten als « vijfde lidmaat » dienst doen, want ze kunnen er zich mee vasthangen aan de takken.

45. Spinaap - 46. Wolaap - 47. Donkere Kapucijn - 48. Witborstkapucijn - 49. Doodshoofdaapje - 50. Rode Brulaap - 51. Witte Oeakari - 52. Pluimstaartaap - 53. Zilverpluimstaartaap - 54. Roodrugsaki - 55. Nachtaap.

- Tweede familie : KLAUWAAPJES (CALLITRICHIDAE)

Kleine levendige diertjes met een weinig aapachtig voorkomen. Hun staart is wel lang, maar niet geschikt om iets te grijpen.

56. Leeuwaapje - 57. Halsbandleeuwaapje.

I. ORDRE DES ANIMAUX SUPERIEURS (PRIMATES)

Mammifères aux membres pentadactyles (à cinq doigts). Les mains aussi bien que les pieds sont des organes de préhension. La plupart appartiennent aux groupes connus sous le nom de « singes ».

A. SOUS-ORDRE DES CATARRHINIENS

Originaires de l'Ancien Monde (Asie, Afrique, Europe). Ils ont une cloison nasale étroite.

- Première famille : LES ANTHROPOMORPHES

Les singes qui ressemblent le plus à l'homme. Dans cette famille on rencontre les espèces les plus grandes; elles vivent dans les régions tropicales de l'Ancien Monde.

1. Gorille des montagnes - 2. Chimpanzé - 3. Chimpanzé nain - 4. Orang-Outang (mâle) - 5. Orang-Outang (femelle).

- Deuxième famille : LES GIBBONS

Présentent plusieurs caractéristiques des anthropomorphes. Leurs poils sont soyeux et ils sont capables de courir en position bipède. Aussi appelés « Singes à bras longs ».

6. Gibbon agile - 7. Gibbon cendré - 8. Gibbon Lar - 9. Gibbon Siamang.

- Troisième famille : LES CERCOPITHEQUES

Courent presque exclusivement en position quadrupède. Aussi appelés « Singes à longue queue »; ce nom est trompeur, car certaines espèces n'ont qu'une courte queue ou n'en ont pas du tout.

a) LES COLOBES (semnopithèques)

Ce sont de grands cercopithèques qui vivent de préférence dans les arbres et qui se nourrissent de feuilles et de fruits (singes grêles).

10. Hanouman ou Siuge sacré de l'Inde - 11. Semnopithèque de Ceylan - 12. Semnopithèque à huppe noire - 13. Nasique - 14. Douc - 15. Rhinopithèque - 16. Guéréza ou Colobe d'Abyssinie - 17. Colobe d'Angola - 18. Colobe rouge.

b) LES BABOUINS (cynocephales)

Ont un museau allongé qui rappelle un peu celui du chien. Près de l'anus se trouvent des callosités fessières très apparentes.

19. Babouin brun - 20. Babouin jaune - 21. Mandrill - 22. Babouin Gélada.

c) LES MACAQUES

Des singes au museau anguleux, qui est cependant moins « museau de chien » que celui des babouins. De curieuses callosités fessières près de l'anus.

23. Macaque maure - 24. Cynopithèque huppé - 25. Macaque rhesus - 26. Bonnet chinois - 27. Magot - 28. Wanderou - 29. Mangabey noir - 30. Mangabey à ventre doré - 31. Cercopithèque Patas ou des savanes.

d) LES VRAIS CERCOPITHEQUES

Ce sont d'habiles grimpeurs et sauteurs. Ils ont une longue queue et des abajoues bien développées. Ils vivent par troupes dans les arbres des forêts africaines, de préférence à proximité d'un cours d'eau ou d'un lac. Ils trahissent leur présence par des hurlement ininterrompus.

32. Cercopithèque Grivet - 33. Cercopithèque callitriche - 34. Cercopithèque de Brazza - 35. Cercopithèque de L'Hoëst - 36. Cercopithèque Moustac - 37. Cercopithèque hocheur - 38. Pain à cacheter - 39. Cercopithèque de Hamlyn ou à tête de hibou - 40. Singe bleu du Katanga - 41. Singe argenté ou bleu - 42. Singe doré - 43. Mona de Dent - 44. Cercopithèque talapoin.

B. SOUS-ORDRE DE PLATYRRHINIENS

Originaires du Nouveau Monde (Amérique). La cloison nasale est très écartée et ils ont un nez aplati. Leur queue est, dans la plupart des cas, longue et fortement bâtie.

- Première famille : LES CEBIDES (Singes à queue préhensile)

Sont pourvus d'une forte queue. Chez beaucoup d'espèces, celle-ci peut faire office de « cinquième membre », pour s'agripper aux branches.

45. Atèle ou Coaita - 46. Singe laineux - 47. Sajou noir - 48. Capucin à poitrine blanche - 49. Saimiri - 50. Singe hurleur roux - 51. Cacaïao chauve - 52. Saki à tête blanche - 53. Saki-moine - 54. Saki capucin - 55. Singe de nuit ou Douroucouli.

- Deuxième famille : LES CALLITRICHIDES

De petits animaux actifs, à l'allure fort peu simiesque. Leur queue, bien que longue, ne convient cependant pas pour saisir quelque chose.

56. Ouistiti-lion - 57. Callitriche à collier.

C. ONDERORDE DER HALFAPEN (PROSIMIAE)

Echte boomdieren. Evenals bij de apen staan de oren naar voor gericht, doch de snuit is veel spitser. Komen alleen voor in de tropen van de Oude Wereld.

- Eerste familie : MAKI'S (LEMURIDAE)

Komen alleen voor op Madagascar. Hun voorste en achterste ledematen zijn even lang.

58. Vari of Bonte Maki - 59. Ringstaartmaki of Katta.

- Tweede familie : VINGERDIEREN (DAUBENTONIDAE)

Het vingerdier of aye-aye is de enige soort van deze familie.

60. Vingerdier of Aye-aye.

- Derde familie : INDRI-ACHTIGEN (INDRIDAE)

Halfapen met lange achterpoten. Ze kunnen goed huppelen.

61. Indri of Babakoto - 62. Diadeem-Sifaki - 63. Avahi of Wolmaki.

- Vierde familie : LORI'S (LORISIDAE)

Opvallend trage dieren. De staart ontbreekt nagenoeg.

64. Plompe Lori of Koekang - 65. Beermaki of Angwantibo - 66. Slanke Lori - 67. Potto.

- Vijfde familie : GALAGO'S (GALAGIDAE)

Hebben een lange, borstelige staart. Hun vingers en tenen eindigen op zuignapjes.

68. Senegal-Galago of Moholi - 69. Reuzengalago of Komba - 70. Dwerggalago - 71. Kielnagelgalago.

D. ONDERORDE DER SPOOKDIERTJES (TARSII)

Merkwaardige opperdieren, die slechts weinig op apen gelijken. Hun grote ogen staan echter langs de voorkant van de kop. Er bestaan slechts enkele soorten.

72. Spookdiertje of Koboldmaki.

II. ORDE DER HANDVLEUGELIGEN (CHIROPTERA)

Avond- of nachtdieren, die zich door de lucht verplaatsen met behulp van een vlieghuid, uitgespannen tussen het lichaam, de voor- en achterpoten en de staart. Men verdeelt ze in twee groepen : de grote vleermuizen of vliegende honden en de kleine of eigenlijke vleermuizen.

A. ONDERORDE DER GROTE VLEERMUIZEN OF VLIEGENDE HONDEN (MEGACHIROPTERA)

Vruchtenetende vleermuizen. Bewonen de bossen in de warme gebieden van Afrika, Zuid-Oost-Australië en de Zuidzee-eilanden.

73. Afrikaanse Langtongvleerhond - 74. Epaulettenvleerhond.

B. ONDERORDE DER KLEINE VLEERMUIZEN (MICROCHIROPTERA)

Klein en gedrongen van lichaamsvorm. De meeste soorten leven van insecten. Ze zijn verspreid over alle werelddelen.

75. Reuzenoornvleermuis - 76. Hoefijzerneus van Hildebrandt - 77. Gladneusvleermuis - 78. Keelzakvleermuis.

III. ORDE DER INSEKTENETERS (INSECTIVORA)

Deze orde is veeleer een samenraapsel van allerlei kleine dieren, die een tamelijk eenvoudig gebit hebben.

79. Toepaia - 80. Reuzen- of Schildspitsmuis - 81. Slurfhond - 82. Noordafrikaanse Olifantspitsmuis - 83. Rotsspringer - 84. Kortstaartige Nasilio - 85. Witbuikige Stekelegel - 86. Goudmol - 87. Otterspitsmuis.

C. SOUS-ORDRE DES PROSIMIENS (LEMURIENS)

Des animaux arboricoles parfaits. Les yeux sont dirigés vers l'avant comme chez les singes, mais le museau est plus pointu. Ils ne vivent que sous les tropiques de l'Ancien Monde.

- Première famille : LES LEMURS (Makis)

Sont propres à l'île de Madagascar. Les membres antérieurs et postérieurs ont environ la même longueur.

58. Lémur vari - 59. Lémur catta.

- Deuxième famille : LES DAUBENTONIDES

L'aye-aye est l'unique espèce de cette famille.

60. Aye-aye.

- Troisième famille : LES INDRIDES

Des lémuriens aux longues pattes postérieures, qui sautillent fort bien.

61. Indris - 62. Propitèque couronné ou Sifaka - 63. Avahis laineux.

- Quatrième famille : LES LORIS

Des animaux plutôt lents. La queue fait presque entièrement défaut.

64. Coucangue ou Gros Lori - 65. L'Agwantibo du Calabar - 66. Lori grêle - 67. Potto ou Lémur lent.

- Cinquième famille : LES GALAGOS

Ils ont une queue longue et touffue. Les doigts et les orteils se terminent sur de petites ventouses.

68. Galago de Sénégal - 69. Galago à longue queue - 70. Galago nain - 71. Euoticus élégant.

D. SOUS-ORDRE DES TARSIIERS

Des animaux supérieurs remarquables, qui ne ressemblent que fort peu aux singes. Leurs grands yeux se trouvent cependant sur le devant de la tête. Il n'existe que quelques espèces.

72. Tarsier spectre.

II. ORDRE DES CHEIROPTERES

Des animaux crépusculaires ou nocturnes, qui se déplacent dans l'air grâce aux membranes alaires, tendues entre le corps, les pattes antérieures et postérieures et la queue. On les divise en deux groupes : les grandes chauves-souris ou chiens-volants, et les petites ou chauves-souris proprement dites.

A. SOUS-ORDRE DES CHIENS-VOLANTS (MEGACHIROPTERA)

Des chauves-souris frugivores qui habitent les forêts des régions chaudes de l'Afrique, de l'Extrême-Orient méridional, de l'Australie et des îles du Pacifique.

73. Megaloglossus à gorgurette - 74. Chien-volant à épaulettes.

B. SOUS-ORDRE DES PETITES CHAUVES-SOURIS (MICROCHIROPTERA)

Sont de petite taille et ont un corps trapu. La plupart d'entre elles se nourrissent d'insectes (entomophages). Elles sont répandues sur tous les continents.

75. Feuille de Daubenton - 76. Fer-à-cheval de Hildebrandt - 77. Glauconycteris céciculé - 78. Otomops de Martienssen.

III. ORDRE DES INSECTIVORES

Cet ordre est plutôt un ramassis de plusieurs animaux de petite taille, ayant une denture assez simple.

79. Tupaia mineur - 80. Musaraigne laineuse - 81. Rhynchocyon de Stuhlmann - 82. Elephantulus à pieds jaunes - 83. Petrodrome de Torday - 84. Nasilio à courte queue - 85. Hérisson à ventre blanc - 86. Taupe dorée - 87. Potamogale ou fausse loutre.

IV. ORDE DER ROOFDIEREN (CARNIVORA)

De roofdieren vormen een duidelijk omschreven orde in de klasse der zoogdieren. Zij worden vooral gekenmerkt door hun gebit, dat bestaat uit kleine snijtanden, grote hoektanden en puntige kiezen. Bijna alle roofdieren zijn vleeseters.

- Eerste familie: BEREN (URSIDAE)

Grote, kortpotige en plumpe roofdieren, met een korte staart. Zij steunen met hun gehele voetzool op de grond.

88. Bruine Beer - 89. Reuzenbeer of Kamchatka-beer - 90. Grizzly of Grijs Beer - 91. Brillenbeer - 92. Amerikaanse Beer of Baribal - 93. Kraagbeer - 94. Ijsbeer - 95. Honigbeer of Zwarte Maleise Beer - 96. Lippenbeer.

- Tweede familie: WASBEREN (PROCYONIDAE)

Gelijken het best op de beren. Toch vertonen ze ook een sterke overeenkomst met de marterachtigen.

97. Reuzenpanda of Bamboebeer - 98. Katbeer of Kleine Panda - 99. Katfret - 100. Gewone Wasbeer - 101. Rode Neusbeer of Ringstaartcoati - 102. Zwartrugneusbeer - 103. Kinkajou of Rolstaartbeer.

- Derde familie: HONDACHTIGEN (CANIDAE)

Kleine tot middelgrote roofdieren met lange kop en spitse snuit, pezige poten, een slanke smalle romp en een lange staart.

104. Gewone Wolf - 105. Amerikaanse Wolf - 106. Prairiewolf of Coyote - 107. Dingo of Warrigal - 108. Gewone Jakhals - 109. Gestreepte Jakhals - 110. Schabrakjakhals of Zadeljakhals - 111. Poolvos - 112. Korsak of Steppenvos - 113. Rode Vos van Noord-Amerika - 114. Kitvos - 115. Fennek - 116. Grijs Vos - 117. Colpeo of Vos van Magedhaens - 118. Kortorige Jakhalsvos - 119. Wasbeerhond of Marterhond - 120. Manenwolf - 121. Adjak of Maleise Wilde Hond - 122. Boshond - 123. Grootoor- of Lepelhond - 124. Lycaon of Hyenahond.

- Vierde familie: MARTERACHTIGEN (MUSTELIDAE)

Kleine tot middelgrote slanke roofdieren met kleine oorschelpen. Ze hebben stinkklieren in de omgeving van de aars.

125. Gevlekte Otter - 126. Ongeklauwde of Kaapse Otter - 127. Ratel of Honigdass - 128. Indische Ratel of Honigdass - 129. Bandbrazing of Zorilla - 130. Gestreepte Wezel of Slangmuishond - 131. Veelvraat - 132. Mexicaanse Dass.

- Vijfde familie: CIVET- of SLUIPKATTEN (VIVERRIDAE)

Over het algemeen slanke dieren met een lange hals en een lange kop met spitse snuit. Ze hebben korte, stevige poten. De staart is gewoonlijk even lang als het lichaam. Roofdieren van Afrika en het westen en zuiden van Azië.

133. Nandinia of Pardelroller - 134. Maleise Loewak - 135. Afrikaanse Linsang - 136. Servalgenetkat - 137. Tijgergenetkat - 138. Victoria-genetkat - 139. Watervetkat - 140. Afrikaanse Civetkat - 141. Ichneumon of Faraokat - 142. Witstaart-ichneumon - 143. Zwartpoot-ichneumon - 144. Kongo-Mangoeste - 145. Zebra-Mangoeste of Gestreepte Ichneumon - 146. Koesimans - 147. Dwergmangoeste - 148. Bintorog of Beermarter - 149. Otterkat.

- Zesde familie: HYENA'S (HYENIDAE)

Ze hebben een zware kop met machtige kaken. De voorpoten zijn langer dan de achterpoten.

150. Gestreepte Hyena - 151. Gevlekte Hyena.

- Zevende familie: KATACHTIGEN (FELIDAE)

Lenige en slanke, kleine tot grote dieren met ronde kop en korte snuit. Ze lopen op de tenen.

152. Leeuw - 153. Tijger - 154. Lulpaard of Panter - 155. Sneeuwpanter - 156. Nevelpanter - 157. Jaguar - 158. Poema - 159. Ocelot of Pardelkat - 160. Afrikaanse Wilde Kat - 161. Afrikaanse Goudkat - 162. Serval of Tijgerkat - 163. Dwergtijgerkat - 164. Jagoeaaronnd of Wezelkat - 165. Karakal of Woestijnloos - 166. Los of Lynx - 167. Canadese Los - 168. Jachtlulpaard.

V. ORDE DER ZEEROOFDIEREN (PINNIPEDIA)

Roofdieren die aangepast zijn aan het leven in zeer gure gebieden. Voor- en achterpoten zijn omgevormd tot vinnen.

- Eerste familie: DE OORROBBEN (OTARIIDAE)

Bij de oorrobben komen kleine oorschelpen voor. De ledematen zijn nog geschikt voor een waggelende voortbeweging op het land.

IV. ORDRE DES CARNIVORES

Les carnivores constituent un ordre bien défini de la classe des mammifères. Ils se distinguent principalement par leur denture, composée de petites dents incisives, de dents canines très développées et de molaires pointues. Presque tous les carnivores sont des carnassiers.

- Première famille: LES URSIDES

Des carnivores de grande taille, lourds, bas sur pattes, à courte queue. La plante des pieds repose entièrement sur le sol (plantigrades).

88. Ours brun - 89. Ours bruni du détroit de Béring - 90. Grizzly - 91. Ours à lunettes - 92. Baribal ou Ours noir d'Amérique - 93. Ours à collier - 94. Ours blanc - 95. Ours malais - 96. Ours lippu ou jongleur.

- Deuxième famille: LES PROCYONIDES

Ils ressemblent bien aux ours, mais présentent cependant de fortes affinités avec les mustélidés.

97. Panda géant - 98. Panda éclatant - 99. Bassarisque - 100. Raton-laveur - 101. Coati roux - 102. Coati à dos noir - 103. Kinkajou.

- Troisième famille: LES CANIDES

Des carnassiers de taille petite à moyenne, au museau long et pointu, aux pattes tendineuses, au corps svelte et étroit et à longue queue.

104. Loup - 105. Loup américain - 106. Coyote - 107. Dingo - 108. Chacal asiatique - 109. Chacal strié - 110. Chacal à dos noir - 111. Renard polaire - 112. Corsac ou Renard des steppes - 113. Renard roux d'Amérique - 114. Kit Fox des américains - 115. Fennec - 116. Renard gris d'Amérique - 117. Faux-renard d'Argentine - 118. Cerdoyon à petites oreilles - 119. Nyctereute procyonoïde - 120. Loup à crinière - 121. Dhole de Java - 122. Chien des buissons - 123. Chien oreillard - 124. Lycaon ou Chien chasseur.

- Quatrième famille: LES MUSTELIDES

Des carnassiers au corps svelte et souple, de taille petite à moyenne. Les pavillons d'oreille sont petits. Ils ont des glandes fétides près de l'anus.

125. Loutre à cou tacheté et à pieds palmés - 126. Loutre du Cap - 127. Ratel - 128. Ratel indien - 129. Zorille - 130. Poecilogle - 131. Glouton - 132. Blaireau mexicain.

- Cinquième famille: LES VIVERRIDES

Ce sont des animaux généralement élancés, au cou et à la tête allongés, au museau pointu. Ils ont des pattes courtes et robustes. Le plus souvent la queue est aussi longue que le corps. Ce sont des carnivores d'Afrique et de l'Ouest et du Sud de l'Asie.

133. Nandinie - 134. Paradoxurus hermaphrodite - 135. Linsang africain - 136. Genette servaline - 137. Genette tigrée - 138. Genette du Lac Victoria - 139. Civette piscivore - 140. Civette africaine - 141. Mangouste Ichneumon - 142. Mangouste à queue blanche - 143. Mangouste à pieds noirs - 144. Xénogale - 145. Mangouste zébrée - 146. Grande mangouste d'Alexandre ou Koesimans - 147. Petite mangouste ocrée - 148. Binturong - 149. Cynogale de Bennett.

- Sixième famille: LES HYENIDES

Les hyènes ont une tête lourde aux mâchoires puissantes. Les pattes antérieures sont plus longues que les postérieures.

150. Hyène rayée - 151. Hyène tachetée.

- Septième famille: LES FELIDES

Des animaux souples, agiles, de petite à grande taille, à tête ronde et au museau court. Ils marchent sur les doigts des pattes (digitigrades).

152. Lion - 153. Tigre - 154. Léopard ou Panthère - 155. Once ou Léopard des neiges - 156. Chat nébuleux ou Tigre marbré - 157. Jaguar - 158. Puma ou Cougar - 159. Ocelot - 160. Chat de brousse - 161. Chat doré d'Afrique - 162. Serval - 163. Chat de Bengale - 164. Jaguarundi ou Eyra - 165. Caracal - 166. Lynx - 167. Lynx du Canada - 168. Guépard ou Chita.

V. ORDRE DES PINNIPÉDES

Ce sont des carnassiers adaptés à la vie marine. Les pattes antérieures et postérieures sont transformées en nageoires.

- Première famille: LES OTARIIDES

Chez les otaries il subsiste des petites pavillons d'oreilles et les membres conviennent encore à une locomotion maladroite sur la terre ferme.

169. Californische Zeeleeuw - 170. Stellers Zeeleeuw - 171. Zeebeer - 172. Manenrob of Patagonische Zeeleeuw.

- Tweede familie : WALRUSSEN (ODOBENIDAE)

De walrussen vormen een aparte familie. Hun voor- en achterpoten zijn relatief klein. Er bestaat slechts één soort.

173. Walrus.

- Derde familie : ZEEHONDEN (PHOCIDAE)

Geen uitwendige oorschelpen. De vinvormige achterpoten zijn naar achter gericht, zodat deze dieren zich niet goed kunnen bewegen op het land.

174. Zeeolifant - 175. Klapmuts.

(vervolg : zie deel II)

- VI. ORDE DER ONEVENHOEVIGEN
- VII. ORDE DER EVENHOEVIGEN
- VIII. ORDE DER ZEEKOEIEN
- IX. ORDE DER KLIPDASSEN
- X. ORDE DER SLURFDIEREN OF OLIFANTEN
- XI. ORDE DER AARDVARKENS
- XII. ORDE DER TANDARMEN
- XIII. ORDE DER SCHUDDIEREN
- XIV. ORDE DER WALVISSEN
- XV. ORDE DER KNAAGDIEREN
- XVI. ORDE DER HAASACHTIGEN
- XVII. ORDE DER EIERLEGGENDE ZOOGDIEREN

169. Otarie de Californie - 170. Otarie de Steller - 171. Otarie « ours marin » ou Otarie ourson ou Otarie à fourrure - 172. Otarie à crinière.

- Deuxième famille : LES ODOBENIDES

Les morses constituent une famille distincte. Leurs pattes antérieures et postérieures sont relativement petites. Il n'existe qu'une seule espèce.

173. Morse.

- Troisième famille : LES PHOCIDES

Les phoques n'ont pas de pavillons d'oreilles externes. Les pattes, en forme de nageoires, sont dirigées vers l'arrière, de sorte que ces animaux ont difficile à avancer sur la terre ferme.

174. Eléphant de mer - 175. Phoque à capuchon.

(suite : voir tome II).

- VI. ORDRE DES PERISSODACTYLES
- VII. ORDRE DES ARTIODACTYLES
- VIII. ORDRE DES SIRENIENS
- IX. ORDRE DES HYRACOÏDES
- X. ORDRE DES PROBOSCIDIENS
- XI. ORDRE DES TUBULIDENTES
- XII. ORDRE DES EDENTES
- XIII. ORDRE DES PANGOLINIDES
- XIV. ORDRE DES CETACES
- XV. ORDRE DES RONGEURS
- XVI. ORDRE DES LAGOMORPHES
- XVII. ORDRE DES MARSUPIAUX

1. BERGGORILLA

Gorilla beringei

De Berggorilla leeft in families op de bergen van Centraal-Afrika. Hij is de grootste van de mensapen. Een volwassen mannetje bereikt soms een lichaamshoogte van 2 m, heeft een borstomvang van 1,55 m en 40 cm omtrek aan de biceps, en kan met beide armen een trekkracht ontwikkelen van 200 kg.

In de wildernis gaat hij de mens en zijn vijand, de luipaard, uit de weg. Maar in geval van nood is hij zowel de ene als de andere de baas.

Hij is behendiger op de grond dan de orang-oetan (n° 4). Hij loopt meestal « op handen en voeten ». Hij leeft van vruchten en jonge planten. De jongen eten ook insecten en vogeleieren. 's Avonds maken de gorilla's een nest, het mannetje meestal op de grond, het wijfje en de jongen in de struiken of kleinere bomen. Deze nachtkwartieren zijn zo ongelooflijk vuil dat ze iedere dag moeten herbouwd worden.

In het kustgebied van West-Afrika komt een verwante soort voor, de laaglandgorilla.

Vermits de gorilla zo zeldzaam is, worden strenge beschermingsmaatregelen getroffen.

1. GORILLE DES MONTAGNES

Gorilla beringei

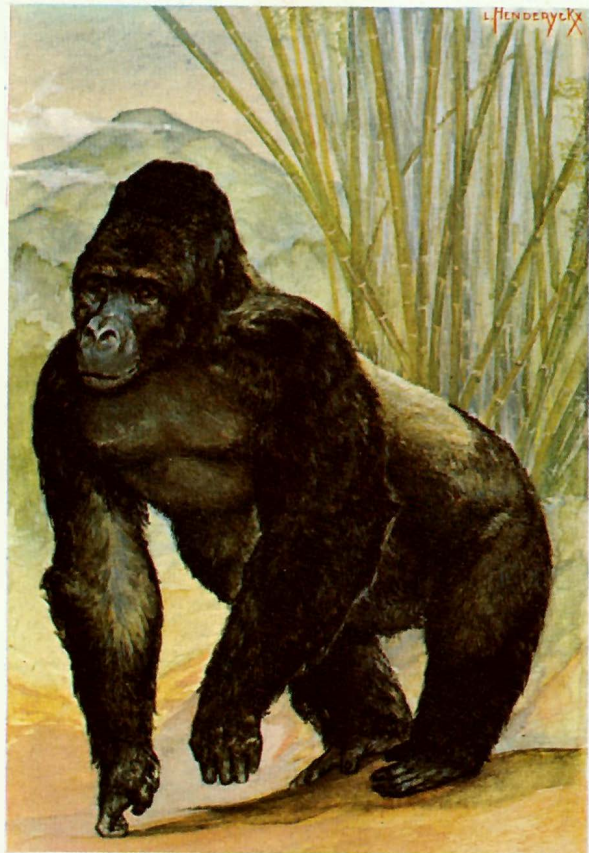
Le Gorille des montagnes vit par familles sur les montagnes de l'Afrique Centrale. C'est le plus grand des anthropomorphes. Un mâle adulte peut atteindre la taille de 2 m, a un périmètre thoracique de 1,55 m, une circonférence de biceps de 40 cm, une force de traction des deux bras de 200 kg.

Dans la brousse, il s'écarte de l'homme et de son ennemi, le léopard. Mais en cas de danger il est capable de se mesurer à eux.

A terre, il est plus agile que l'orang-outang (n°4). Il se déplace généralement en position quadrupède. Il vit de fruits et de jeunes plantes. Les jeunes mangent également des insectes et des œufs d'oiseaux. Le soir les gorilles des montagnes se construisent un nid; le mâle, la plupart du temps à terre, la femelle et les jeunes dans les buissons ou les arbustes. Ces quartiers nocturnes sont si sales, qu'ils doivent être reconstruits tous les soirs.

Dans la zone côtière de l'Afrique occidentale, il existe une espèce apparue: le gorille des plaines.

Le gorille est rare, et des mesures sévères ont été prises pour sa protection.

1. — Berggorilla - Gorille des montagnes

2. CHIMPANSEE

Pan troglodytes

De Chimpansee is de meest voorkomende mensaap. Hij leeft in de wouden van West- en Centraal-Afrika. Hij gelijkt het meest op de mens. Hij leert en imiteert gemakkelijk, daarom wordt hij veel aangetroffen in circussen. Hij heeft een zwarte haarvacht, maar is over het algemeen dun behaard, vooral op de borst en de binnenkant van de onderste en bovenste ledematen. Het gelaat, de handen en de voeten van de pasgeboren chimpansee hebben een vleeskleur, die evenwel verdonkert met de ouderdom.

De chimpansee is een betere klimmer dan de gorilla. Zijn armen zijn relatief langer en zijn vingers zijn even beweeglijk als die van de orang-oetan (n° 4). Op de grond loopt hij meestal « op handen en voeten », maar hij kan ook rechtop gaan, de armen zijwaarts om zijn evenwicht te houden. Evenals de gorilla voedt hij zich met vruchten. Hij maakt ook een nest in de bomen.

De chimpansee's leven in troepen. Er is slechts één jong per geboorte. Het weegt 1.800 tot 2.200 g, wat veel is. Ook hierin gelijken ze meer op de mens dan de gorilla. De moeder draagt het jong meestal op de rug.

2. CHIMPANZE

Pan troglodytes

Le Chimpanzé est l'anthropomorphe le plus commun. Il vit dans les forêts de l'Afrique Occidentale et Centrale. Il ressemble le plus à l'homme. Il apprend et imite très facilement et pour cette raison on en trouve beaucoup dans les cirques.

Son pelage est noir. Les poils sont en général assez clairsemés, surtout sur la poitrine et à l'intérieur des membres antérieurs et postérieurs. La face et les pieds des nouveaux-nés sont de couleur chair, mais ils deviennent plus foncés avec l'âge.

Le chimpanzé est meilleur grimpeur que le gorille. Ses bras sont relativement plus longs et ses doigts sont aussi mobiles que ceux de l'orang-outan (n° 4). A terre, il se déplace généralement « à quatre pattes » mais il peut également courir debout, en écartant ses bras latéralement pour se tenir en équilibre. Comme le gorille, il se nourrit de fruits. Il construit également un nid dans les arbres.

Les chimpanzés vivent par bandes. Il n'y a qu'un petit par portée, pesant de 1.800 à 2.200 g, ce qui est beaucoup. Cette caractéristique les rapproche davantage de l'homme que le gorille. Le plus souvent la mère porte le petit sur le dos.

2. — Chimpansee - Chimpanzé

3. — Dwergchimpansee - Chimpanzé nain

3. DWERGCHIMPANSEE

Pan paniscus

De Dwergchimpansee leeft langs de linkeroever van de Kongostroom. Hij werd pas ontdekt in 1928. Zijn aangezicht is zwart van de geboorte af. Hij onderscheidt zich van de andere chimpansee door zijn tengere struktuur, een kleinere schedel en een fijner skelet. Ook psychologisch verschilt hij van de andere chimpansee door een grotere intelligentie, meer initiatief en meer oordeelkundigheid.

3. LE CHIMPANZÉ NAIN

Pan paniscus

Le Chimpanzé nain vit le long de la rive gauche du fleuve Congo. Il n'a été découvert qu'en 1928. Sa face est noire dès la naissance. Il diffère du précédent par une structure plus délicate, un crâne plus petit et un squelette plus mince. Psychologiquement aussi il diffère de l'autre chimpanzé, par une plus grande intelligence, plus d'initiative et de sens critique.

4. ORANG-OETAN - Het Mannetje

Simia satyrus

Dit dier leeft in de bossen van Sumatra en Borneo. Zijn inheemse naam Orang-Oetan betekent eigenlijk « bosmens ». Bekijken we deze « bosmens » nader, dan zien we dadelijk dat hij volledig op het leven in de bomen is aangewezen. De bovenste ledematen zijn zeer lang. Ze reiken zelfs tot aan de voeten. De zeer lange vingers maken het grijpen gemakkelijk. De onderste ledematen zijn minder goed ontwikkeld en zijn weinig geschikt tot rechtop gaan. De orang-oetan is een echte akrobaat in de bomen, maar op de grond is hij zeer onbeholpen. Zijn dichte roodbruine haarvacht beschermt hem tegen de tropische regen. De orang-oetan is weinig sociaal, hij leeft alleen of met zijn familie. De jongen blijven meestal bij de ouders tot ze volwassen zijn, dus tot de leeftijd van ongeveer 10 jaar. De keelzakken zijn zeer sterk ontwikkeld en kunnen bij het mannetje tot 6 liter lucht bevatten. Deze reservelucht laat het dier toe een zeer diep en grommend geluid te maken, zelfs minuten lang zonder adem te halen. De orang-oetan leeft bijna uitsluitend van vruchten. Hij verlaat de bomen slechts om te gaan drinken.

4. ORANG-OUTANG - Mâle

Simia satyrus

Cet animal vit dans les bois de Sumatra et de Bornéo. Son nom indigène « Orang-Outang » signifie « homme des bois ». Lorsque nous regardons cet « homme des bois » de plus près, nous constatons immédiatement qu'il est complètement adapté à la vie arboricole. Les membres antérieurs sont fort longs. Ils atteignent même les pieds. Des doigts très longs lui facilitent la prise sur les branches. Les membres postérieurs sont moins bien développés et sont peu adaptés à la position bipède. L'orang-outang est un véritable acrobate dans les arbres, mais à terre il est très maladroit. Son pelage touffu, rouge-brun, le protège des pluies tropicales. L'orang-outang est peu sociable, il vit seul ou avec sa famille. Les jeunes demeurent généralement avec leurs parents jusqu'à l'âge adulte (10 ans environ). Les sacs vocaux sont fortement développés et peuvent contenir, chez le mâle, jusqu'à 6 litres d'air. Cette réserve d'air permet à l'animal d'émettre un grognement puissant et profond pendant plusieurs minutes, sans qu'il doive reprendre haleine. L'orang-outang vit presque exclusivement de fruits. Il ne quitte les arbres que pour s'abreuver.

4. — Orang-Oetan (het mannetje) - Orang-Outang (mâle)

5. ORANG-OETAN - Het wijfje

Simia satyrus

De wijfjes van de Orang-Oetan zijn meestal kleiner en lichter dan de mannetjes.

Er is slechts één jong per worp. De draagtijd bedraagt ongeveer 257 dagen, het jong weegt ongeveer 1.100 g. De zoogtijd duurt 18 maanden. De moeder draagt haar jong overal mee, en verdedigt het met de grootste moed tegen alle vijanden. Het « borstjong » klemmt zich instinktmatig vast aan zijn moeder zodat deze de vier ledematen vrij heeft voor alle bewegingen.

De orang-oetans zijn de laatste tijd zeer zeldzaam geworden. Daarom werden speciale beschermingsmaatregelen getroffen.

5. ORANG-OUTANG - Femelle

Simia satyrus

Les femelles de l'Orang-Outang sont plus petites et plus légères que les mâles.

Il y a un seul jeune par portée. Celle-ci dure environ 257 jours et le nouveau-né pèse environ 1.100 g; l'allaitement dure 18 mois. La mère porte son petit partout avec elle et le défend avec le plus grand courage contre tous les ennemis. Ce « bébé au sein » se cramponne instinctivement à sa mère, de sorte que celle-ci a les quatre membres libres pour tous ses mouvements.

Les orangs-outangs sont devenus très rares ces dernières années. Pour cette raison, des mesures de protection ont été prises.

5. — Orang-Oetan (het wijfje) - Orang-Outang (femelle)

6. SLANKE GIBBON

Hylobates agilis

De Slanke Gibbon is de meest algemene gibbon-soort. Hij leeft op Java en Sumatra.

Zijn aangezicht is naakt en de kop is klein en rond. De lange armen kenmerken hem als uitstekende klimmer en akrobaat. Wanneer hij loopt gebruikt hij de armen als balanceerstokken.

Hij leeft in familieverband. Dikwijls leven ook verschillende families bij elkaar. Eigenaardig is hun manier van drinken. Ze dompelen hun handen in het water, houden ze dan boven de kop en vangen de druppels water op. Enig is ook hun stemgeluid. Vooral 's morgens « zingen » ze in verschillende toonaarden.

6. GIBBON AGILE

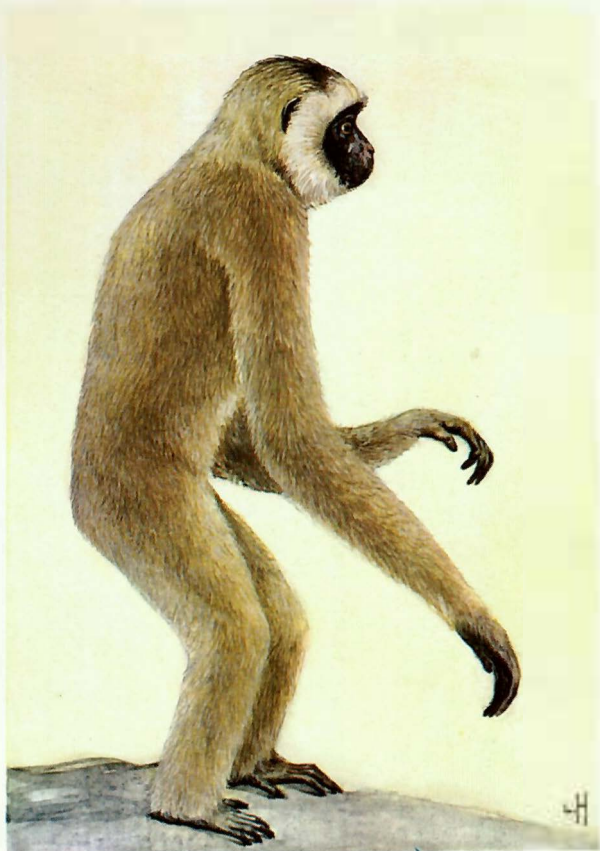
Hylobates agilis

Le Gibbon agile est l'espèce la plus commune. Il vit à Java et à Sumatra. La face est glabre et la tête est petite et ronde. Les bras longs le font reconnaître comme un excellent grimpeur et acrobate. Lorsqu'il court, ses bras lui servent de balanciers.

Il vit par familles. Souvent aussi plusieurs familles vivent ensemble. Leur façon de s'abreuver est très originale. Il plongent les mains dans l'eau, les tiennent ensuite au-dessus de la tête de façon à ce que les gouttes coulent dans la bouche. Leur « voix » est très particulière. Surtout le matin ils « chantent » sur plusieurs tons différents.

6. — Slanke Gibbon - Gibbon agile

7. — Zilvergibbon - Gibbon cendré

7. ZILVERGIBBON

Hylobates cinereus

De Zilvergibbon of Wau-Wau uit de oerwouden van Java heeft een zilvergrijze haarvacht, met een lichtere krans rond het donkere aangezicht. De wau-wau is een zachtmoedig en intelligent dier. De mens kan hem gemakkelijk nette tafelmanieren aanleren, hem leren zijn bed opdekken en allerlei verzamelen. Een wau-wau zou voor een reiziger, die hij op zijn tochten vergezelde, eens meer dan 1.000 verschillende insectensoorten verzameld hebben !

Dit dier is, evenals de andere gibbons, een echte trapezeartiest. De lange handen werken daarbij als grijphaken.

7. GIBBON CENDRE

Hylobates cinereus

Le Gibbon cendré ou Wau-Wau des forêts vierges de Java possède un pelage gris-argenté et une face foncée, entourée d'un collier plus clair. Le wau-wau est un animal au caractère doux et intelligent. On peut sans peine lui apprendre à se maintenir à table, à faire son lit et à collectionner toutes sortes d'objets. Un wau-wau aurait récolté pour un voyageur qu'il accompagnait lors de ses expéditions, plus de 1.000 insectes différents ! Cet animal est également, comme tous les autres gibbons, un véritable trapéziste. Les mains, très longues, fonctionnent comme de véritables crochets.

8. — Withandgibbon - Gibbon Lar

8. WITHANDGIBBON

Hylobates lar

Het aangezicht van de Withandgibbon is min of meer omringd door lichte haren; de handen en voeten zijn wit. De kleur van de vacht kan variëren van grijs tot donkerbruin of zelfs zwart.

Hij komt voor in Birma, Siam, Cambodja, Malakka en Sumatra.

8. GIBBON LAR

Hylobates lar

La face du Gibbon Lar est plus ou moins entourée par des poils clairs; les mains et les pieds sont blancs. La couleur du pelage peut varier du gris au brun foncé et même au noir.

Il vit en Birmanie, au Siam, au Cambodge, à Malacca et à Sumatra.

9. SIAMANG of IMBAU

Symphalangus syndactylus

De wetenschappelijke naam van dit dier « syndactylus » betekent eigenlijk « met samengegroeide vingers ». Inderdaad zijn de tweede en de derde vingers gedeeltelijk samengegroeid; daardoor onderscheidt het dier zich van de overige gibbons. De Imbau is ook de grootste onder de gibbons, en heeft een lelijk zwart voorkomen, met rosse wenkbrauwen en een naakte keelzak, die bij het roepen wordt opgeblazen.

De Siamang komt zelden op de grond, maar zwemt uitstekend. Zijn voedsel bestaat uit vruchten en kleine dieren.

Hij leeft op de bergen van Maleisië en Sumatra.

9. GIBBON SIAMANG

Symphalangus syndactylus

Le nom scientifique de cet animal « syndactylus » signifie « aux doigts soudés ». En effet, les deuxième et troisième doigts sont partiellement soudés; ainsi l'animal se distingue des autres gibbons. Il est aussi le plus grand entre les gibbons, d'aspect noirâtre, avec des sourcils roux et un sac vocal glabre qui s'enfle lorsqu'il crie.

Le Siamang descend rarement à terre, mais il nage extrêmement bien.

Sa nourriture se compose de fruits et de petits animaux.

Il vit dans les montagnes de la Malaisie et de Sumatra.

9. — Siamang of Imbau - Gibbon Siamang

10. ENTEL of HOELMAN

Semnopithecus entellus

De Entel is een typische langstaartaap. Bij een lichaamslengte van 75 cm is de staart vaak 1 m lang.

De Hoelman wordt als « heilige aap » beschouwd door de Indiërs. In streken waar ze oorspronkelijk niet voorkwamen, werden deze apen ingevoerd door de inboorlingen. Als « heilig » vereerd, konden ze zich ongehinderd vermenigvuldigen; toch waren ze lange tijd zeer moeilijk te bekomen voor Europese musea of dierentuinen. Ingevolge de verering waarvan ze het voorwerp waren, werden deze dieren zeer opdringerig; ze plunderen hovingen en dringen in de huizen binnen waar ze bij de maaltijden soms zeer lastig kunnen zijn. Oorspronkelijk aten ze uitsluitend bladeren; nu evenwel zijn ze « alleseters » geworden en kunnen ze soms echte landplagen zijn.

Aan het hoofd van een kudde staat gewoonlijk een oud mannetje, dat zijn leiderschap door gedurige twisten verdedigt.

De entel leeft in de bergstreken tot nabij de boomgrens. Soms waagt hij zich zelfs tot in de sneeuw. Het is best mogelijk dat de verhalen over de « yeti » of « afschuwelijke sneeuwmen » handelen over deze soort.

10. HANOUMAN ou SINGE SACRÉ DE L'INDE

Semnopithecus entellus

L'Hanouman est un cercopithèque typique. D'une taille de 75 cm, sa queue atteint souvent la longueur d'un mètre.

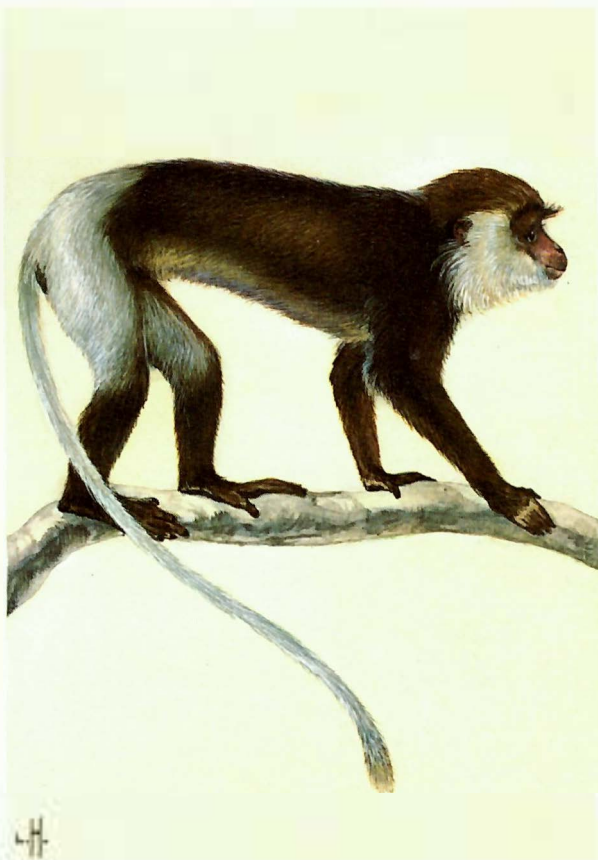
Cet animal est considéré comme « singe sacré » par les Hindous. Ils ont même été introduits, par les indigènes, dans des contrées où ils n'étaient pas représentés. Adorés comme des « saints », ils ont pu se multiplier sans entraves; et pourtant pendant longtemps les musées et jardins zoologiques européens ont eu bien du mal à en acquérir des spécimens. Par le fait qu'ils étaient tolérés et adorés, ces animaux sont devenus insupportables; ils pillent les jardins, s'introduisent dans les maisons, et peuvent y devenir très importuns pendant les repas. A l'origine, ils mangeaient exclusivement des feuilles; actuellement, ils sont omnivores et sont devenus de véritables fléaux publics.

A la tête d'une troupe se trouve généralement un vieux mâle qui défend sa position de chef, par des querelles incessantes.

L'hanouman vit dans les contrées montagneuses presque jusqu'à la limite des arbres. Il s'aventure même parfois dans la neige; il est possible que les récits ou sujet du « yeti » ou « abominable homme des neiges » concernent cette espèce.

10. — Entel of Hoelman - Hanouman ou Singe sacré de l'Inde

11. — Witbaard-Slankaap - Semnopithèque de Ceylan

11. WITBAARD-SLANKAAP

Semnopithecus cephalopterus

Deze aap komt voor op Ceylon, vooral in de kustgebieden. Hij leeft er in groepen van tien tot vijftien exemplaren, en is de meest voorkomende apensoort van Ceylon. Dikwijls wordt deze slankaap in gevangenschap gehouden. Hij kan trouwens zeer tam worden. De kleur van de pels is zeer sterk veranderlijk, van zwart tot bruin. Vroeger verkeerde men vaak in de mening dat er verscheidene soorten waren, maar thans heeft men kunnen uitmaken dat het slechts gaat over kleurvariaties van één enkele soort.

11. SEMNOPITHEQUE DE CEYLAN

Semnopithecus cephalopterus

Ce singe vit à Ceylan, principalement dans les régions côtières, par troupes de dix à quinze individus. C'est le singe le plus répandu à Ceylan. Il est fréquemment gardé en captivité et s'apprivoise très facilement. La couleur de son pelage peut fortement varier, du noir au brun. Autrefois on croyait qu'il existait plusieurs espèces de ce semnopithèque, mais actuellement on a pu prouver qu'il s'agit simplement de variations de coloration d'une seule espèce.

12. — Zwartkop-Slankaap - Semnopithèque à huppe noire

12. ZWARTKOP-SLANKAAP

Semnopithecus melalophus

Deze slankaap is vooral verbonden aan het oerwoud van Zuid-Oost-Azië. Men treft hem aan in Siam, Maleisië, Sumatra en Borneo. Hij leeft in het algemeen in kleine troepen. Zijn zeden en gewoonten gelijken sterk op die van de hoelman (n° 10).

12. SEMNOPITHEQUE A HUPPE NOIRE

Semnopithecus melalophus

Ce semnopithèque est lié à la forêt vierge du sud-est de l'Asie. On le trouve au Siam, en Malaisie, à Sumatra et à Bornéo. Il vit généralement par petites bandes. Ses mœurs et coutumes ressemblent fort bien à celles de l'hanouman (n° 10).

13. NEUSAAP

Nasalis larvatus

De Neusaap leeft in de bossen van Borneo, vooral langsheen de rivieren. Het jonge dier heeft een sierlijk stompneusje, maar deze neus groeit zo sterk dat het volwassen mannetje hem met de hand moet opzij houden om te kunnen eten. Dit ongewone secundaire geslachtskenmerk zal wel dezelfde betekenis hebben als die van manen, geweien, horens, enz. De neusaap is een zeer goede zwemmer. Daar hij zich gewoon gemaakt heeft aan zeer bepaalde bessen en bladeren is het soms zeer moeilijk hem hier bij ons in gevangenschap te houden.

13. NASIQUE

Nasalis larvatus

Le Nasique vit dans les bois de Bornéo, surtout le long des rivières. Le jeune animal possède un joli petit nez camus, mais ce nez croît tellement quand l'animal prend de l'âge que le mâle adulte doit l'écarter avec la main pour pouvoir manger. Ce caractère sexuel secondaire extraordinaire a probablement la même signification que les crinières, les bois, les cornes, etc. Le nasique est un très bon nageur. Habitué à un régime très spécial de baies et de feuilles, il vit difficilement en captivité chez nous.

13. — Neusaap - Nasique

14. DOEK

Pygathrix nemaeus

De Doek behoort tot dezelfde groep als de hoelman (n° 10). Hij is ook groot, slank en heeft eveneens een lange staart. Men zou de doek de best geklede aap kunnen noemen. Met een beetje fantasie kunnen we een grijsbruin pak, een wit overhemd, een zwarte kniebroek en schoenen, witte hemdsmouwen en roodbruine kousen onderscheiden. De doek komt voor in Indo-China.

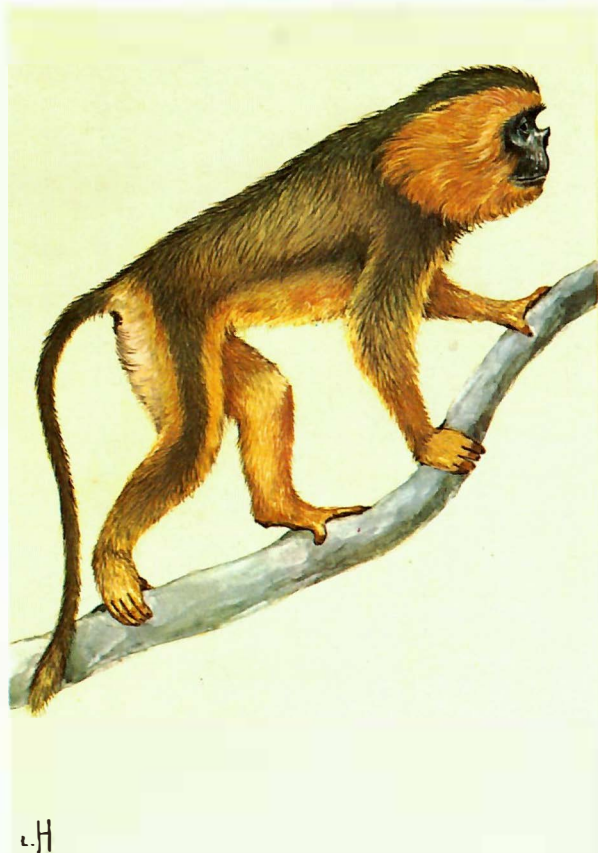
14. DOUC

Pygathrix nemaeus

Le Douc appartient au même groupe que l'hanouman (n° 10). Comme lui, il est grand et svelte et a une longue queue. L'on pourrait appeler le douc « le singe le mieux habillé ». Avec un peu de fantaisie on peut lui distinguer un costume gris-brun, une chemise blanche, une culotte et des souliers noirs, des bras de chemise blancs et des bas rouge-brun. Le douc habite l'Indochine.

14. — Doek - Douc

15. — Stompneusaap - Rhinopithèque

15. STOMPNEUSAAP

Rhinopithecus roxellanae

De Stompneusaap is een grote soort die leeft in de bergbossen van Oost-Tibet tot in Noordoost-China. Hij is stevig gebouwd en heeft lange haren. Het aangezicht is onbehaard en vertoont een wipneus, waarvan de punt bijna ter hoogte van de ogen komt.

De stompneusapen wonen in het meest noordelijke gebied waar apen voorkomen. De streek waar ze leven is voor een groot gedeelte van het jaar met sneeuw bedekt. Het zijn alleseters, die in troepen zwerven en dikwijls bij de mensen op bezoek komen.

Deze apen werden voor het eerst beschreven door Pater David, die het Davidshert ontdekte.

15. RHINOPITHEQUE

Rhinopithecus roxellanae

Le Rhinopithèque est un grand singe qui vit dans les montagnes boisées de l'est du Tibet, jusque dans le nord-est de la Chine. Il est fortement bâti et ses poils sont longs. La face est glabre et montre un nez retroussé dont la pointe atteint presque la hauteur des yeux.

Les rhinopithèques habitent le territoire le plus septentrional où l'on peut rencontrer des singes. La région dans laquelle ils vivent est recouverte de neige pendant une bonne partie de l'année. Ce sont des omnivores qui vagabondent par troupes et qui rendent souvent visite aux hommes.

Ces singes ont été décrits pour la première fois par le Père David qui a découvert le cerf du Père David.

16. — Guereza - Guéréza ou Colobe d'Abyssinie

16. GUEREZA

Colobus abyssinicus

De Guereza of Franjeaap leeft in de bossen van Oost-Afrika tot op hoogten van 2.000 tot 3.000 meter. Hij is zeer behendig in de bomen, waarbij hij zijn handen gebruikt als grijporganen. De lange witte haren aan schouders en staart doen bij het springen min of meer dienst als valschermer. Niettegenstaande deze opvallende glinsterende franjes kan hij zich zeer goed verbergen tussen de bladeren van de bomen, vooral omdat hij niet moet op zoek gaan naar voedsel (bladeren en vruchten), dat maar voor het grijpen ligt. Deze dieren zijn trouwens bepaald traag.

Vroeger gebruikten de inlanders de haarvacht van de guereza om hun schilden te overtrekken en hun enkels te versieren; de pelsen waren toen ook in Europa zeer gegeerd. Thans wordt deze aap in de meeste Afrikaanse landen, o.a. in Kongo, door de wet beschermd, om te beletten dat hun aantal te sterk zou dalen.

Een eigenaardigheid is ook dat de maag van deze dieren ingedeeld is in vakken met verschillende functies, wat doet denken aan de samengestelde maag van de herkauwers.

16. GUEREZA ou COLOBE D'ABYSSINIE

Colobus abyssinicus

Le Guéréza ou Colobe d'Abyssinie vit dans les bois de l'Afrique orientale jusqu'à des hauteurs de 2.000 à 3.000 m. Dans les arbres il est très agile, se servant de ses mains pour s'agripper. Les longs poils blancs des épaules et de la queue font plus ou moins office de parachute. Malgré ces franges voyantes et brillantes, il peut fort bien se cacher parmi le feuillage des arbres, n'étant pas obligé de se déplacer pour chercher sa nourriture (feuilles et fruits), qu'il trouve à la portée de ses mains. D'ailleurs ces animaux sont plutôt lents.

Auparavant les indigènes se servaient de sa fourrure pour en recouvrir leurs boucliers et pour en orner leurs chevilles. Ces fourrures étaient également très prisées en Europe. Actuellement ce singe est protégé par la loi dans la plupart des pays africains, entre autres au Congo, pour éviter sa complète disparition.

L'estomac de ces animaux présente cette particularité d'être subdivisé en compartiments à fonctions différentes, ce qui le rapproche de l'estomac des ruminants.

17. COLOBUS VAN ANGOLA

Colobus angolensis

Deze franjeaap vertoont een gans ander uitzicht dan de vorige. Hij heeft weliswaar dezelfde blinkend-zwarte haarvacht, maar het aangezicht is totaal verschillend: de zeer lange witte « bakkebaarden » bedekken de oren. De staart eindigt ook niet op een borstel van lange witte haren zoals bij de guereza, maar hij is aan het uiteinde wit, daarvóór grijs en aan de basis zelfs zwart. Ook is de witte schoudermantel veel korter. Hij is verspreid van Angola tot in Kongo; ook deze soort is in de meeste Afrikaanse landen beschermd.

17. COLOBE D'ANGOLA

Colobus angolensis

Ce colobe présente un tout autre aspect que le précédent. Il possède le même pelage noir et brillant, mais sa face est tout à fait différente: de longs « favoris » blancs couvrent les oreilles. La queue ne se termine pas sur une touffe de longs poils blancs comme chez le guéréza, mais elle est blanche à son extrémité, grise plus haut et à la naissance même noire. La pèlerine blanche est d'ailleurs plus courte.

Il est répandu de l'Angola au Congo; cette espèce est également protégée dans la plupart des pays de l'Afrique.

17. — Colobus van Angola - Colobe d'Angola

18. RODE COLOBUS

Colobus badius

Verschillende variëteiten van deze soort bewonen het grote evenaarswoud en de omgeving ervan. Hun kleur kan allerlei schakeringen van bruin tot rood vertonen.

Zoals bij alle franjeapen zijn de derde en vierde vinger (of teen) even lang, en langer dan de overige vingers (of tenen); de duim is bijna verdwenen, terwijl de grote teen goed ontwikkeld is en tegenstelbaar. Bijgevolg kan een franjeaap zeer moeilijk iets in de hand houden.

De voedingswijze maakt het houden van franjeapen moeilijk. Men moet steeds trachten een geschikt vervangingsvoedsel voor tropische bladeren te vinden.

De Rode Colobus behoort ook tot de beschermde dieren.

18. COLOBE ROUGE

Colobus badius

Plusieurs variétés de cette espèce habitent la grande forêt équatoriale et ses environs. Leur couleur peut présenter plusieurs nuances, du brun au rouge.

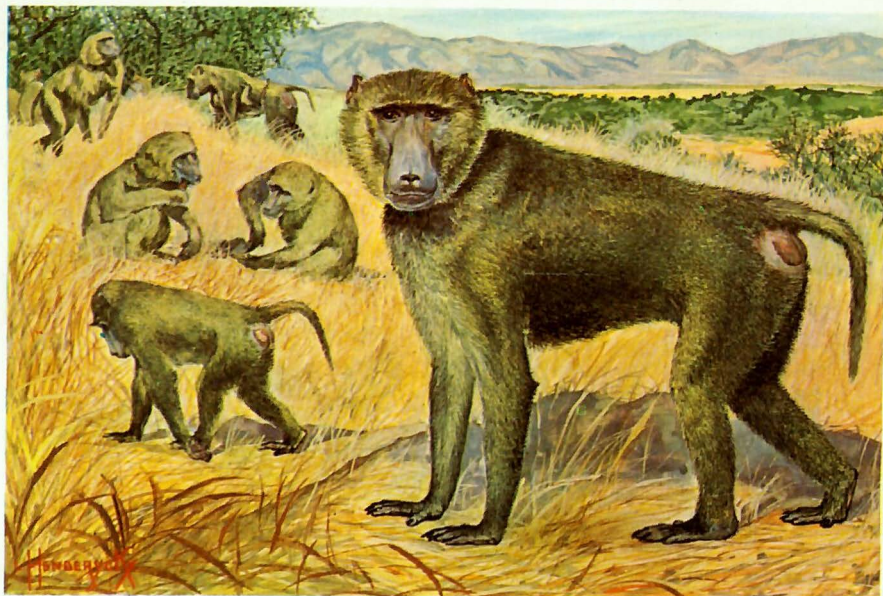
Comme chez tous les colobes, les troisième et quatrième doigts (ou orteils), ont la même longueur et sont plus longs que les autres doigts (ou orteils); le pouce a presque disparu, tandis que le grand orteil est bien développé et opposable. Par conséquent il est difficile au colobe de tenir quelque chose dans la main.

Le régime alimentaire des colobes rend leur tenue en captivité difficile et entraîne l'obligation de trouver de la nourriture de substitution pour les feuilles des tropiques dont il se nourrit.

Le Colobe rouge appartient également aux animaux protégés.

18. — Rode Colobus - Colobe rouge

19. — Bruine Baviaan of Sfinxbaviaan - Babouin brun

19. BRUINE BAVIAAN of SFINXBAVIAAN

Papio papio doguera

Er bestaan verschillende soorten bavianen of hondskopapen. Hun snuit lijkt steeds op een hondekop. Het zijn geen klimmers, ze bewegen zich bij voorkeur op de grond. Bij het lopen raken handen en voeten de grond met de volle binnenzijde. Ze vertonen een sterk ontwikkeld ziteelt, dat fel rood gekleurd is. Ze hebben wangzakken en leven van hagedissen, insectenlarven, jonge vogels e.d., maar kunnen ook grote verwoestingen aanrichten in plantages.

Vele bavianen vallen op door de eigenaardige houding van de staart, die voor één derde rechtop wordt gedragen, terwijl het einde slap naar beneden hangt. Het is tegen dit opstaande gedeelte van de staart dat het jong leunt wanneer het op moeders rug zit.

De bavianen leven in benden. Aan het hoofd van de troep staat een oud mannetje.

De Sfinx-baviaan is geelbruin van kleur. Hij komt voor in het westen van Afrika, ten zuiden van de Sahara.

19. BABOUIN BRUN

Papio papio doguera

Il existe plusieurs espèces de babouins ou cynocéphales. Leur museau ressemble toujours à celui d'un chien. Ce ne sont pas des grimpeurs, ils se déplacent de préférence à terre. Pendant la marche, la paume de la main et la plante des pieds touchent complètement le sol. Ils ont des callosités fessières très développées, fortement colorées de rouge. Ils ont des abajoues et se nourrissent de lézards, de larves d'insectes, de jeunes oiseaux, etc., mais peuvent également occasionner de grands ravages dans les plantations.

Une particularité remarquable des babouins est la façon de porter la queue, dont le premier tiers est tenu dressé, tandis que l'extrémité est pendante. C'est contre cette partie dressée de la queue que le jeune s'appuie lorsqu'il est assis sur le dos maternel.

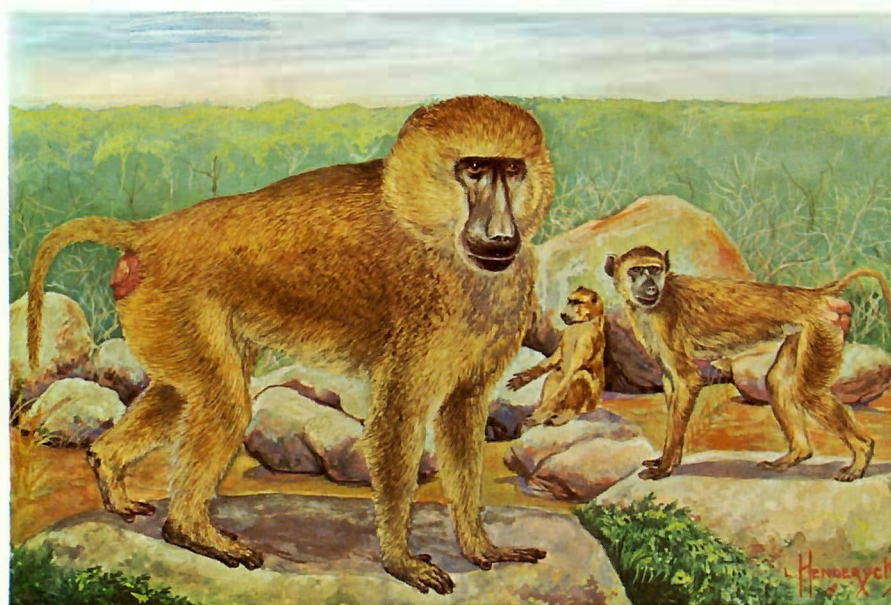
Le Babouin brun vit en bandes. A la tête de la troupe se trouve un vieux mâle. La coloration est jaune-brun. Il vit en Afrique occidentale, au sud du Sahara.

20. LANGARM-BAVIAAN

Papio cynocephalus kindae

Dit is de beruchte « gele baviaan » van Zuid-Afrika, die we ook terugvinden in Katanga. De pels van het dier is geelachtig, vooral op de achterpoten. De onderzijde is witachtig. Bij oudere exemplaren krijgt de vacht een donkerder kleur door het optreden van zwarte zomen in de haren. Elk haartje vertoont dan twee zwarte ringen en een zwarte top.

Deze apen zijn een echte plaag in vele gebieden. Ze leven in groepen onder leiding van een oud mannetje en plunderen vaak velden en hoven. Soms worden ze als huisdieren gehouden, doch ze kunnen gevaarlijk zijn voor kinderen. Daarenboven zijn ze zeer onzindelijk.

20. — Langarm-Baviaan - Babouin jaune

20. BABOUIN JAUNE

Papio cynocephalus kindae

Il s'agit du fameux Babouin jaune de l'Afrique du Sud que nous retrouvons également au Katanga. Le pelage est de coloration jaunâtre, surtout aux pattes postérieures. Le dessous est blanchâtre. Chez les individus âgés la couleur de la robe devient plus foncée par l'apparition d'anneaux noirs dans les poils. A chaque poil il y a alors deux anneaux noirs et une extrémité noire.

Ces singes sont de véritables fléaux dans certaines régions. Ils vivent en groupes, sous la conduite d'un vieux mâle et pillent souvent les champs et les jardins. On les tient parfois comme animaux domestiques mais ils peuvent devenir dangereux pour les enfants. De plus, ils sont très malpropres.

21. MANDRIL

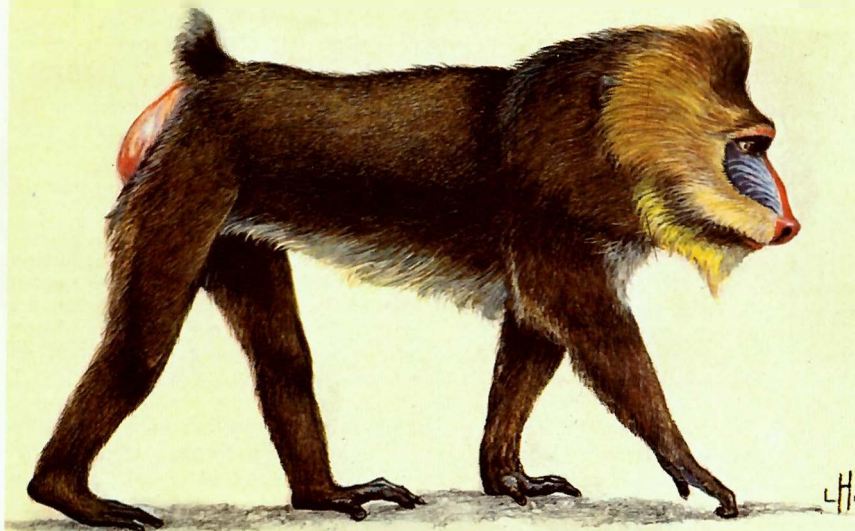
Mandrillus sphinx

De Mandril heeft een kort, spits stompstaartje. Het mannetje heeft een zeer opvallend gekleurd aangezicht. De neusrug is gezwollen, gerimpeld en blauwachtig gekleurd; de neus zelf is rood en het baardje is oranjeachtig. De haervacht is bruin, met hier en daar wat groen op de rug en grijs aan de buik. Het achterdeel van het lichaam is naakt, rood rondom de staart, verder nog paars en blauw. Het wijfje is minder sterk gekleurd.

Gedurende de dag leven deze dieren op de grond in de dichte oerwouden en zoeken daar wortels, vruchten en loof. Ze versmaden ook insecten en andere kleine diertjes niet. 's Nachts houden ze zich schuil in de bomen.

Hun woongebied strekt zich uit over een deel van West-Afrika.

In gevangenschap zijn de jongen zacht en aantrekkelijk; de oudere dieren kunnen zeer kwaadaardig worden.

21. — Mandril - Mandrill

21. MANDRILL

Mandrillus sphinx

Le Mandrill possède une queue courte et pointue. La face du mâle est colorée de façon très voyante. Le dessus du nez est gonflé, ridé et bleuâtre, le nez lui-même est rouge et la barbiche orangée. La robe est brune, avec par-ci par-là un peu de vert sur le dos et du gris sur le ventre. Le postérieur est nu, rouge autour de la queue; ensuite il y a encore du pourpre et du bleu. La femelle est moins fortement colorée.

Les mandrills passent la journée à terre, dans les fourrés des forêts vierges, à la recherche de racines, de fruits et de verdure. Ils ne dédaignent pas non plus des insectes et d'autres petits animaux. La nuit, ils se cachent dans les arbres. Leur habitat s'étend sur une partie de l'Afrique occidentale. En captivité les jeunes sont doux et attrayants; les animaux âgés peuvent devenir très méchants.

22. GELADA

Theropithecus gelada

De Gelada leeft in Abyssinië op een hoogte van 3.000-4.000 m. Hij komt alleen naar lager gelegen gebieden om voedsel te zoeken.

De gelada's leven in troepen die bestaan uit families, die door het sterkste mannetje worden getiranniseerd. Ze brengen veel schade toe aan aanplantingen, daar ze met hun gekromde nagels allerhande knollen en wortels uitgraven.

Wanneer deze aap met rust gelaten wordt is hij goedaardig. Wanneer men hem evenwel kwaad maakt, ziet hij er zeer vervaarlijk uit: rechtopstaande manen, bloedrode borst en naarbuiten omgekrulde bovenlip, zodat het zeer rode tandvlees wordt getoond, waarin een prachtig gebit met zeer grote hoektanden.

Het mannetje draagt een rijke schoudermantel van dofbruin lang haar.

22. BABOUIN GELADA

Theropithecus gelada

Le Gélada vit en Abyssinie à une altitude de 3.000 à 4.000 m. Il ne descend dans les régions plus basses que pour chercher de la nourriture.

Les géladas vivent en troupes, se composant de familles, qui sont tyrannisées par le mâle le plus fort. Ils provoquent beaucoup de dégâts aux plantations où au moyen de leurs griffes crochues, ils déterrent toutes sortes de tubercules et de racines.

Quand on ne le dérange pas, ce singe est d'humeur douce. Mais lorsqu'on provoque sa mauvaise humeur, il présente un aspect terrifiant: crinières dressées, poitrine rouge-sang et lèvre supérieure retroussée montrant les gencives fort rouges, pourvues d'une denture magnifique et de canines formidables. Le mâle porte une pèlerine magnifique de longs poils brun-foncé.

22. — Gelada - Babouin Gélada

23. — Moormakaak - Macaque maure

23. MOORMAKAAK

Cynopithecus maurus

De meeste makaken zijn griuw-groenachtig of bruinachtig van kleur. Het is dan ook merkwaardig dat in een zo klein gebied als het Celebes-eiland twee soorten voorkomen die zwart zijn, nl. de Mooraap of Moormakaak en de kuifmakaak of zwarte baviaan (n° 24).

De mooraap heeft een echte makakensnuit. De kleur van de pels varieert van zwart tot roetkleurig, soms met lichtgekleurde « broek ». Hij heeft slechts een klein stompje van een staart. Hij jaagt op klein wild.

Eigenaardig is zijn vriendschapsuiting : onder luid geschetter trekt hij zijn bovenlip naar boven en laat zijn tanden zien.

23. MACAQUE MAURE

Cynopithecus maurus

La coloration de la plupart des macaques est gris-verdâtre ou brunâtre. Il est dès lors surprenant que sur un territoire aussi exigu que l'île de Célèbes, il existe deux espèces qui sont noires : le Macaque maure et le cynopithèque huppé ou babouin noir (n° 24).

Le macaque maure a un museau de macaque caractéristique. La coloration du pelage varie de noir à suie, parfois avec un « pantalon » plus clair. Il n'a qu'un petit bout de queue. Il chasse de petits animaux. Sa façon de montrer son amitié est très curieuse : en poussant des cris très forts, il retrace la lèvre supérieure et montre les dents.

24. — Kuifmakaak of Zwarte Baviaan - Cynopithèque huppé

24. KUIFMAKAAK of ZWARTE BAVIAAN

Cynopithecus niger

De Kuifmakaak of Zwarte Baviaan is zeer zwart van kleur, vandaar zijn tweede naam. Zijn aangezicht doet een beetje denken aan dat van de mandril (n° 21), waarmee hij het kuifje op de kop en de min of meer geribde neusrug gemeen heeft.

Hij komt voor op Celebes en op de Batjaneilanden. Hij leeft in de mangrovegebieden, maar ook in de bergen. Hij eet vooral bladeren, vruchten en strandafval.

24. CYNOPITHEQUE HUPPE

Cynopithecus niger

Le Cynopithèque huppé ou Babouin noir est de coloration très noire, d'où l'un de ses noms vulgaires. Sa face rappelle celle du mandrill (n° 21) avec lequel il a en commun la huppe surmontant la tête et le dessus du nez plus ou moins plissé.

On le rencontre à l'île de Célèbes et à l'île de Batjan, dans les régions des palétuviers, mais également dans les montagnes. Il se nourrit principalement de feuilles, de fruits et de détritus qu'il trouve sur les plages.

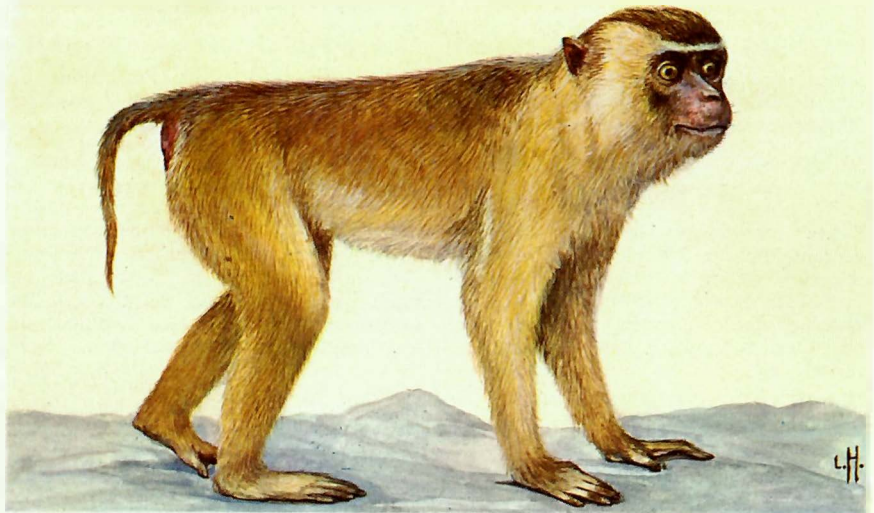
25. RHESUS-AAP

Rhesus rhesus

De Rhesus-aap komt voor tot op hoogten van 2.000 m in Voor-Indië en het Himalaya-gebergte. Hij is bestand tegen lage temperaturen.

Dit dier kan zeer lastig zijn door het plunderen van plantages. In zijn wangzakken kan hij een grote hoeveelheid voedsel meedragen. Bij het zitten neemt hij de houding aan van een eekhoorn zodat hij de handen vrij heeft om vruchten te pellen of om de pels van één van zijn soortgenoten te « verzorgen ». 's Nachts slaapt hij in de bomen of op de rotsen. Zijn grootste vijanden zijn de panthers, de arenden en de slangen. Wanneer hij opgewonden is wordt het aangezicht en het ziteelt rood.

Vermits deze apen zeer talrijk voorkomen en zich zeer goed kunnen aanpassen aan veranderlijke levensomstandigheden, worden zij in groot aantal uitgevoerd over de ganse wereld naar medische laboratoria. De rhesus-aap verwierf bekendheid door zijn betekenis voor de mens in de medische wetenschap. De ontdekking van de rhesus-factor, een eigenschap van het bloed, is van uitzonderlijk belang geweest in de geneeskunde. Het zijn ook deze apen die dikwijls gebruikt worden als proefdieren in de ruimtevaart.

25. — Rhesus-aap - Macaque rhesus

25. MACAQUE RHESUS

Rhesus rhesus

Le Macaque rhesus se rencontre jusqu'à des hauteurs de 2.000 m aux Indes et dans l'Himalaya. Il résiste aux basses températures.

Cet animal se rend insupportable par le pillage des plantations. Il peut transporter une grande quantité de nourriture dans ses abajoues. Il s'assied à la façon de l'écureuil, position qui lui laisse les mains libres pour peler les fruits ou « soigner » le pelage d'un de ses congénères. Il dort la nuit, dans les arbres ou sur des rochers. Ses plus grands ennemis sont les panthères, les aigles et les serpents. Quand il est excité, sa face et ses callosités fessières rougissent fortement.

Comme ces singes sont très nombreux et qu'ils peuvent s'adapter à des conditions de vie très variables, ils sont exportés dans le monde entier, aux laboratoires médicaux. Ils ont acquis une certaine renommée par leur importance pour l'homme dans les sciences médicales. La découverte du facteur rhesus, une propriété du sang, a même été d'une importance capitale en médecine. Ce sont aussi ces singes qui ont souvent servi de cobayes pour les vols dans l'espace.

26. HOEDMAKAAK

Cynomolgus sinicus

Dit dier bewoont de wouden van zuidelijk Voor-Indië. Het voorhoofd en de wangen zijn bijna onbehaard en hebben een vleeskleur. Zijn naam dankt hij aan de speciale schikking van de haren op het hoofd.

Hij komt veel voor in de steden, en wordt als heilige aap beschouwd door de inboorlingen. Er werden zelfs tempels te zijner ere opgericht. Hij speelt dus dezelfde rol in het zuiden van Indië als de hoelman (n° 10) in het noorden.

Niettegenstaande zijn « heiligheid » wordt hij dikwijls gevangen en geëxporteerd naar de verschillende dierentuinen. Hij kan goed zwemmen en leert gemakkelijk naar voorwerpen duiken.

26. BONNET CHINOIS

Cynomolgus sinicus

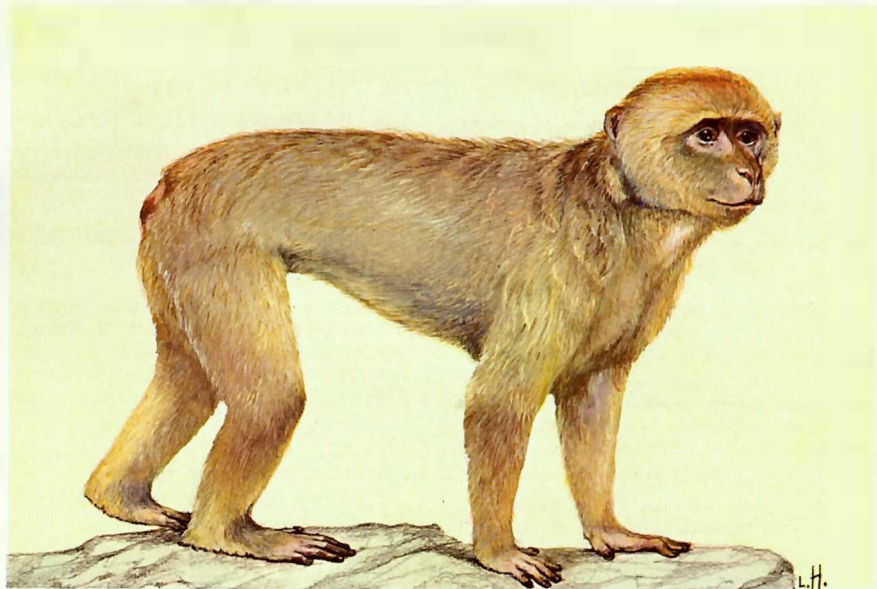
Cet animal habite les forêts des Indes méridionales. Le front et les joues ne sont presque pas poilus et sont de couleur chair. Il doit son nom à la disposition spéciale des poils de sa tête.

On le rencontre beaucoup dans les villes. Il est en effet considéré comme singe sacré par les indigènes, qui ont même érigé des temples en son honneur. Il joue donc le même rôle dans le sud de l'Inde que l'hanouman (n° 10) dans le nord.

Nonobstant ce caractère « sacré », il est souvent capturé et exporté vers les différents jardins zoologiques. Il nage très bien et apprend facilement à plonger pour retrouver des objets jetés à l'eau.

26. — Hoedmakaaak - Bonnet chinois

27. — Magot - Magot

27. MAGOT

Inuus inuus

De Magot is volledig staartloos. Heden komt deze aap nog voor in Noord-West-Afrika (Marokko en Algerië). Men vindt ook nog exemplaren op de rotsen van Gibraltar, waar ze waarschijnlijk ingevoerd werden door de Arabieren. Bijna waren ze daar uitgestorven gedurende de tweede wereldoorlog, maar Churchill gaf opdracht enkele exemplaren vanuit Noord-Afrika aan te voeren.

Ze leven in kleine groepen op de rotsen en zoeken schorpioenen en insecten onder de stenen, waardoor ze soms steenlawines veroorzaken. Ze eten ook plantaardig voedsel.

Ze zijn zeer goed bestand tegen ons klimaat en kunnen gans het jaar door buiten zitten in de dierentuinen.

27. MAGOT

Inuus inuus

Le Magot est complètement dépourvu de queue. Actuellement on trouve encore ce singe en Afrique du Nord occidentale (Maroc et Algérie). On en voit aussi des exemplaires sur les rochers de Gibraltar, où ils ont probablement été introduits par les Arabes. Ils y étaient presque éteints lors de la deuxième guerre mondiale, mais Churchill donna ordre d'en importer quelques-uns d'Afrique du Nord.

Ils vivent par petites troupes sur les rochers et recherchent des scorpions et des insectes sous les pierres, provoquant ainsi parfois des avalanches de pierres. Ils mangent également de la nourriture végétale.

Ils supportent très bien notre climat et, dans les jardins zoologiques, ils peuvent séjourner à l'air libre pendant toute l'année.

28. — Wanderou - Wanderou

28. WANDEROU

Vetulus silenus

De Wanderou heeft een zwart uiterlijk, met een krans grijze haren rond het aangezicht. Zijn staart is lang en eindigt op een borstel. Handen en aangezicht zijn zwart. Hij heeft een rood ziteelt.

De wanderou wordt hoofdzakelijk gevonden op Ceylon. Hij bezoekt soms de tuinen en kan er dan zeer grote schade aanrichten. Niets laat hij hangen aan de bomen, terwijl de grond bezaaid wordt met rijpe en onrijpe vruchten.

In gevangenschap blijft dit dier altijd zeer wild en leert het moeilijk iets aan. De roep van het mannetje lijkt op de menselijke stem.

28. WANDEROU

Vetulus silenus

Le Wanderou est d'apparence noirâtre, avec une couronne de poils gris autour de la figure. Sa queue est longue et se termine en touffe. Pieds et face sont noirs. Il a des callosités fessières rouges.

Le wanderou se rencontre principalement à Ceylan. Parfois il s'introduit dans les jardins et peut y provoquer de gros ravages. Il ne laisse aucun fruit aux arbres, et jonche le sol de fruits mûrs et mûrissants.

En captivité, l'animal ne perd rien de sa nature sauvage et il apprend difficilement quelque chose. L'appel du mâle ressemble à la voix humaine.

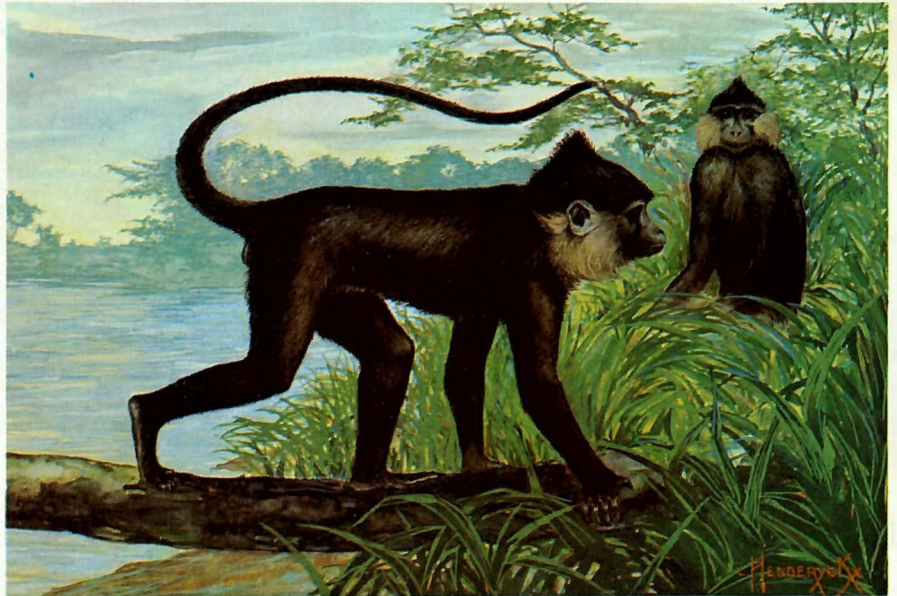
29. ZWARTE MANGABEY of KUIFMANGABEY

Cercocebus aterrimus

De mangabeys leven in troepen in de Afrikaanse bossen. Het zijn slanke, zeer beweeglijke dieren, die echter minder kleurrijk zijn dan de meeste makaken. Wel hebben ze ook een lange staart en het zogenaamde ziteelt.

De vacht van de Zwarte Mangabey is glanzend zwart. Op het hoofd draagt hij een kuif, vandaar de naam Kuifmangabey. Hij heeft ook lange, bruinachtige bakkebaarden, die bij de jonge dieren zelfs een halssnoer vormen.

Van deze mangabey ziet men dikwijls albino's, waarvan de haarvacht dus wit is, tenminste toch gedeeltelijk; soms blijft slechts de bovenkant van de kop of de kuif zwart.

29. — Zwarte Mangabey of Kuifmangabey - Mangabey noir

29. MANGABEY NOIR

Cercocebus aterrimus

Les mangabeys vivent par troupes dans les bois africains. Ce sont des animaux agiles et très mobiles, moins hauts en couleurs que la plupart des macaques. Comme eux ils ont une longue queue et des callosités fessières.

La robe du Mangabey noir est d'un noir brillant. Sur la tête il porte une huppe (d'où un autre nom : Mangabey huppé). Il possède aussi des favoris longs, brunâtres, qui forment même un collier chez les jeunes individus.

C'est de cette espèce que l'on voit souvent des albinos, dont le pelage est donc blanc, au moins partiellement; parfois il n'y a que le dessus de la tête ou la huppe qui sont encore noirs.

30. GOUDBUIKMANGABEY

Cercocebus galeritus chrysogaster

De Goudbuikmangabey heeft een kleurrijker haarvacht dan de andere mangabeys. De pels is immers nergens uitsluitend zwart. De oogleden zijn wit tot roosachtig. Hij dankt zijn naam aan de goudachtige kleur van de buikzijde.

Bij het volwassen dier zien we een donkere band in het midden van de rug, gaande vanaf de kop tot aan de staart. De haren van de rugzijde vertonen roosachtige of bruinachtige ringetjes. De haren van deze mangabey zijn korter dan die van de vorige soort (n° 29).

De goudbuikmangabey komt voor in Centraal-Afrika, o.a. ook in Kongo.

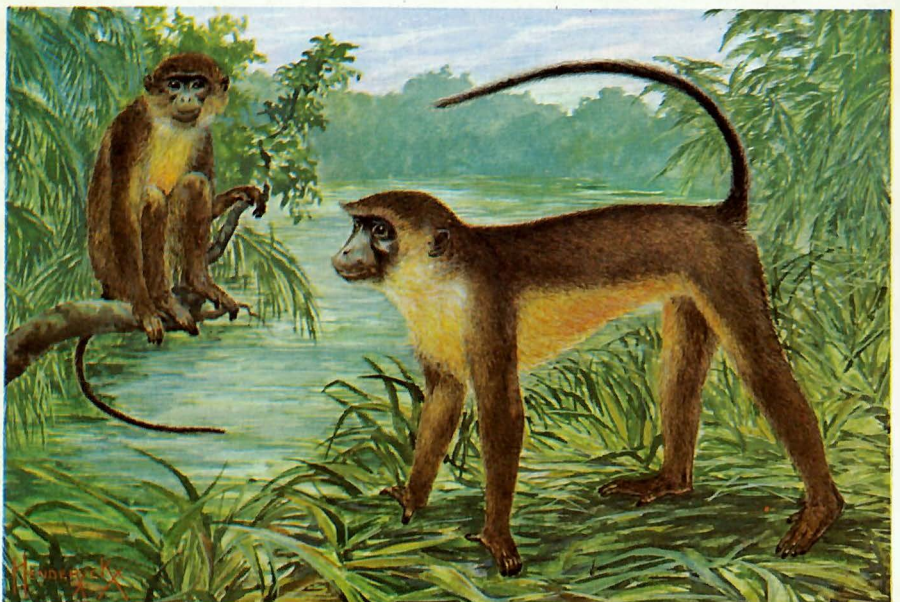
30. MANGABEY A VENTRE DORE

Cercocebus galeritus chrysogaster

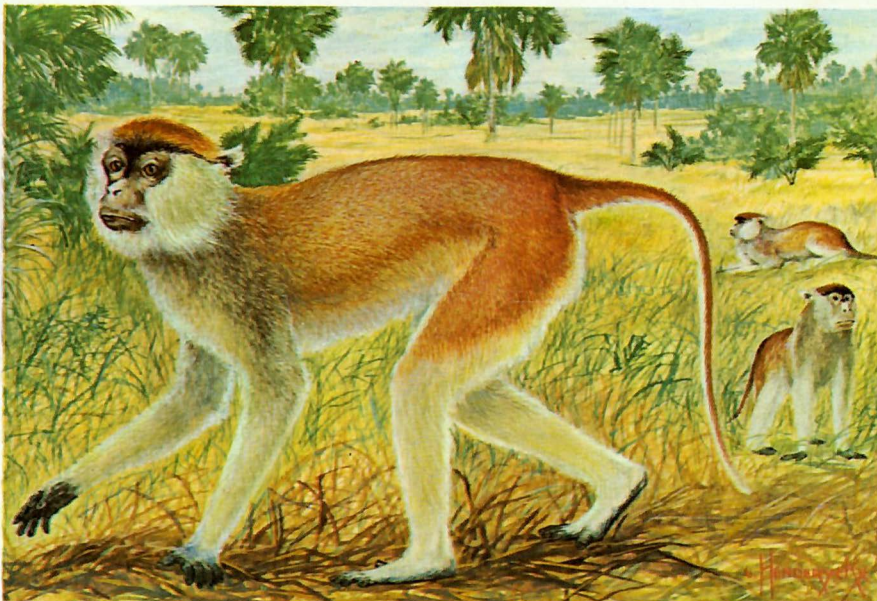
La robe du Mangabey à ventre doré est plus colorée que celle des autres mangabeys. Le pelage n'est, en effet, nulle part complètement noir. Les paupières sont blanches ou roses. Les poils du ventre sont de couleur dorée, d'où son nom vulgaire.

Chez l'animal adulte nous remarquons une bande foncée au milieu du dos, partant de la tête et allant jusqu'à la queue. Les poils du dos montrent des anneaux fauves ou brunâtres. Ses poils sont plus courts que ceux de l'espèce précédente (n° 29).

Le mangabey à ventre doré est originaire de l'Afrique centrale (Congo également).

30. — Goudbuikmangabey - Mangabey à ventre doré

31. — Patas - Cercopithèque Patas ou des savanes

31. CERCOPITHEQUE PATAS ou DES SAVANES

Erythrocebus patas pyrrhonotus

Le Patas vit en Afrique centrale et occidentale. Il est plus peureux que la plupart des autres singes africains. Le dessus de la tête et du dos sont d'un beau rouge. Le museau est noir chez les jeunes, mais devient blanc chez les animaux âgés.

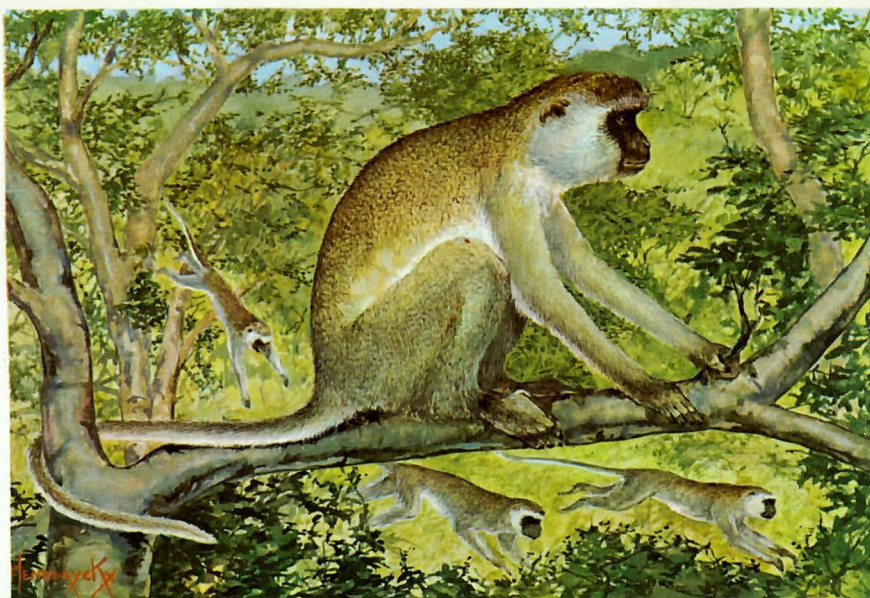
Le patas est une forme de transition vers les vrais cercopithèques (*cercopithecinae*), mais il est légèrement plus grand et se déplace quasi exclusivement sur terrain plat; par adaptation, ses orteils sont plutôt courts mais forts. La queue est aussi longue que le corps, parfois même un peu plus longue. Les patas vivent souvent par grandes bandes. Ils mangent de la nourriture végétale aussi bien qu'animale.

32. GRIJSGROENE MEERKAT

Cercopithecus aethiops centralis

De Grijsgroene Meerkat is zeer verspreid in de savannen van Afrika. Onder de vele soorten meerkatten valt zij op door haar bijna éénkleurige vacht. Zij is over 't algemeen licht gekleurd, met een grijsgroene tot grijsgele rug, met enkele zwarte puntjes, en een witte streep juist boven de ogen. Het aangezicht zelf is zwart, de bakkebaarden witachtig. Op de dijen is de kleur méér geel dan op de rug. De buikzijde is licht gekleurd: wit, grijsachtig. Het uiteinde van de staart is zwart. De aarsstreek heeft bruine haren.

De grijsgroene meerkatten zijn zeer talrijk in Kongo. Ze leven in troepen en hebben een sterk besef van het territorium, waar de troep zijn voedsel inzamelt en rondtrekt; zulke troep kan veel schade aanrichten in de plantages. Ze eten bijvoorbeeld zeer gaarne maïs.

32. — Grijsgroene Meerkat - Cercopithèque Grivet

31. PATAS

Erythrocebus patas pyrrhonotus

De Patas of Huzaaraap leeft in West- en Centraal-Afrika. Hij is banger van aard dan de meeste andere Afrikaanse apen. De bovenste delen van de kop en de rug zijn fraai rood. De snuit is zwart bij de jongen, maar wordt wit bij de oudere dieren.

De huzaaraap vormt een overgangsvorm naar de echte meerkatten (*cercopithecinae*), maar hij is wat groter en verplaatst zich bijna uitsluitend op vlak terrein. In verband met het vele lopen zijn de tenen eerder kort maar stevig gebouwd. Zijn staart is zo lang als het lichaam, soms iets langer.

De huzaarapen leven dikwijls in grote troepen. Zij eten zowel plantaardig als dierlijk voedsel.

32. CERCOPITHEQUE GRIVET

Cercopithecus aethiops centralis

Le Grivet est très répandu dans les savanes de l'Afrique. Il se distingue des nombreuses autres espèces de cercopithèques par son pelage presque unicolore. Habituellement la coloration est claire, le dos gris-vert ou gris-jaune avec quelques mouchetures noires et une ligne blanche au-dessus des yeux. La face est noire; les favoris sont blanchâtres. La couleur des cuisses est plus jaune que celle du dos. Le ventre est clair: blanc, grisâtre. L'extrémité de la queue est noire; les poils autour de l'anus sont de couleur brune.

Les grivets abondent au Congo. Ils vivent par bandes et sont fortement attachés au territoire où la troupe cueille sa nourriture et se déplace constamment; des bandes de ce genre peuvent occasionner de grands dégâts aux plantations. Ils sont entre autres très friands de maïs.

33. GROENE MEERKAT

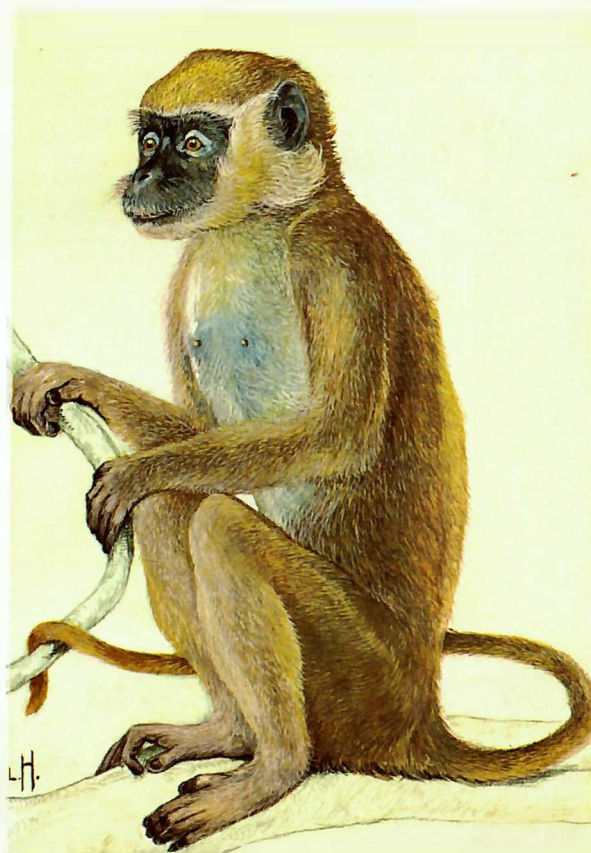
Cercopithecus callitrichus

Deze aap is sterk verwant met de grijs-groene meerkat (n° 32). Men kan ze als ondersoorten van een zelfde soort beschouwen. Het oorspronkelijk verspreidingsgebied van de Groene Meerkat is het woud van West-Afrika. Zij werd echter door de mens ook ingevoerd op de Kaap-Verdische eilanden en zelfs in Amerika op sommige eilanden van de Antillen. Thans is zij op deze eilanden een echte plaag geworden. Er wordt op deze apen veel jacht gemaakt om hen levend te kunnen verkopen als troeteldieren.

33. CERCOPITHEQUE CALLITRICHE

Cercopithecus callitrichus

Ce singe est fortement apparenté au grivet (n° 32). On peut les considérer comme sous-espèces de la même espèce. L'habitat original de ce cercopithèque était la forêt de l'Afrique occidentale, mais il a été introduit par l'homme aux îles du Cap-Vert et même en Amérique, dans certaines îles des Antilles. Actuellement il y est devenu un véritable fléau. On chasse beaucoup ces singes pour les capturer vivants et les vendre comme animaux de compagnie.

33. — Groene Meerkat - Cercopithèque Callitriche

34. BRAZZA-AAP

Cercopithecus neglectus

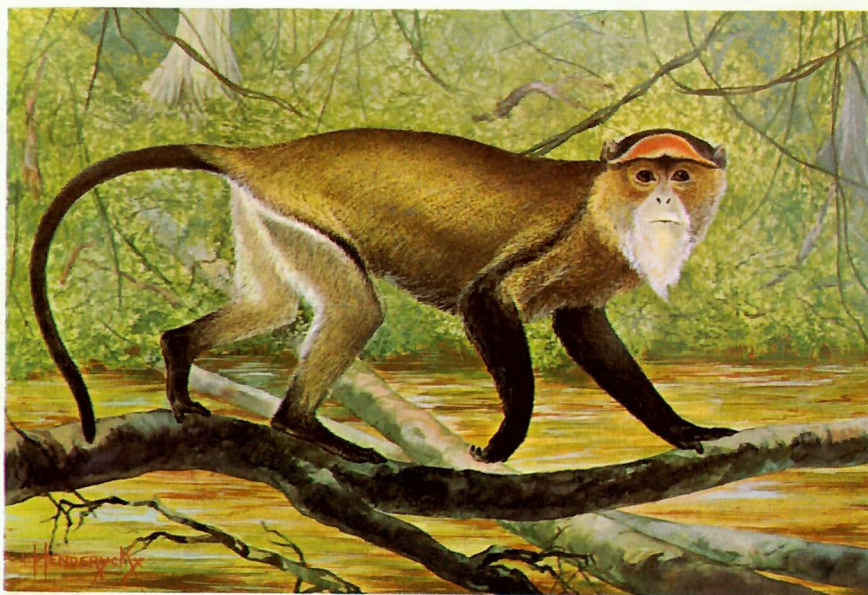
Deze aap werd ontdekt door de Franse ontdekkingsreiziger Brazza. Het dier komt voor in Equatoriaal Afrika. Het is een koninklijk mooi dier, gehuld in een groene vacht, afgetekend met wit. Zeer karakteristiek is zijn aangezicht: rood-bruine voorhoofdsbehaarung en een wit baardje. De ledematen en de staart zijn zwart; de dijen vertonen een witte band. Hij leeft in kleine groepen, dikwijls ook alleen. In Kongo wordt hij langs de beide oevers van de Kongo-stroom aangetroffen, wat bewijst dat voor deze aap de stroom geen geografische hinderpaal vormt. Hij is moeilijk te achtervolgen, omdat hij uiterst wantrouwig is, zeer vlug en geruisloos bij het vluchten.

34. CERCOPITHEQUE DE BRAZZA

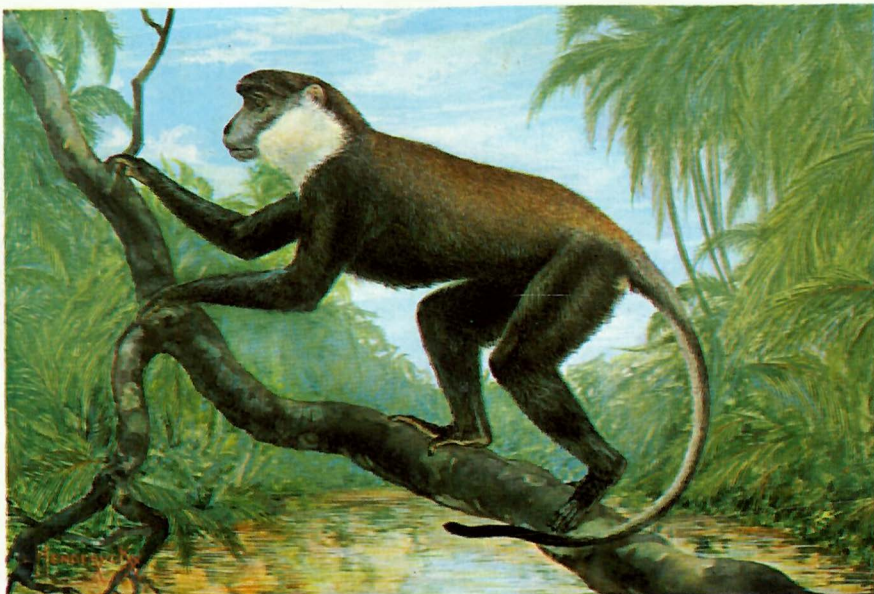
Cercopithecus neglectus

Ce singe a été découvert par l'explorateur français Brazza. L'animal vit en Afrique Equatoriale. Il s'agit d'un singe d'une beauté royale, enveloppé d'une toison verte, bordée de blanc. Sa face est très caractéristique: les poils du front sont rouge-brun et la barbe est blanche. Les membres et la queue sont noirs, avec une ligne blanche au travers des cuisses.

Il vit par petites bandes, souvent même seul. Au Congo on le rencontre sur les deux rives du fleuve Congo, ce qui prouve que le fleuve ne constitue pas un obstacle géographique pour ce singe. Sa poursuite est fort difficile, car il est très méfiant, très rapide et silencieux lors de la fuite.

34. — Brazza-aap - Cercopithèque de Brazza

35. — L'hoësts Meerkat - Cercopithèque de L'hoëst

35. L'HOESTS MEERKAT

Cercopithecus l'hoesti

Deze meerkat is sedert tientallen jaren in de Antwerpse zoo aanwezig. Haar naam dankt zij aan de derde directeur van de Koninklijke Maatschappij voor Dierkunde van Antwerpen, de heer François L'hoëst.

Soms wordt deze aap ook wel « ringbaardaap » genoemd, naar de op een schippersbaardje gelijkende sneeuw Witte beharing rondom het aangezicht. Het aangezicht zelf is zwart. Het lenige lichaam is bedekt met een gladde, donkere haarvacht, waarvan de kleur op de buikzijde in wit overgaat; de lange staart is roestbruin.

Hij is een bewoner van de Afrikaanse wouden, waar hij o.a. leeft van vruchten, insecten en vogeleieren.

35. CERCOPITHEQUE DE L'HOEST

Cercopithecus l'hoesti

Depuis des dizaines d'années, ce cercopithèque est présent au Zoo d'Anvers. Il doit son nom au troisième directeur de la Société Royale de Zoologie d'Anvers, Monsieur François L'hoëst.

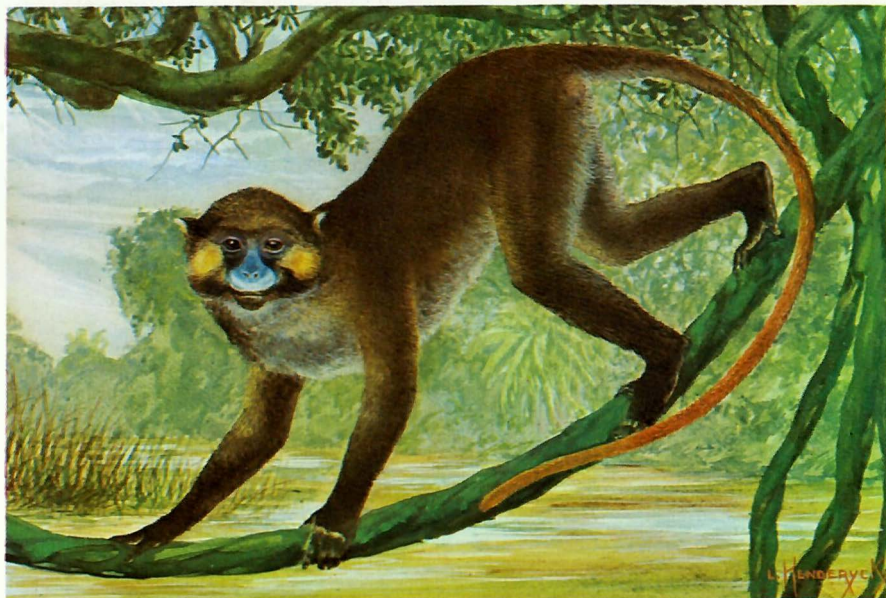
Ce singe est parfois appelé « Singe à collier », à cause des poils blancs comme neige qui entourent sa face et qui ressemblent à un collier de batelier. Le corps svelte est couvert d'un pelage uni, noir, dont la coloration passe au blanc sur le ventre; la queue est longue et de couleur brun-rouille. C'est un habitant des forêts africaines, où il se nourrit de fruits, d'insectes, d'œufs d'oiseaux, etc.

36. BLAUWLIPAAP

Cercopithecus cephus

Deze aap komt voor in de bossen van Equatoriaal Afrika. Hij behoort tot de snorbaardmeerkatten, die hun naam danken aan een witte vlek op de bovenlip. Hij heeft een grappig uiterlijk. Het aangezicht is donkerblauw, behalve een lichtblauwe driehoek rondom de neus. De neus vertoont een rode vlek; de oren zijn rood, alsook de lange staart. De rug is donker, met veel zwarte stippen op een rosachtige achtergrond. De buikzijde is donkergrijs. De handen en voeten zijn zwart.

Hij leeft in benden, en heeft min of meer geleerd van de plantages weg te blijven. Elke troep heeft zijn eigen territorium. Het zijn echte boomedieren, die zelden op de grond komen. Het jong klemmt zich tijdens de luchtacrobatieën aan de buikzijde van de moeder vast. De Blauwlipaap komt zeer veel voor in gevangenschap.

36. — Blauwlipaap - Cercopithèque Moustac

36. CERCOPITHEQUE MOUSTAC

Cercopithecus cephus

Ce singe se rencontre dans les bois de l'Afrique Equatoriale. Il appartient aux cercopithèques à moustaches, qui doivent leur nom à une tache blanche sur la lèvre supérieure. Il est d'apparence comique. La face est bleu foncé, sauf le triangle bleu clair autour du nez. Sur le nez, il y a une tache rouge; les oreilles sont rouges également, ainsi que la longue queue. Le dos est foncé, avec des mouchetures noires sur un fond roussâtre; le ventre est gris foncé. Les mains et les pieds sont noirs.

Il vit par bandes et il a plus ou moins appris à ne pas trop s'aventurer près des plantations. Chaque bande a son propre territoire. Ce sont des animaux arboricoles parfaits, qui descendent rarement à terre. Les petits s'accrochent sous le ventre de la mère pendant les acrobaties aériennes de celle-ci.

Ce cercopithèque est souvent tenu en captivité.

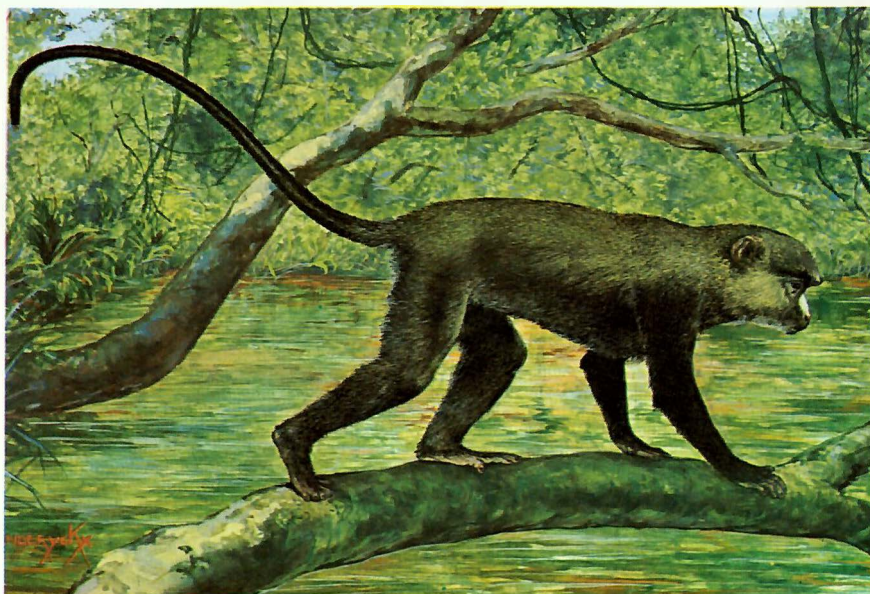
37. DONKERE WITNEUSAAP

Cercopithecus nictitans nictitans

Deze meerkat heeft een opvallend kenmerk: een sneeuwwitte vlek boven op de neus, terwijl het aangezicht zwart is en de bakkebaarden niet opvallen door hun kleur. Ook de staart is zwart, en hij is langer dan het lichaam (95 cm staartlengte en 60 cm lichaamslengte).

De Donkere Witneusaap leeft in troepen, soms van meer dan 50 leden, onder de leiding van een mannetje. Ze houden zich bijna uitsluitend in de bomen en komen zelden op de grond. Ze voeden zich met zaden en vruchten. In tijden van hevige regen verlaten ze de toppen van de bomen om zich lager, in het onderhout, schuil te houden.

Deze aap past zich ook zeer goed aan in gevangenschap en wordt wel eens als huisdier gehouden door de inboorlingen en zelfs ook door Europeanen.

37. — Donkere Witneusaap - Cercopithèque hocheur

37. CERCOPITHEQUE HOCHEUR

Cercopithecus nictitans nictitans

Ce cercopithèque présente une particularité très apparente: une tache blanche sur le nez, tandis que la face est noire et la couleur des favoris peu apparente. La queue est également noire; elle est plus longue que le corps (95 cm pour la queue, 60 cm pour le corps).

Les Hocheurs vivent par bandes, parfois de plus de 50 individus, sous la conduite d'un mâle. Ils vivent presque exclusivement dans les arbres et descendent rarement à terre. Ils se nourrissent de graines et de fruits. Lors des fortes pluies, ils quittent les cimes des arbres pour se cacher plus bas, dans le sous-bois.

Ce singe s'adapte également très bien à la captivité et est parfois tenu comme animal domestique par les indigènes et même par les Européens.

38. BLAUWAANGEZICHTWITNEUSAAP

Cercopithecus ascanius schmidtii

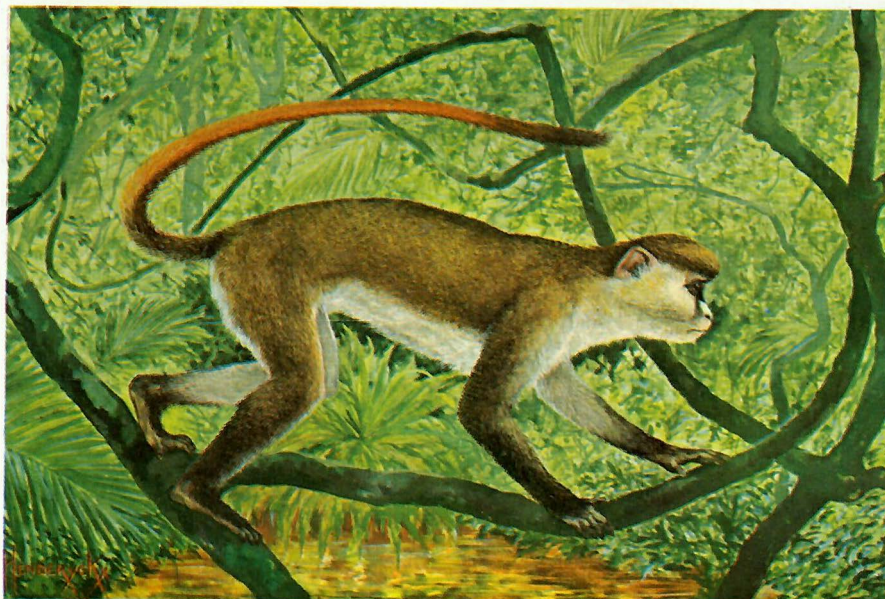
Samen met de donkere witneusaap (n° 37) wordt de Blauwaangezichtwitneusaap in Kongo ook « pain à cacheter » of « hocheur » genoemd. De blauwaangezichtwitneusaap is nochtans lichter gekleurd dan eerstgenoemde. De buikzijde is bijna wit. De rugzijde is donkerder met talrijke zwarte stippen. De ledematen zijn aan de uiteinden zwart. Een typisch kenmerk is de driehoekige witte vlek op de neus. Deze soort leeft in de bossen van Afrika.

38. PAIN A CACHER

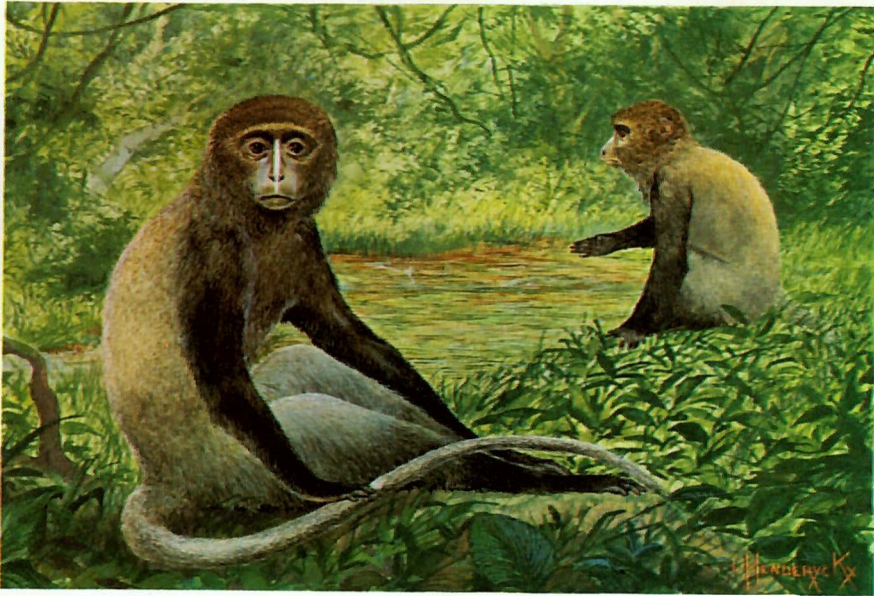
Cercopithecus ascanius schmidtii

Au Congo, le Pain à cacheter, ainsi que l'espèce précédente, le hocheur (n° 37), sont tous les deux appelés: « pain à cacheter » ou « hocheur ». La coloration du pain à cacheter est cependant plus claire. Le ventre est presque blanc. Le dos est plus foncé, avec de nombreuses mouchetures noires. Les parties terminales des membres sont noires. Un signe distinctif typique est la tache triangulaire blanche sur le nez.

Cette espèce vit dans les bois de l'Afrique.

38. — Blauwaangezichtwitneusaap - Pain à cacheter

39. — Uilekopmeerkat - Cercopithèque de Hamlyn ou à tête de hibou

39. UILEKOPMEERKAT

Cercopithecus hamlyni

De Uilekopmeerkat heeft haar naam niet gestolen. Het meest opvallend aan dit dier is het aangezicht: zwart met een fijne witte streep die over de neusrug loopt. Het is alsof een vogelaangezicht ons aankijkt vanuit de dichte manen die het hoofd omgeven. De haren zijn lang op de poten. De staart is niet langer dan het lichaam, soms zelfs iets korter.

Het is een zeer zeldzame aap. De Antwerpse zoo was niet alleen de eerste dierentuin die er een tentoonstelde, maar het exemplaar van de zoo diende ook tot het beschrijven van de soort. De uilekopmeerkat komt zelden op de grond; daarom is zij moeilijker te vangen dan de overige meerkatten. Deze soort leeft in de dichte oerwouden van oostelijk Kongo.

39. CERCOPITHEQUE DE HAMLYN ou A TETE DE HIBOU

Cercopithecus hamlyni

Ce cercopithèque n'a pas volé son second nom vulgaire. Ce qui frappe le plus chez cet animal est sa face: noire avec une mince ligne blanche sur le nez. En le regardant, on croirait voir une tête d'oiseau, émergeant du fond des crinières épaisses qui entourent la tête. Les poils sont longs, même sur les pattes. La queue n'est pas plus longue que le corps, parfois même un peu plus courte.

Il s'agit d'un singe très rare. Le zoo d'Anvers n'était pas seulement le premier à l'exhiber, mais l'exemplaire du zoo a même servi à la description de l'espèce.

Comme le Cercopithèque à tête de hibou descend rarement à terre, il est plus difficile à capturer que les autres cercopithèques. L'espèce vit dans les forêts vierges touffues de l'est du Congo.

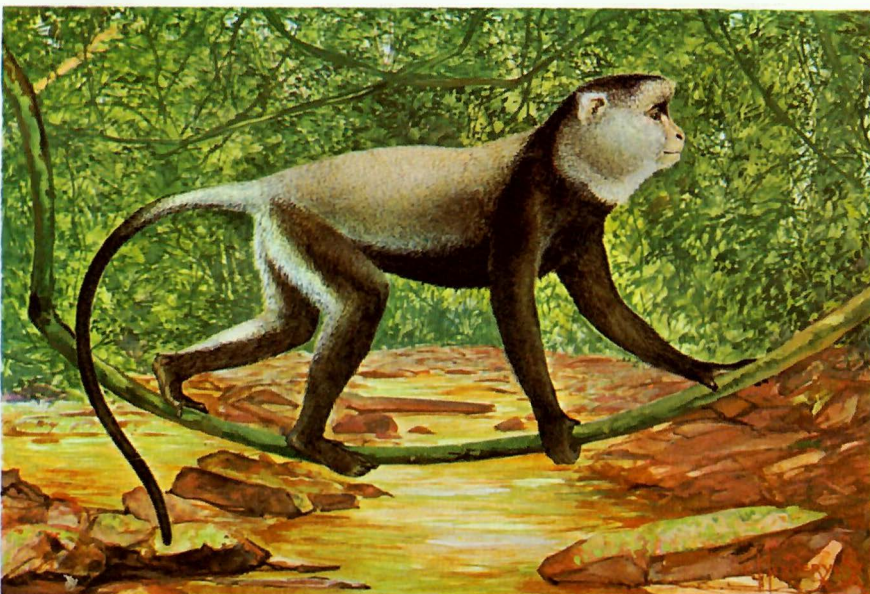
40. DIADEEMMEERKAT

Cercopithecus mitis opisthostictus

De « blauwe aap van Katanga » behoort tot die meerkatten die een witte streep hebben op het voorhoofd, sterk afstekend tegen de zwarte haardos. Vandaar de naam « Diadeemmeerkat ».

De bovenkant van het lichaam zelf is zeer licht, grijswit tot blauwachtig, een klein beetje zwart gespikkeld. De armen, de bovenkant van de rug, de binnenkant van de dijen en de onderkant van het lichaam daarentegen zijn zwart.

Dit dier bewoont de beboste savannen en komt o.a. voor in Katanga.

40. — Diadeemmeerkat - Singe bleu du Katanga

40. SINGE BLEU DU KATANGA

Cercopithecus mitis opisthostictus

Le Singe bleu du Katanga appartient à la variété de cercopithèques dont le front est orné d'une raie blanche, contrastant fortement avec les poils noirs de la tête, d'où un autre nom commun: « cercopithèque à diadème ».

Le dessus du corps est très clair, gris-blanc à bleuâtre, légèrement moucheté de noir; les bras, le dessus du dos, l'intérieur des cuisses et le dessous du corps, par contre, sont noirs.

Cet animal vit dans les savanes boisées du Katanga.

41. ZILVERMEERKAT

Cercopithecus leucampyx

Zoals de andere meerkatten leeft de Zilvermeerkat in benden. Zij is zeer levendig en voedt zich met vruchten, zaden, insecten en eieren. Zij leeft in de wouden van Gaboen, Kongo en Angola.

Dit dier wordt ook diadeemmeerkat genoemd, wegens de witte streep op het voorhoofd, sterk afstekend tegen de donkere haardos (zie ook n° 40). De rugzijde is lichter dan de onderzijde en vormt als het ware een zilvergrijze mantel. De lange staart is aan het uiteinde zwart. Ook de haarvacht van de buikzijde, de schouders en de ledematen is zwart. Een lichte krans van haren, gevormd door de baard en de diadeem, omgeeft het aangezicht. Dit dier wordt in Kongo onder de beschermde dieren gerekend.

41. LE SINGE ARGENTE ou BLEU

Cercopithecus leucampyx

Comme les autres cercopithèques, le Singe argenté vit par bandes. Il est plein de vivacité et se nourrit de fruits, de graines, d'insectes et d'œufs. Il vit dans les forêts du Gabon, du Congo et de l'Angola.

On l'appelle également « cercopithèque à diadème », à cause de la raie blanche sur le front, tranchant fortement sur la toison foncée (voir également le n° 40).

Le dos est plus clair que le dessous et provoque l'impression d'un singe habillé d'un manteau gris argenté. La longue queue est noire à son extrémité. Les poils du ventre, des épaules et des membres sont noirs. La face est entourée d'une barbe et d'un diadème clairs.

Au Congo, cet animal est classé parmi les mammifères protégés.

41. — Zilvermeerkat - Le Singe argenté ou bleu

42. GOUDMEERKAT

Cercopithecus leucampyx kandti

Deze meerkat vinden we in de Virunga-bergketen (Kivoe), waar zij leeft in de bamboe-zone (2.300 - 2.700 m hoogte). De jonge bamboescheuten maken deel uit van haar voedsel.

Zoals de zilvermeerkat heeft ook deze aap een diadeem van lichtere haren boven de ogen. De rugzijde is goudgeel van kleur (vandaar de naam Goudmeerkat). De buikzijde is niet zo donker gekleurd als bij de andere meerkatten, maar oranjeachtig. De voorste en achterste ledematen, alsook de staart, zijn donker gekleurd.

Het verspreidingsgebied van dit dier is klein en men mag dus besluiten dat het aantal niet groot is. Daarom wordt deze aap in Kongo beschermd.

42. SINGE DORE

Cercopithecus leucampyx kandti

Ce cercopithèque se rencontre dans la chaîne montagneuse des Virunga (Kivu), où il vit dans la zone des bambous (2.300 à 2.700 m de hauteur). Les jeunes pousses de bambous font partie de sa nourriture.

Comme le singe argenté, il a également un diadème de poils plus clairs au-dessus des yeux. Le dos est de couleur dorée (d'où son nom). La couleur du ventre n'est pas aussi foncée que chez les autres cercopithèques, mais est plutôt orangée. Les membres antérieurs et postérieurs, ainsi que la queue sont foncés.

L'habitat de ces animaux est restreint et on peut en conclure que leur nombre n'est pas très élevé. Pour cette raison le Singe doré est protégé au Congo.

42. — Goudmeerkat - Singe doré

43. — Mona-meerkat - Mona de Dent

43. MONA-MEERKAT

Cercopithecus (Mona) denti

Bij de Mona-meerkatten zien we steeds een karakteristiek kwastje van rosse haren rechtop staan aan de oren. Meestal is er een duidelijk onderscheid tussen de kleur van de rug en van de buik: de bovenkant is veel donkerder dan de onderkant, die sneeuwwit tot oranje kan zijn. Boven de ogen zien we een lichtere streep. De lippen zijn bleek. De staart is langer dan het lichaam.

Er zijn wel tien verschillende ondersoorten gekend van de mona-meerkat, waarvan er wel zes in Kongo voorkomen. Tot deze laatste hoort de Mona van Dent (deze van de afbeelding). De voor- en achterpoten van dit dier zijn pikzwart. De buikzijde is wit, de rug daarentegen zeer donker gekleurd.

43. MONA DE DENT

Cercopithecus (Mona) denti

Un signe distinctif caractéristique des monas est la touffe de poils roussâtres au bout des oreilles. Dans la plupart des cas il y a une différence notable entre la couleur du dos et celle du ventre. Le dessus est plus foncé que le dessous, dont la couleur peut varier du blanc à l'orange. Au-dessus des yeux nous remarquons une ligne plus claire. Les lèvres sont pâles. La queue est plus longue que le corps. Il existe plus de dix sous-espèces de monas, dont au moins six au Congo. Le Mona de Dent appartient à ces dernières. Les pattes antérieures et postérieures de cet animal sont noires comme du jais. Le ventre est blanc; le dos, par contre, est très foncé.

44. GEELKNEVELAAP of DWERGMEERKAT

Cercopithecus (Miopithecus) talapoin

Deze dwergaap heeft een lichaamslengte van slechts 40 cm. De staart is ongeveer even lang als het lichaam of ietwat langer. De haarvacht is zeer zacht. De rugzijde is geel tot licht grijsgroen, met zwarte stippen; de haren hebben lichte ringen aan het uiteinde. De staart heeft dezelfde kleur als het lichaam, maar met donkerdere uiteinden. De buikzijde is wit tot geelachtig. De kop is rond, met zeer grote ogen, een korte snuit en een bruin aangezicht met gele bakkebaarden (vandaar Geelknevelaap).

Hij komt vooral voor in bossen langs rivieren, waar hij zich met gemak verplaatst tussen de luchtwortels van de wortelboom. Geen enkele meerkat beweegt zich zo dicht bij de grond als de geelknevelaap. 's Nachts slaapt hij meestal in bomen waarvan de wortels in het water staan; zo is hij beschermd tegen roofdieren.

44. — Geelknevelaap of Dwergmeerkat - Cercopithèque Talapoin

44. CERCOPITHEQUE TALAPOIN

Cercopithecus (Miopithecus) talapoin

Il s'agit d'un singe nain, dont le corps mesure à peine 40 cm. La queue est aussi longue que le corps ou même légèrement plus longue. Le pelage est très doux. La couleur du dos va du jaune au gris-vert clair, avec des petites taches noires. Les poils sont annelés de clair aux extrémités.

La queue est de la même couleur que le corps, mais elle est plus foncée à son extrémité. Le ventre va du blanc au jaunâtre. La tête est ronde, le museau court et les yeux très grands. La face brune est entourée de favoris jaunes.

Il vit surtout dans les bois, le long des rivières où il se déplace agilement parmi les racines aériennes des palétuviers. Aucun autre cercopithèque ne se déplace aussi près du sol que le Talapoin. Il dort, la nuit, dans des arbres dont les racines se trouvent dans l'eau et se protège ainsi contre les attaques des carnivores.

45. SPINAAP

Ateles paniscus longimembris

De Spinaap heeft zijn naam te danken aan de zeer lange, dunne ledematen en soortgelijke staart. Het is merkwaardig om zien hoe deze slingerap, rustig aan zijn staart hangend, de vrije beschikking heeft over zijn vier ledematen. De staart doet werkelijk dienst als vijfde lidmaat. Zoals de andere slingerapen heeft de spinaap slechts vier vingers; de duim is bijna volledig verdwenen.

De kop van de spinaap is klein en heeft geen baard. Het aangezicht is roodachtig, met twee zeer vinnige, bruine oogjes. De haarvacht is zwart.

Deze aap wordt veel aangetroffen in Guyana, waar hij leeft in de toppen van de hoogste bomen. Zelden komt hij op de grond.

45. — Spinaap - Atèle ou Coaita

45. ATELE ou COAITA

Ateles paniscus longimembris

Encore appelé « singe araignée », l'Atèle doit ce nom à ses membres longs et grêles et à sa queue mince. Il est curieux de voir la façon dont ce singe voltigeur, tranquillement suspendu à sa queue, dispose librement de ses quatre membres. La queue fonctionne véritablement comme un cinquième membre.

Comme les autres singes voltigeurs, l'atèle n'a que quatre doigts, le pouce ayant presque complètement disparu.

La tête du Coaita est petite et il n'a pas de barbe. La face est rougeâtre, avec deux petits yeux bruns, vifs. Le pelage est noir.

Ce singe abonde en Guyane où il passe sa vie dans les cimes des arbres les plus élevés. Il descend rarement à terre.

46. WOLAAP

Lagothrix lagotricha

De Wolaap is de grootste onder de Zuidamerikaanse apen. Hij heeft een lichaamslengte van 70 cm en een staart die ongeveer even lang is. De duim van de hand is bij deze soort nog aanwezig, terwijl hij bij de spinaap (n° 45) haast verdwenen is.

De wolaap kan zich ophangen aan een tak met behulp van zijn sterke staart alleen. Het uiteinde van de staart is aan de binnenzijde kaal en bijzonder gevoelig. Gelaat, handen en voeten zijn zwart. De haarvacht is donzig en doet denken aan die van sommige knaagdieren. Wanneer hij rechtop staat, en hij doet dit vaak, vertoont de lendenstreek een holle kromming zoals bij de mens (lendenlordose). Deze kromming zou van belang zijn bij het rechtop lopen, doch dit is onmogelijk voor de wolaap wegens zijn lange zware staart.

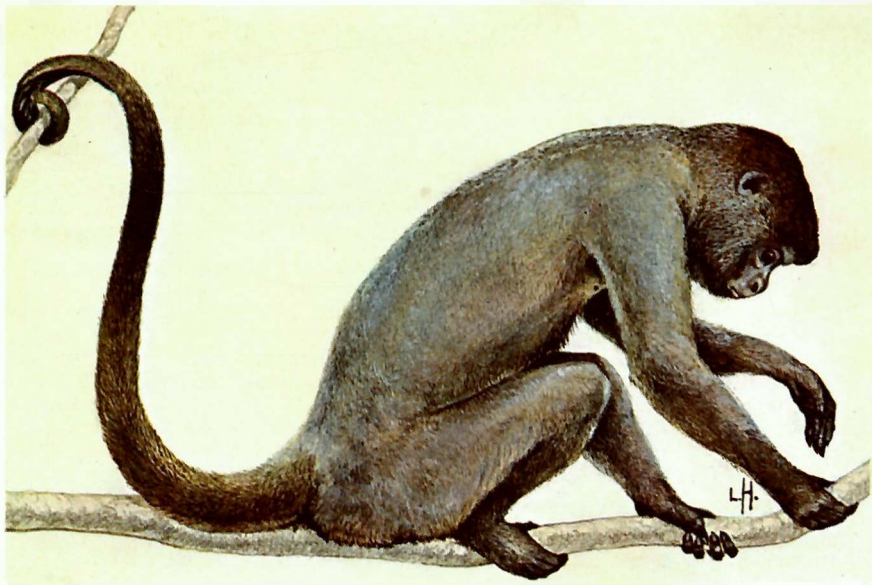
De wolaap is zacht van aard en weinig agressief.

46. SINGE LAINEUX

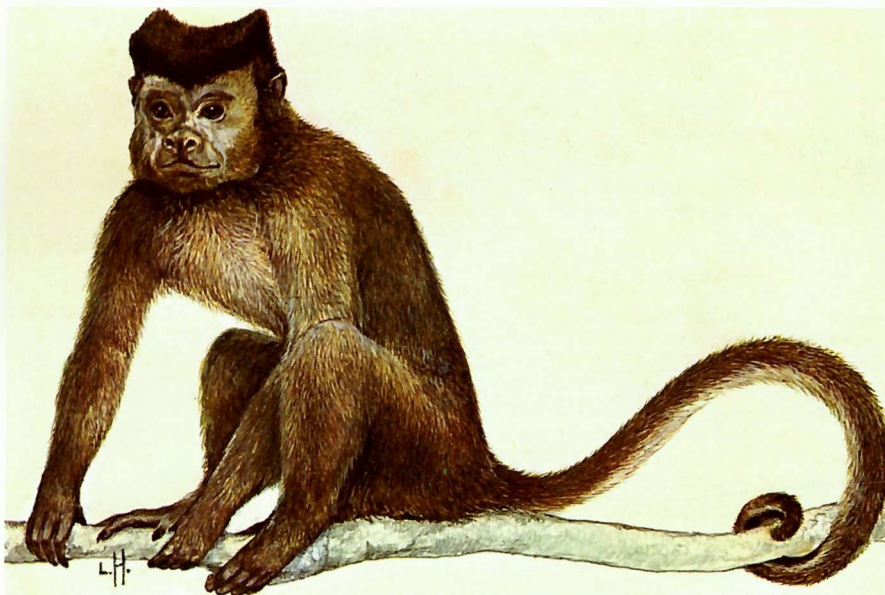
Lagothrix lagotricha

Le Singe laineux est le plus grand des singes de l'Amérique du Sud. La longueur du corps est de 70 cm, et la queue est presque aussi longue. Le pouce de la main est encore présent, alors qu'il a presque disparu chez l'atèle (n° 45). Le singe laineux peut se suspendre à une branche, grâce à sa forte queue dont l'extrémité intérieure est glabre et très sensible. Face, pieds et mains sont noirs. Le pelage est très doux et rappelle celui de certains rongeurs. En position debout, et il se tient souvent ainsi, on remarque une infléchure aux reins comme chez l'homme (lordose des reins). Cette infléchure aurait de l'importance lors de la marche bipède, mais celle-ci est impossible au singe laineux à cause de sa queue longue et lourde.

Le singe laineux est d'humeur douce et peu agressive.

46. — Wolaap - Singe laineux

47. — Donkere Kapucijn - Sajou noir

47. DONKERE KAPUCIJS

Cebus niger

Ook de kapucijnnapen hebben een zeer lange staart, doch deze is rondom behaard en aan het uiteinde opgerold. De armen zijn van middelmatige lengte, met vijf vingers aan elke hand. Het aangezicht is omgeven door een baardje, vandaar de naam Kapucijn.

Deze aap is zeer vinnig, intelligent, nieuwsgierig en onderdanig; daarom wordt hij veel aangetroffen in gevangenschap. Een nadeel is evenwel dat dit dier zeer onhygiënisch is.

Men vindt deze apen gewoonlijk in troepen, dikwijls samen met andere soorten. Ze zijn zeer sociaal.

47. SAJOU NOIR

Cebus niger

Les capucins ont également une très longue queue, mais celle-ci est poilue sur toute sa longueur et l'extrémité est enroulée. La longueur des bras est moyenne; chaque main porte cinq doigts. La face est entourée d'une barbe, d'où le nom de « capucins ».

Le Sajou noir est très vif, intelligent, curieux et soumis; il est souvent tenu en captivité, mais il présente le désavantage d'être très sale. Ces animaux sont habituellement rencontrés en bandes, souvent en compagnie d'autres espèces. Ils sont très sociables.

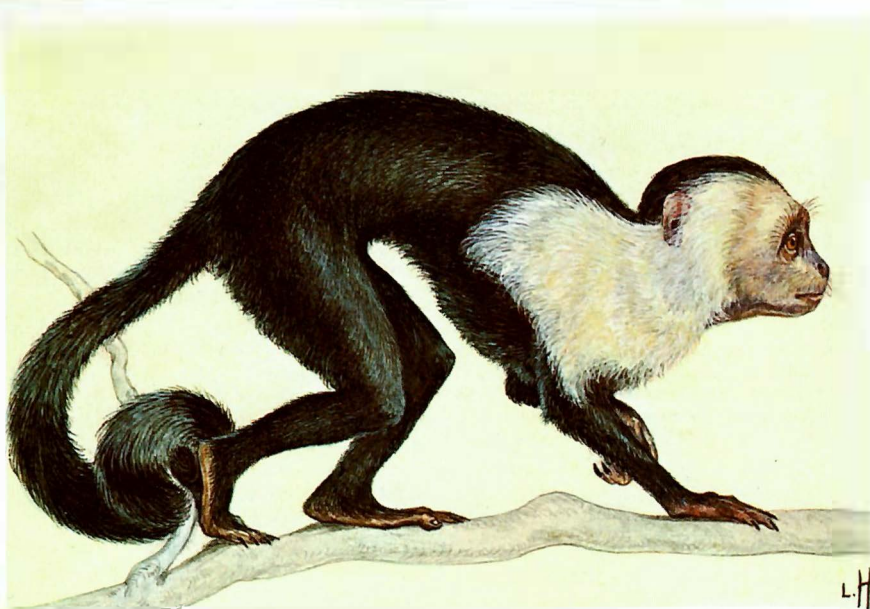
48. WITBORSTKAPUCIJS

Cebus hypoleucus

Deze aap bewoont de wouden van Midden-Amerika, vooral in Nicaragua, Costa-Rica en Panama.

Hij heeft een vleesklourig aangezicht. De wangen, de borst en de schouders zijn wit, de rest van het lichaam is donker bruin. Hij heeft een grijpstaart, waarvan hij het uiteinde steeds oprolt. De binnenkant aan het uiteinde is niet kaal zoals bij de spinaap (n° 45), doch behaard.

Dit dier kan, zoals enkele andere apen, een voorwerp gebruiken, bijvoorbeeld een steen, om noten te kraken. Hij is vreesachtig en verlaat de toppen van de bomen zeer zelden, alleen om te drinken of om maïsvelden te plunderen.

48. — Witborstkapucijn - Capucijn à poitrine blanche

48. CAPUCIN A POITRINE BLANCHE

Cebus hypoleucus

Ce singe habite la forêt de l'Amérique Centrale, surtout du Nicaragua, de Costa-Rica et de Panama.

La face est de couleur chair. Les joues, la poitrine et les épaules sont blanches, le restant du corps est brun foncé. Il a une queue prenante dont l'extrémité est toujours enroulée. L'intérieur du bout de la queue n'est pas glabre comme chez l'atèle (n° 45), mais poilu.

Cet animal peut, comme quelques autres singes, se servir d'un objet, une pierre par exemple, pour casser des noix. Il est craintif et quitte très rarement la cime des arbres, sauf pour boire ou pour piller des champs de maïs.

49. DOODSHOOFDAAPJE

Saimiri sciureus

Dit diertje heeft geen rolstaart zoals de meeste kapucijnapen. Het is zeer speels van aard en leeft dikwijls in troepen van meer dan honderd exemplaren. In het apengebouw van de Antwerpse zoo zijn het bevallige, sympathieke en zeer woelige gasten. Het is alsof ze een masker dragen en de spot drijven met de kijkers.

Een belangrijk kenmerk van de breedneusapen, waartoe het Doodshoofdaapje behoort, is dat bij vele van deze dieren de inhoud van de schedelholte verhoudingsgewijs groter is dan bij de mens, terwijl deze inhoud bij de mensapen (n° 1 tot 4) kleiner is.

Bij het doodshoofdaapje is het gewicht van de hersenen in verhouding het grootste van alle zoogdieren, de mens inbegrepen. De intelligentie van dit aapje is nochtans niet zo bijzonder, daar in de enorme hersenen maar heel weinig windingen voorkomen, die de verstandelijke ontwikkeling aanduiden.

49. — Doodshoofdaapje - Saimiri

49. SAIMIRI

Saimiri sciureus

Ce petit animal ne possède pas de queue enroulée comme la plupart des capucins. Il est de nature enjouée et vit souvent par troupes de plus de cent individus. Dans le bâtiment aux singes du jardin zoologique d'Anvers, ce sont des hôtes sympathiques et très remuants. Ils ont l'air de porter un masque et de se moquer du public.

Une caractéristique importante des platyrrhiniens, ordre auquel appartient le Saimiri, est que chez beaucoup de ces animaux le contenu de la boîte crânienne est proportionnellement plus grand que chez l'homme, tandis qu'il est plus petit chez les anthropomorphes (n° 1 à 4).

C'est chez le saimiri que le poids du cerveau est proportionnellement le plus élevé de tous les mammifères, l'homme inclus. L'intelligence de cet animal n'est cependant pas particulièrement grande, car dans la masse énorme de son cerveau, il y a très peu de circonvolutions, qui sont un signe de grande évolution intellectuelle.

50. RODE BRULAAP

Alouatta seniculus

De Brulaap dankt zijn naam aan zijn gebrul, dat veroorzaakt wordt door de keelzak en het holle tongbeen. Zijn stem kan verschillende kilometers ver dragen. Hij heeft een dichte haarvacht en een lange baard. Hij leeft in Columbië, Venezuela en Guyana. Zijn rode kleur verklaart zijn naam. De brulaap leeft in troepen van 5 à 10 dieren, geleid door een mannetje. Hij eet bijna uitsluitend bladeren. Hij klimt van tak tot tak met trage bewegingen en gebruikt zijn staart als anker. Zijn ergste vijanden zijn de roofvogels.

De in Zuid-Amerika gevestigde Indiërs zijn verlekkerd op het vlees van deze aap, en kunnen ook de huid gebruiken.

50. SINGE HURLEUR ROUX

Alouatta seniculus

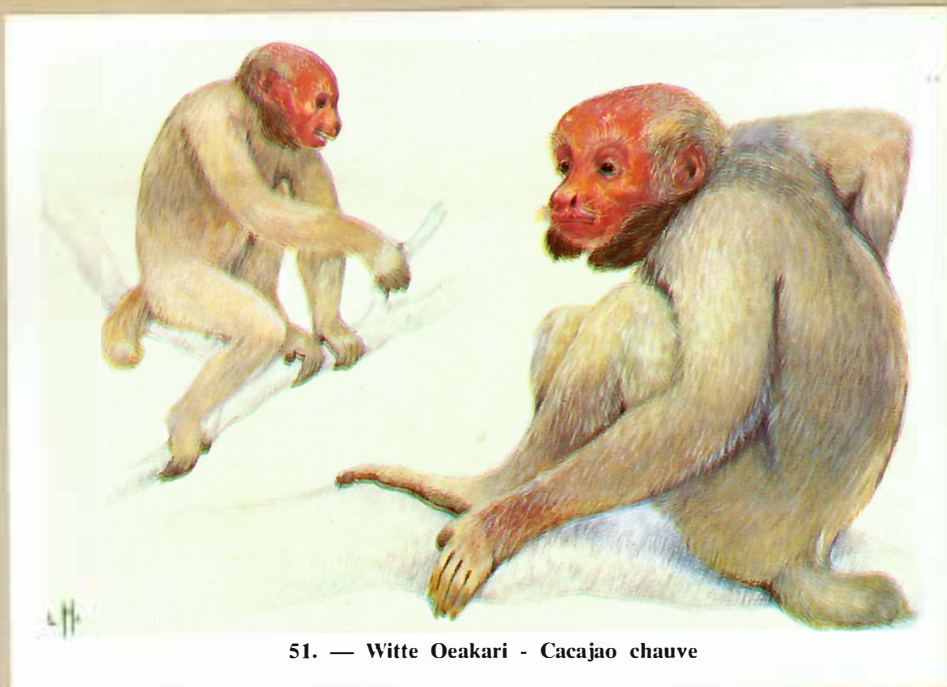
Le Singe hurleur roux doit son nom à ses hurlements, qui sont produits par le sac laryngien (ou sac vocal) et l'os hyoïde creux. Sa voix porte à plusieurs kilomètres. Sa toison est épaisse et il possède une barbe très développée. Il vit en Colombie, au Vénézuéla et en Guyane. Sa coloration rouge explique son nom.

Le hurleur vit par troupes de 5 à 10 animaux, sous la conduite d'un mâle. Il se nourrit presque exclusivement de feuilles. Il grimpe de branche en branche par des mouvements lents et emploie sa queue comme une ancre. Ses pires ennemis sont les rapaces.

Les Hindous qui se sont établis en Amérique du Sud, sont très friands de sa chair et ils utilisent également sa peau.

50. — Rode Brulaap - Singe hurleur roux

51. — Witte Oekari - Cacajao chauve

51. WITTE OEKARI

Cacajao calvus

Met zijn bleekrood en benig « oude-mansangezicht » is de Witte Oekari of Kortstaartaap wel een der meest afstotende verschijningen onder de apen van de Nieuwe Wereld. Hij is opvallend dun behaard. De haren zijn slordig-lang en geelachtig-wit. De grote voeten zijn naakt en vleeskleurig. Ook de oren zijn kaal. De staart is zeer kort, in tegenstelling met die van de andere Amerikaanse apen.

Hij leeft in troepen in de bossen ten noorden van de Amazone, tot aan de Orinoco. Hij eet vooral vruchten.

51. CACAJAO CHAUVE

Cacajao calvus

Avec sa « face de vieillard » rouge-pâle et osseuse, le Cacajao chauve ou Singe à courte queue présente certainement une des apparitions les plus repoussantes parmi la gent simiesque du Nouveau-Monde. Les poils sont fort clairsemés, longs et négligés, de couleur jaunâtre à blanche. Les grands pieds sont glabres et de couleur chair. Les oreilles sont également glabres. La queue, par opposition à celle des autres singes américains, est courte. Il vit par troupes dans les bois au nord de l'Amazone, jusqu'à l'Orinoco et se nourrit principalement de fruits.

52. PLUIMSTAARTAAP

Pithecia pithecia

Het mannetje en het wijfje van deze aap werden een tijd lang beschouwd als afzonderlijke soorten, dit omwille van hun verschillende haarvacht. De oude mannetjes zijn zwart; de voorkant van de kop is bedekt met witte haren die langs de wangen neerhangen en als het ware een baard vormen. Soms zijn deze haren rosachtig. De oren, de voetzolen, de vingers en nagels zijn zwart.

De wijfjes zijn zwart-bruinachtig, voor- en achterkant van het lichaam zijn geelachtig. De baard is bij de geboorte zwart. Het jonge mannelijke individu gelijkt op het wijfje.

De Pluimstaartaap verkiest de struiken boven de hoge bomen. De wijfjes brengen per worp één jong ter wereld, dat ze lange tijd op de rug dragen.

52. — Pluimstaartaap - Saki à tête blanche

52. SAKI A TÊTE BLANCHE

Pithecia pithecia

Le mâle et la femelle de ce singe ont longtemps été considérés comme des espèces distinctes, à cause de la différence entre leurs pelages. Les vieux mâles sont noirs, le devant de la tête est couvert de poils blancs qui descendent le long des joues et forment une espèce de barbe. Parfois ces poils sont roussâtres. Les oreilles, la plante des pieds, les doigts et les ongles sont noirs.

Les femelles sont noir-brunâtre, le devant et le dos sont jaunâtres. A la naissance la barbe est noire. Les jeunes individus mâles ressemblent aux femelles.

Le Saki préfère les buissons aux grands arbres. Les femelles mettent au monde un jeune par portée, qu'elles portent sur le dos pendant longtemps.

53. ZILVERPLUIMSTAARTAAP

Pithecia monachus

Zoals de andere pluimstaartapen (ook wel sakiwinki's genoemd), heeft de Zilverpluimstaartaap een grofbehaard lichaam met een prachtige pluimstaart (een vossestaart). De kop draagt een soort hoedje. Het mopsgezicht heeft een onbehaarde kin en mond.

De zilverpluimstaartaap voedt zich hoofdzakelijk met vruchten. Hij leeft in groepen, die nogal luidruchtig zijn. Wordt dit dier door een roofdier tot in de toppen van de bomen gejaagd, dan laat het zich vallen, de lange staart als valscherp gebruikend. In de oksel vertoont hij een opmerkelijke huidplooi, die aan een vlieghuid in wording doet denken.

53. — Zilverpluimstaartaap - Saki-moine

53. SAKI-MOINE

Pithecia monachus

Comme chez les autres sakis, le corps du Saki-moine est revêtu d'un pelage aux poils rudes et touffus; il porte également une magnifique queue en éventail (queue de renard). La tête est ornée d'une espèce de calotte. La face carline a un menton et une bouche imberbes.

Le saki-moine se nourrit principalement de fruits. Il vit par bandes, qui peuvent être assez bruyantes. Lorsque cet animal est poursuivi par un carnassier jusque dans la cime des arbres, il se laisse tomber, en utilisant sa longue queue comme parachute. Sous l'aisselle se trouve un curieux repli de la peau, qui suggère un embryon de membrane alaire.

54. ROODRUGSAKI

Chiropotes chiropotes

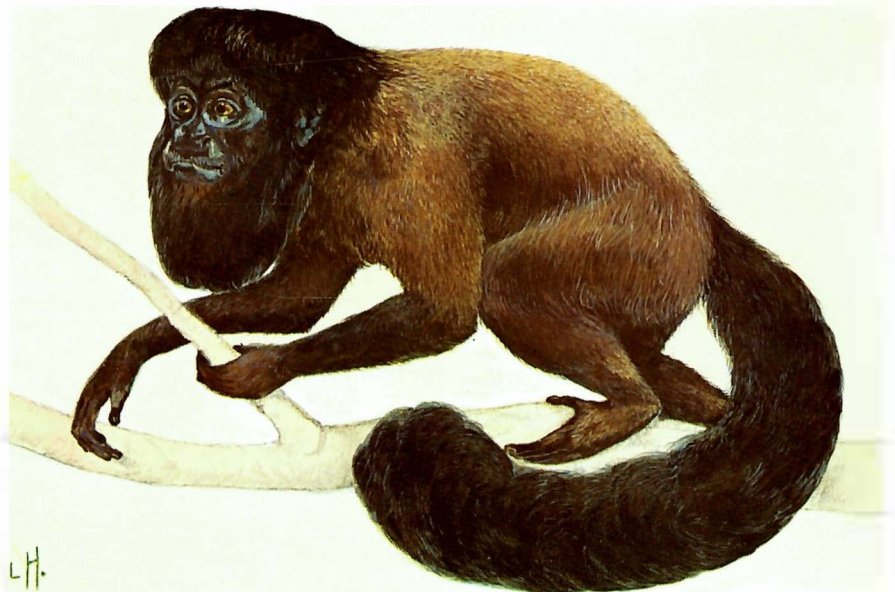
De Roodrugsaki behoort tot de groep van de baardsaki's. Deze saki's hebben als voornaamste kenmerk: een klein onbehaard gelaat met ronde ogen. De kin en wangen zijn bedekt met een baard. Op de kop zit een soort muts, waarvan de haren naar voren staan. De roodrugsaki is een langzame klimmer, die zich voedt met vruchten. Hij leeft in Guyana.

54. SAKI CAPUCIN

Chiropotes chiropotes

Le Saki capucin appartient au groupe des sakis barbus. Comme signe distinctif principal, ces sakis ont une petite face nue aux yeux ronds. Le menton et les joues sont couverts d'une barbe. La tête est surmontée d'une espèce de calotte, dont les poils sont dressés.

Le saki capucin est un grimpeur lent, qui se nourrit de fruits. Il vit en Guyane.

54. — Roodrugsaki - Saki capucin

55. — Nachtaap - Singe de nuit ou Douroucouli

55. NACHTAAP

Aotus trivirgatus

De volksnaam van deze aap is « Doeroecoeli ». De wetenschappelijke naam « *Aotus* » betekent eigenlijk « ontbreken van oren ». Deze naam steunt op een valse indruk.

Het is de enige aap die een nachtleven leidt (de apen zijn in principe dagdieren). 's Nachts gaat hij op wandel om op insecten en slapende vogels te jagen. Hij heeft zeer grote ogen, die nog meer schitteren dan die van een kat, wanneer men ze verlicht in het donker. Gedurende de dag slaapt hij in een boomholte. Dan vindt men ze gewoonlijk twee aan twee. Ze vormen geen grote groepen. De Nachtapen van de dierentuinen zijn bij dag meestal zo weinig opvallend, dat de bezoekers er zich niet veel mee inlaten.

Dit dier komt voor in Guyana.

55. SINGE DE NUIT ou DOUROUCOULI

Aotus trivirgatus

Le nom scientifique « *Aotus* » signifie en fait « absence d'oreilles ». Cette dénomination repose sur une impression erronée.

C'est le seul singe qui mène une vie nocturne (les singes sont en principe des animaux diurnes). Il se met en route la nuit pour faire la chasse aux insectes et aux oiseaux dormants. Il a de très grands yeux, plus brillants que ceux des chats, lorsqu'on les éclaire dans l'obscurité.

Pendant le jour il dort dans un creux d'arbre. On les trouve habituellement deux à deux. Ils ne s'assemblent jamais en grandes troupes.

Si parfois des jardins zoologiques montrent des Singes de nuit, ils se font tellement peu remarquer que les visiteurs ne s'en occupent pas beaucoup.

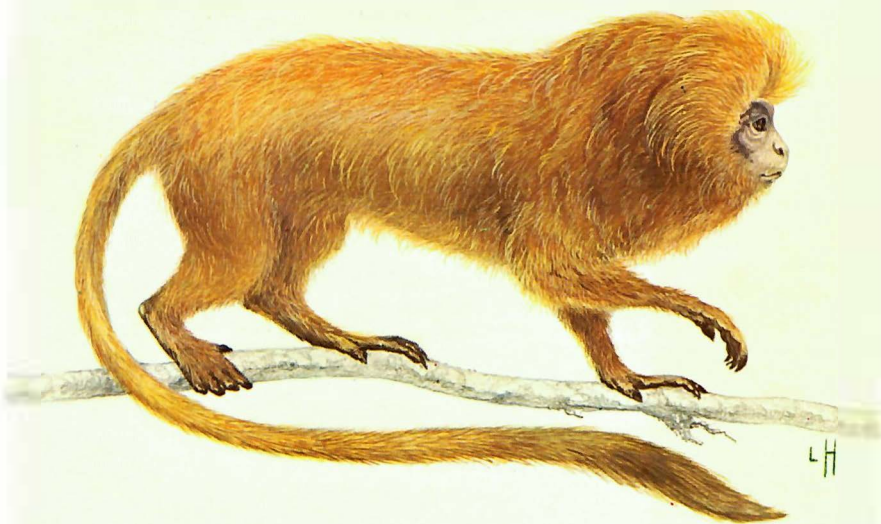
L'animal vit en Guyane.

56. LEEUWAAPJE

Leontocebus rosalia

Het Leeuwaapje woont in de toppen van de bomen in Zuid-Oost-Brazilië. Het diertje ziet er uit als een kleine leeuw. Een weelderige dos manen aan kop en schouders, een rood-gouden zijdeachtige vacht, een staart voorzien van een kwast en scherpe hoektanden geven hem dit « leeuwachtig » uitzicht. Dit dier kan zich niet verdedigen tegen vijanden. Zijn enige redding is de vlucht; het is dan ook zeer vlug, en wipt van de ene tak op de andere om zich te gaan verbergen achter de bladeren.

Het leeuwaapje voedt zich met insecten, vruchten, zaden en knoppen. Het went zich wel in gevangenschap, maar is weinig aanhankelijk. Zijn fluitend stemmetje doet aan vogelgeluid denken.

56. — Leeuwaapje - Ouistiti-Lion

56. OUISTITI-LION

Leontocebus rosalia

L'Ouistiti-Lion habite les cimes des arbres du sud-est du Brésil. L'animal a l'apparence d'un petit lion. L'abondante crinière sur la tête et aux épaules, le pelage fauve, la queue se terminant par une houppie et les longues canines lui confèrent cet aspect léonin.

N'ayant pas la possibilité de se défendre contre ses ennemis, la fuite est son seul moyen de salut; il est très rapide, sautant d'une branche à l'autre pour se cacher derrière les feuilles.

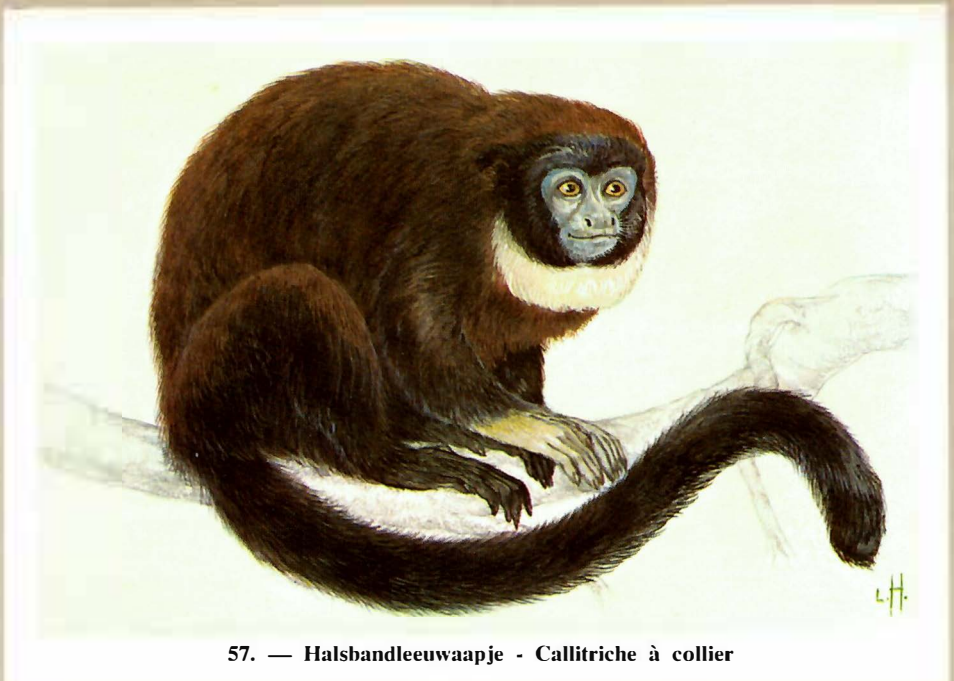
Il se nourrit d'insectes, de fruits, de graines, et de bourgeons. Il s'habitue très bien à la captivité mais ne s'attache que peu à l'homme. Son cri sifflant suggère celui d'un oiseau.

57. HALSBANDLEEUWAAPJE

Callicebus torquatus

Het is een zeer gracieus klein diertje, met verschillende kleuren versierd. Het aangezicht is blauw-wit, de kleine oortjes zijn naakt; de witte baard steekt sterk af tegen de zwarte haarvacht. De handen zijn wit. De Spanjaarden gaven dit aapje de naam van « weduwe ».

Hij leeft in Brazilië en Peru. Hij is zeer vlug, en schijnt zeer verlegen en zacht-aardig, wat niet altijd waar is. Bij het zien van een vogel wordt hij woedend, springt er op gelijk een kat en verslindt hem onmiddellijk. Hij is verzot op vers vlees, alhoewel men hem over 't algemeen fruit geeft.

57. — Halsbandleeuwaapje - Callitriche à collier

57. CALLITRICHE A COLLIER

Callicebus torquatus

Ce Callitriche est un petit animal gracieux, de coloration très variée. La face est bleu-blanc, les petites oreilles sont glabres, la barbe blanche tranche fortement sur le pelage noir. Les Espagnols ont donné à ce petit singe le nom de « veuve ».

Il vit au Brésil et au Pérou. Il est très agile et paraît très timide et doux, ce qui n'est pourtant pas toujours le cas. A la vue d'un oiseau, il devient furieux, saute dessus comme le ferait un chat et le dévore immédiatement. Il raffole de viande fraîche, bien qu'en général on lui donne des fruits.

58. VARI of BONTE MAKI

Lemur varius

De maki's vormen op Madagascar ongeveer de helft van de zoogdieren-wereld. Ze hebben een vossesnuit, grote haarkwastjes op de oren en een lange staart. Ze verplaatsen zich zo vlug van tak tot tak, dat ze schijnen te vliegen. Ze kunnen zeer luid schreeuwen.

De wetenschappelijke naam « *Lemur* » herinnert aan het bijgeloof in het Oude Rome, in verband met de geesten van afgestorvenen die door hun lelijk gekrijs de levenden verschrikten.

Na een dracht van ongeveer vier maanden wordt het jong naakt geboren. Onmiddellijk grijpt het zich vast in de wollige pels van de moeder, en legt zich als een gordel om haar middel.

De Vari is de grootste maki, en heeft ongeveer de grootte van een vos. Hij leeft in de bossen van Oost-Madagascar. De mooie, dichte haarvacht, met sterk afstekende kleuren, maakt deze maki tot een zeer gegeerde gast in dierentuinen. Hij verdraagt ook zeer goed ons klimaat.

58. LEMUR VARI

Lemur varius

Les lémurs vivent à Madagascar où ils constituent la moitié environ de la population en mammifères. Ils ont un museau de renard, de grosses touffes de poils sur les oreilles et une longue queue. Ils se déplacent avec une telle vitesse de branche en branche, qu'ils semblent voler. Ils émettent des cris très forts. Le nom scientifique « *Lemur* » rappelle une superstition de la Rome antique concernant les esprits des défunts qui, par leurs hurlements, épouvantaient les vivants.

Après une portée de quatre mois, le jeune vient au monde tout nu. Il se cramponne immédiatement au pelage laineux de sa mère et se pose, comme une ceinture, autour de sa taille.

Le Vari est le plus grand des lémurs; il a à peu près la taille d'un renard. Il habite les bois de l'est de Madagascar. Sa belle fourrure touffue, de coloration très contrastante, fait de ce lémur un hôte très apprécié des jardins zoologiques. En outre, il supporte fort bien notre climat.

58. — Vari of Bonte Maki - Lémur Vari

59. — Ringstaartmaki of Katta - Lémur Catta

59. RINGSTAARTMAKI of KATTA

Lemur catta

De Ringstaartmaki leeft in de bossen van Zuid-Madagascar. Hij onderscheidt zich van de andere maki's door de kleur van zijn staart: wit en zwart geringd.

Hij slaapt gedurende de dag en ook 's nachts, en gaat voedsel zoeken bij zonsopgang. Hij voedt zich met sappige vruchten, zachte knoppen en spruiten, alsook met insecten en kleine gewervelde dieren.

Hij is minder bosdier dan de andere maki's en wordt ook aangetroffen in het kreupelhout of op de rotsen. Zijn stemgeluid lijkt op dat van een kat.

59. LEMUR CATTA

Lemur catta

Le Lémur Catta vit dans les bois du Madagascar méridional. Il se distingue des autres lémurs par la couleur de sa queue: annelée de noir et de blanc. Il dort pendant le jour et aussi pendant la nuit et ne va à la recherche de nourriture qu'à l'aube et au crépuscule. Il se nourrit de fruits succulents, de bourgeons tendres et de pousses, ainsi que d'insectes et de petits vertébrés.

Il est moins lié aux bois que les autres lémurs et on le trouve également dans les broussailles et sur les rochers. Sa voix ressemble à celle du chat.

60. — Vingerdier of Aye-aye - Aye-aye

60. VINGERDIER of AYE-AYE

Daubentonia madagascariensis

De Aye-aye leeft in de bamboebossen van Midden-Madagascar. Door zijn gebit neemt dit dier een bijzondere plaats in onder de halfapen. Het heeft twee paar bijtelformige snijtanden, die groeien naarmate ze afslijten. In dit opzicht lijkt het op de knaagdieren. Het voedt zich voornamelijk met houtetende insecten, die uit spleten en opengeknagde ruimten worden gehaald met de lange, dunne derde vinger. Zijn vingers en tenen, behalve duim en grote teen, hebben scherpe nagels.

Het Vingerdier is zo groot als een kat, heeft naakte oren en een langharige staart. Het dankt zijn naam aye-aye aan de verwonderende uitroepen van de inboorlingen toen ze het voor het eerst zagen. Het is een zeldzaam dier, dat gewoonlijk alleen of in paren leeft.

60. AYE-AYE

Daubentonia madagascariensis

L'Aye-aye vit dans les bois de bambous du centre de Madagascar. Par sa denture, cet animal occupe une place particulière parmi les lémurs. Il a deux paires d'incisives en forme de ciseaux, qui croissent au fur et à mesure qu'elles s'usent. Sous ce rapport il se rapproche des rongeurs. Il se nourrit principalement d'insectes xylophages, qu'il retire des fentes et des trous rongés, au moyen du troisième doigt, long et mince. Ses doigts et orteils, sauf le pouce et le gros orteil, sont pourvus d'ongles acérés.

L'aye-aye a la taille d'un chat, ses oreilles sont glabres et il a une queue à poils longs. Il doit son nom aux exclamations d'étonnement des indigènes, quand ils le virent pour la première fois. C'est un animal rare qui vit seul ou par couples.

61. INDRI of BABAKOTO

Indris brevicaudatus

De Indri kenmerkt zich door een zeer korte staart, lange ledematen en zeer grote handen en voeten. Hij heeft een wollige vacht, bruinzwart gekleurd met hier en daar lichtere vlekken. Hij zit gaarne rechtop, zoals een eekhoortje. Hij voedt zich met insecten, maar vooral met vruchten en bladeren, die hij met zijn handen naar de mond brengt.

De indri bewoont de bergachtige streken van Oost-Madagascar. Hij wordt dikwijls in benden aangetroffen. De inboorlingen richten hem graag af op de vogeljacht. Zijn roep gelijkt op het gehuil van een kind.

Voor de Madagasken is de indri een heilig dier, waarvan zij veronderstellen dat het de ziel van een afgestorvene bevat.

61. INDRIS

Indris brevicaudatus

Les signes distinctifs de l'Indris sont : sa très courte queue, ses longs membres, ses très grands pieds et mains. Son pelage est laineux, de coloration brun-noir avec, par-ci par-là, des taches plus claires. Il aime s'asseoir à la façon de l'écureuil. Il se nourrit d'insectes, mais surtout de fruits et de feuilles qu'il porte à sa bouche au moyen de ses mains.

L'indris habite les régions montagneuses de l'est de Madagascar. On le trouve souvent par bandes. Les indigènes le capturent pour le dresser à la chasse aux oiseaux. Son cri ressemble au pleurnichement d'un enfant. Pour les Malgaches, l'indris est un animal sacré car il est supposé abriter l'âme d'un défunt.

61. — Indri of Babakoto - Indris

62. DIADEEM-SIFAKI

Propithecus diadema

De Diadeem-Sifaki is een van de grootste en schoonste halfapen.

Het is een boomedier, dat sprongen van wel tien meter kan maken. Zijn achterste ledematen zijn tweemaal zo lang als de voorste. Zijn haren zijn lang en zijdeachtig. De handen en het aangezicht zijn bijna helemaal naakt. Een geelachtige band versiert het voorhoofd (vandaar zijn naam). De schouders zijn al wat wit gekleurd; de witte kleur overheerst op het achterlichaam. De staart is wit met wat geel aan de basis. De handen zijn zwart en de vingers zijn versierd met bosjes roodgele haren. Dit dier leeft op Madagascar.

62. PROPITHEQUE COURONNE ou SIFAKA

Propithecus diadema

Cet animal est un des plus grands et des plus beaux lémuriens. Il est arboricole, capable d'effectuer des bonds de près de dix mètres. Les membres postérieurs sont deux fois plus longs que les antérieurs. Les poils sont longs et soyeux. Les mains et la face sont presque totalement glabres. Une bande jaunâtre orne son front (d'où son nom). Les épaules sont légèrement colorées de blanc. La couleur blanche domine sur le dos. La queue est blanche, avec un peu de jaune à la base. Les mains sont noires et les doigts sont ornés de petites touffes de poils roux. Le Propithèque couronné vit également à Madagascar.

62. — Diadeem-Sifaki - Propithèque couronné ou Sifaka

63. — Avahi of Wolmaki - Avahis laineux

63. AVAHI of WOLMAKI

Avahis laniger

De Avahi is een klein diertje met zachte, fijne haarvacht, geel roodachtig gekleurd, maar muisgrijs aan de onderkant. Zijn achterste ledematen zijn opvallend lang voor zulk klein dier.

De Wolmaki bewoont de bossen van de westkust van Madagascar. Tijdens de dag verbergt hij zich in boomholten. Hij voedt zich met insecten die op de boomstammen leven. Deze halfaap leeft in kleine gemeenschappen. Hij maakt een klagend geluid.

63. AVAHIS LAINEUX

Avahis laniger

L'Avahis laineux est un petit animal au pelage doux et fin, de couleur jaune-rougeâtre au-dessus, mais gris souris en dessous. Ses membres postérieurs sont remarquablement longs pour un si petit animal.

Il habite les bois de la côte occidentale de Madagascar. Pendant la journée, l'avahis laineux se cache dans des creux d'arbre. Il se nourrit d'insectes qui vivent sur les troncs. Ce lémur vit en petites communautés. Il émet des cris plaintifs.

64. — Plompe Lori of Koekang - Coucangue ou Gros Lori

64. PLOMPE LORI of KOEKANG

Nycticebus coucang

De naam « Lori » zou van Hollandse oorsprong zijn en afgeleid van het woord « loeris », wat botterik of lomperd betekent.

De Plompe Lori is zwaar gebouwd. Zeer grote ogen staren ons aan vanuit een klein snuitje. De vacht is bruinachtig grijs en wordt met de leeftijd grauwer. Hij heeft een gereduceerde wijsvinger, terwijl de duim goed ontwikkeld is en tegenstelbaar; zo vormt de hand een echte grijptang, waarmee hij zich stevig aan boomtakken kan vastklemmen. De voet is ongeveer van dezelfde bouw. Alle vingers en tenen dragen platte nagels, behalve de tweede, die een klauwtje heeft dat als krabbertje gebruikt wordt.

De Koekang is een nachtdier, dat goed kan zien in de duisternis. Een stemgeluid hoort men van hem niet. Hij eet insecten, vogeltjes, bladeren en vruchten. Hij slaapt ineengerold als een bal, terwijl hij zich dan met de handen vasthoudt. Hij komt voor in Zuid-Oost-Azië en in Indonesië.

64. COUCANGUE ou GROS LORI

Nycticebus coucang

Le nom « lori » serait d'origine hollandaise et dériverait du mot « loeris », qui signifie lourdaud ou maladroit.

Le Gros Lori est fortement bâti. Il possède de très grands yeux et un petit museau. Le pelage est gris-brunâtre et devient plus grisâtre avec l'âge. L'index du lori est réduit tandis que le pouce est bien développé et opposable; ainsi la main constitue une véritable pince, à l'aide de laquelle il saisit fermement les branches des arbres. Le pied présente à peu près la même structure. Tous les doigts et les orteils sont pourvus d'ongles plats, sauf les deuxièmes doigts et orteils, qui portent une griffe, dont il se sert comme grattoir.

Le Coucangue est un animal nocturne; ses yeux sont adaptés à la vue nocturne. On ne connaît pas de voix à cet animal, qui mange des insectes, des oisillons, des feuilles et des fruits. Il dort roulé en boule en se tenant avec ses mains. Il vit dans le sud-est de l'Asie et en Indonésie.

65. BEERMAKI of ANGWANTIBO

Arctocebus calabarensis

De Beermaki heeft zijn naam niet gestolen: door de vorm van zijn snuit, zijn oren en zijn vacht lijkt hij inderdaad op een beer. De staart is zeer klein. De grote ogen wijzen op een nachtelijk leven.

De tweede vinger ontbreekt; de tweede teen is bijna verdwenen, slechts een stompje blijft over. Dit kenmerk heeft hij gemeen met de andere lori's (zie ook de koekang of plumpe lori, n° 64). De beermaki leeft in de oerwouden van Kameroen.

65. — Beermaki of Angwantibo - L'Agwantibo du Calabar

65. L'AGWANTIBO DU CALABAR

Arctocebus calabarensis

L'Agwantibo n'a pas volé son nom néerlandais (maki-ours). Par la forme du museau, les oreilles et le pelage, il ressemble en effet à un ours. La queue est très courte. Les grands yeux démontrent qu'il mène une vie nocturne.

Le deuxième doigt manque et le deuxième orteil à presque disparu (il n'en reste qu'un petit moignon). C'est une caractéristique qu'il a en commun avec les autres loris (voir gros lori, n° 64).

L'agwantibo vit dans les forêts du Cameroun.

66. SLANKE LORI

Loris gracilis

De Slanke Lori is een klein lief diertje, niet veel groter dan een eekhoortje. Typisch zijn de grote, donker omrande ogen, die gloeien als kooltjes in het halfdonker.

De kleur van zijn zijdeachtige haarvacht verschilt van het ene ras tot het andere. Zijn spitse snuit is meestal wit. De slanke lori kan zich geruisloos verplaatsen tot aan zijn prooi: kleine vogels of insecten. Hij eet ook eieren en vruchten. Zijn grote ogen wijzen op een nachtelijke levenswijze. Hij hoort thuis in de bossen van Zuid-Indië en Ceylon.

66. LORI GRELE

Loris gracilis

Le Lori grêle est un petit animal gracieux, pas beaucoup plus grand qu'un écureuil. Les grands yeux cernés de noir, qui brillent dans la pénombre comme des charbons ardents, sont très typiques.

La coloration du pelage soyeux varie d'une race à l'autre. Le museau pointu est généralement blanc. Le lori grêle peut se déplacer sans faire de bruit, jusqu'à ses proies: des petits oiseaux ou des insectes. Il mange également des œufs et des fruits. Ses grands yeux démontrent qu'il mène une vie nocturne. Il habite les bois du sud de l'Inde et de Ceylan.

66. — Slanke Lori - Lori grêle

67. — Potto - Potto ou Lémur lent

67. POTTO ou LEMUR LENT

Perodicticus potto ibeanus

Le Potto vit dans les forêts de l'Afrique occidentale, centrale et orientale. Il est plus grand que l'agwantibo, mais également plus lent. Il grimpe lentement, mais malgré cela, les insectes et les oiseaux qui passent à sa proximité sont saisis d'un mouvement vif.

La couleur du pelage laineux varie de rouge jaunâtre à brun clair. Son moignon de queue mesure 5 à 8 cm. Chez lui également, le deuxième doigt et le deuxième orteil ont presque disparu. C'est une caractéristique commune aux loris.

Les grands yeux, tout comme chez les autres espèces, dénotent une vie nocturne.

68. SENEGAL-GALAGO of MOHOLI

Galago senegalensis moholi

De galago's hebben, in tegenstelling met de lori's, een lange, borstelige staart en wijsvingers die goed ontwikkeld zijn. De ogen zijn ook groot, wat er op wijst dat het nachtdieren zijn. De snuit van de galago lijkt op die van een vos. Zijn oren zijn groot, onbehaard en opvouwbaar. Zijn pels is dicht en zacht.

De Senegal-galago hoort thuis in de beboste savannen, waar hij zich voedt met insecten en vruchten. Zijn verspreidingsgebied is groot. Hij komt voor vanaf westelijk Afrika (Senegal) tot in zuidelijk Afrika. Echter niet in het oerwoud van Centraal-Afrika.

Zijn geschreeuw klinkt als kindergehuil; in Zuid-Afrika worden de galago's ook wel eens « bush-babies » genoemd, d.w.z. struik-baby's.

68. — Senegal-Galago of Moholi - Galago de Sénégal

67. POTTO

Perodicticus potto ibeanus

De Potto leeft in de wouden van West-, Centraal- en Oost-Afrika. Hij is groter dan de beermaki, maar ook trager. De potto is een trage klimmer, maar insecten en vogeltjes die dichtbij komen worden met een snelle beweging vastgegrepen.

De wollige pels is geelachtig rood tot lichtbruin. Zijn staartje meet 5 tot 8 cm. Ook bij de potto zijn de tweede vinger en tweede teen bijna verdwenen. Dit is een algemeen kenmerk van de lori's.

De grote ogen wijzen, evenals bij de andere soorten, op een nachtelijk leven.

68. GALAGO DE SENEGAL

Galago senegalensis moholi

Les galagos, au contraire des loris, ont une queue longue et touffue et des index bien développés. Les grands yeux montrent qu'il s'agit d'animaux nocturnes. Le museau du galago ressemble à celui du renard. Il a de grandes oreilles glabres, qu'il peut replier. Son pelage est épais et doux.

Le Galago de Sénégal habite la savane boisée, où il se nourrit d'insectes et de fruits. On le trouve depuis l'Afrique occidentale (Sénégal), jusqu'en Afrique du Sud. Il est cependant absent de la forêt vierge de l'Afrique centrale.

Ses cris ressemblent aux criaillements d'un enfant; en Afrique du Sud, les galagos sont parfois appelés « bush-babies » c.à.d. « bébés des buissons ».

69. REUZENGALAGO of KOMBA

Galago crassicaudatus

De Reuzengalago leeft in de bossen van Afrika, van Natal tot de Kilimandjaro en Katanga.

Zijn vacht is zacht en dicht zoals bij de senegal-galago. De vierde vinger en teen zijn lang, wat men bij veel klimmende dieren aantreft (opossum, eekhoorn en beer). De ogen en oren zijn groot.

Hij jaagt op sprinkhanen en andere insecten; hij eet ook vogeleieren en vruchten. Om te slapen rolt hij zich ineen in een holle boom of tussen dichtbebladerde boomtakken. Tijdens de rust wordt de gehoorgang afgesloten door de grote oorschelpen.

De reuzengalago behoort in Kongo tot de beschermde dieren.

69. GALAGO A LONGUE QUEUE ou KOMBA

Galago crassicaudatus

Ce galago géant vit dans les forêts de l'Afrique, du Natal jusqu'au Kilimandjaro et au Katanga.

Son pelage est épais et touffu comme chez le galago du Sénégal. Le quatrième doigt et le quatrième orteil sont longs, caractéristiques que l'on remarque chez beaucoup d'autres animaux grimpeurs (opossum, écureuil, ours). Les yeux et les oreilles sont grands.

Il fait la chasse aux sauterelles et autres insectes. Il mange également des œufs d'oiseaux et des fruits. Pour dormir il se roule en boule dans un creux d'arbre ou entre des branches au feuillage épais. Pendant le repos, le conduit auditif est fermé par les grands pavillons d'oreille.

Le Galago à longue queue fait partie, au Congo, des animaux protégés.

69. — Reuzengalago of Komba - Galago à longue queue ou Komba

70. DWERGGALAGO

Galago demidovii anomurus

De Dwerggalago is niet veel groter dan een muis. Ook zijn pels lijkt op deze van een muis. Hij is de kleinste halfaap van het zwarte werelddeel. Hij leeft in de bossen van West-Afrika tot in het midden van Oost-Afrika.

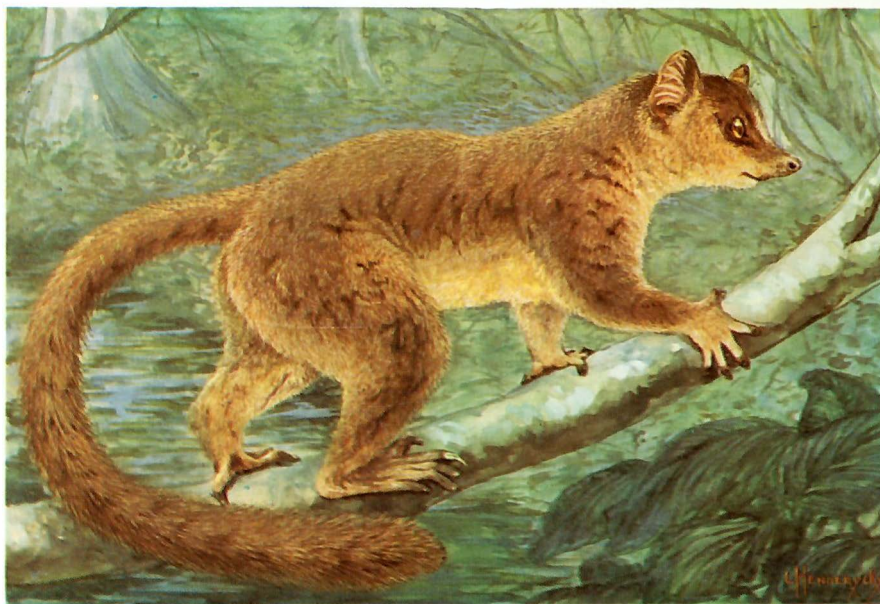
Gedurende de dag rolt hij zich meestal op en slaapt; 's nachts springt hij van de ene boom op de andere. Hij kan zeer grote sprongen maken, wanneer hij op insecten jaagt.

70. GALAGO NAIN

Galago demidovii anomurus

Le Galago nain n'est pas beaucoup plus grand qu'une souris. Son pelage ressemble également à celui de ce petit rongeur. C'est le lémurien le plus petit du continent noir. Il vit dans les bois de l'Afrique occidentale jusqu'au centre de l'Afrique orientale.

Pendant le jour, le plus souvent, il se roule en boule et dort. Il sort la nuit et saute d'un arbre à l'autre. Il est capable d'effectuer de très grands sauts, lorsqu'il fait la chasse aux insectes.

70. — Dwerggalago - Galago nain

71. — Kielnagelgalago - *Euoticus élégant*

71. KIELNAGELGALAGO

Euoticus elegantulus

De Kielnagelgalago dankt zijn naam aan het feit dat de nagels een kielvormig uitsteeksel dragen, dat uitloopt in een naaldfijn klauwtje. De duim en de grote teen hebben dit uitsteeksel niet. Zijn aangezicht is breed en kort, met grote ogen, waarin een geelrode iris. De pels is wollig en geelbruin gekleurd. De toppen van vingers en tenen kunnen dienst doen als hechtschijfjes. Wanneer het dier springt, strekt het zijn handen en voeten. Het eet vooral vruchten.

71. EUOTICUS ELEGANT

Euoticus elegantulus

L'*Euoticus élégant* doit son nom néerlandais (Kielnagelgalago) au fait que les ongles portent une saillie en forme de quille (carénée), qui se termine sur une petite griffe, fine comme une aiguille. Cette griffe fait défaut au pouce et au gros orteil.

La face est large et courte, avec de grands yeux à l'iris jaune-rougeâtre.

Le pelage laineux est de coloration rouge-brun. Le bout des doigts et des orteils peut faire office de ventouse.

Quand l'animal saute, il étend les mains et les pieds. Il vit surtout de fruits.

72. SPOOKDIERTJE of KOBOLDMAKI

Tarsius tarsius

Het Spookdiertje leeft in Indonesië. Het is een eigenaardig diertje met zeer grote ogen en sterk ontwikkelde voetwortelbeentjes, die aan een vogelpoot doen denken.

De Koboldmaki is niet groter dan 25 cm. De vinger- en teentoppen kunnen dienst doen als hechtschijfjes. Gedurende de dag slaapt hij in een boomholte en 's nachts jaagt hij op insecten. Tijdens een maaltijd kan hij 30 tot 40 sprinkhanen verorberen. Hij eet ook wel vruchten en hagedissen.

72. — Spookdiertje of Koboldmaki - Tarsier spectre

72. TARSIER SPECTRE

Tarsius tarsius

Le Tarsier vit en Indonésie. C'est un petit animal bizarre, ayant de très grands yeux et dont les os du tarse, très développés, ressemblent à la patte d'un oiseau.

Cet animal n'a qu'une longueur de 25 cm. Les bouts des doigts et orteils peuvent lui servir de ventouses. Pendant le jour, il dort dans un creux d'arbre et la nuit il chasse des insectes. Il est capable de dévorer de 30 à 40 sauterelles par repas. Il mange également des fruits et des lézards.

73. AFRIKAANSE LANGTONGVLEERHOND

Megaloglossus woermanni

Deze langtongvleerhond leeft in West-Afrika. De tong kan zeer ver uitgestoken worden daar ze slechts voor een derde met de mondbodem is vergroeid. De snuit is lang en spits en de tong is voorzien van naar achter gerichte hoortandjes, waarmee het dier stuifmeel en honig uit de bloemen haalt.

De vacht is zacht, met tamelijk lange haren, grijs-bruinachtig tot kastanjebruin bovenaan en meer grijs onderaan. Bij het mannetje zien we een wit halssnoer aan de onderkant.

Dit eigenaardig dier schijnt zeldzaam te zijn. In Kongo werden enkele exemplaren teruggevonden.

73. — Afrikaanse Langtongvleerhond - *Megaloglossus à gorgerette*

73. MEGALOGLOSSUS A GORGERETTE

Megaloglossus woermanni

Ce chien-volant « à longue langue » vit en Afrique occidentale. La langue peut être fortement allongée car elle n'est attachée que par un tiers au fond de la bouche. Le museau est étiré et pointu; sur la langue, il y a de petites dents cornées, dirigées vers l'arrière, à l'aide desquelles l'animal enlève le pollen et le nectar des fleurs.

Le pelage, aux poils assez longs, est doux, gris-brunâtre à châtain au-dessus, plus gris en dessous. Chez le mâle on remarque un collier blanc en dessous.

Cet animal étrange paraît être très rare. On en a trouvé quelques exemplaires au Congo.

74. EPAULETTENVLEERHOND

Epomops franqueti

Het is een grote vleermuis met verlengde, spitse snuit. Het mannetje draagt lichtgekleurde epauletten. De haren van de dichte vacht zijn tamelijk lang. De kleur varieert van licht tot donkerder bruin, vooral op de hals. Het midden van de buikzijde is vuil-wit tot grijsachtig bij het mannetje, grijs bij het wijfje.

De afgebeelde Epaulettenvleerhond leeft in de bosachtige streken van Afrika. Hij eet vooral vruchten. De tong is van normale lengte, en zeker niet zo lang als deze van de vorige soort.

74. CHIEN-VOLANT A EPAULETTES

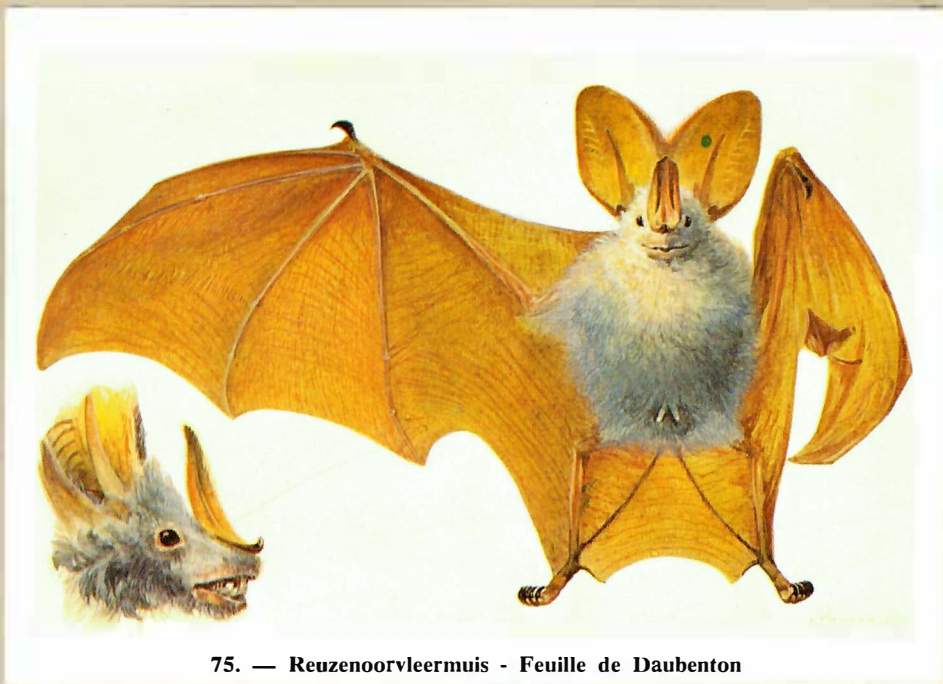
Epomops franqueti

Le Chien-volant à épaulettes est une grande chauve-souris au museau effilé et pointu. Le mâle porte des épaulettes claires. Les poils du pelage épais sont assez longs. La couleur varie: de brun clair à brun foncé, surtout au cou. Au milieu du ventre, le pelage est blanc sale à grisâtre chez le mâle, gris chez la femelle.

Le chien-volant à épaulettes représenté ici vit dans les régions boisées de l'Afrique. Il mange principalement des fruits. La langue est de longueur moyenne et n'est certainement pas aussi longue que celle de l'espèce précédente.

74. — Epaulettenvleerhond - Chien-volant à épaulettes

75. — Reuzenoorvleermuis - Feuille de Daubenton

75. FEUILLE DE DAUBENTON

Lavia frons

Les oreilles de cet animal sont énormes. Sur le nez, on voit un gros appendice en forme de feuille, se terminant sur deux petits lobes et, immédiatement en dessous, il y a encore un appendice en forme de feuille, se terminant en pointe. La queue est très courte et n'est pas visible extérieurement. Il n'y a pas de canines dans la mâchoire supérieure.

Le pelage de l'animal est gris à bleuâtre. En plein soleil, les ailes des animaux vivants paraissent avoir un brillant doré.

76. HOEFIJZERNEUS VAN HILDEBRANDT

Rhinolophus hildebrandti

Hoefijzerneuzen zijn vleermuizen met eigenaardige neusuitsteeksels, die de vorm van een hoefijzer aannemen.

De Hoefijzerneus van Hildebrandt vertoont veel gelijkenis met de grote hoefijzerneus die in België voorkomt. Dit dier werd beschreven in het album « Dieren van België », onder het nummer 48.

In Kongo leven verschillende soorten hoefijzerneuzen; zij zijn over 't algemeen moeilijk van elkaar te onderscheiden. De hoefijzerneus van Hildebrandt komt voor in het oosten van Kongo, en is een der best gekende soorten.

76. — Hoefijzerneus van Hildebrandt - Fer-à-cheval de Hildebrandt

75. REUZENOORVLEERMUIS

Lavia frons

Deze vleermuis heeft enorm grote oren. Op de neus heeft ze een groot bladvormig uitsteeksel, dat in twee lapjes eindigt en vlak daaronder staat nog een bladvormig, puntig toelopend uitsteeksel. De staart is zeer kort, en is uitwendig niet te zien. Er zijn geen snijtanden in de bovenkaak.

Het dier heeft een grijs- tot blauwachtige vacht. In de zon vertonen de vleugels van de levende dieren een goudachtige schijn.

76. FER-A-CHEVAL DE HILDEBRANDT

Rhinolophus hildebrandti

Les fer-à-cheval sont des chauves-souris aux appendices nasaux étranges, en forme de fer à cheval.

Le Fer-à-Cheval de Hildebrandt ressemble fort au grand fer-à-cheval de nos régions, qui a été décrit dans l'album « Animaux de Belgique » sous le numéro 48.

Au Congo il existe plusieurs espèces de fer-à-cheval; en général il est difficile de les distinguer les unes des autres. Le fer-à-cheval de Hildebrandt habite l'est du Congo et est l'une des espèces les mieux connues.

77. GLADNEUSVLEERMUIS

Glauconycteris variegata papilio

De Gladneusvleermuizen zijn meestal klein. Ze vertonen geen aanhangsel aan de neus, maar in de oorschelp hebben ze een dekseltje of ooklep (tragus). De lange staart is geheel in de vlieghuid opgenomen. Het zijn insekteneters.

De afgebeelde gladneusvleermuis is gekenmerkt door een sterk geaderde vlieghuid. De oren zijn kort en breed. Het lichaam is langs boven geelbruin gekleurd, langs onder eerder witachtig. De vlieghuid is min of meer doorzichtig. Deze soort komt in Centraal-Afrika voor.

77. — Gladneusvleermuis - *Glauconycteris réticulé*

77. GLAUCONYCTERIS CETICULE

Glauconycteris variegata papilio

Les *Glauconycteris* sont généralement de petite taille. Ils n'ont pas d'appendice nasal, mais dans le pavillon de l'oreille on remarque un oreillon (tragus). La longue queue est complètement reprise dans la membrane alaire. Ce sont des entomophages.

Le *glauconycteris* représenté ici se caractérise par ses ailes fortement nervées. Les oreilles sont courtes et larges. Le dessus du corps est jaune-brun, le dessous plutôt blanchâtre. La membrane alaire est légèrement transparente. Il s'agit d'une espèce de l'Afrique centrale.

78. KEELZAKVLEERMUIS

Otomops martiensseni

Deze soort behoort tot de bulvleermuizen; deze leven in de warme landen, van Amerika tot in Australië en Zuid-Europa.

De lange, smalle en spitse vleugels zijn uitmuntende vliegorganen. Het zijn ook de beste vliegers onder de vleermuizen. De achterste ledematen zijn kort en stevig gebouwd, met brede stevige voeten. De staart is gedeeltelijk in de vlieghuid opgenomen en gedeeltelijk vrij.

De Keelzakvleermuis kan zeer gemakkelijk herkend worden. Ze is groot, met goed ontwikkelde oren, die aan de basis verenigd zijn. Het dier heeft een keelzak met een tamelijk grote opening aan de buitenzijde.

78. OTOMOPS DE MARTIENSSEN

Otomops martiensseni

Cette espèce appartient à une famille de chauves-souris qui habitent les pays chauds, de l'Amérique jusqu'en Australie et le sud de l'Europe.

Les ailes longues, étroites et étirées sont d'excellents organes de vol. Ce sont d'ailleurs les meilleurs voiliers parmi les chauves-souris. Les membres postérieurs sont courts et fortement bâtis, avec des pieds larges et forts. La queue est partiellement libre, partiellement attachée à la membrane alaire.

L'*Otomops* est facile à reconnaître : c'est un grand animal aux oreilles bien développées, réunies à la base. L'animal possède un sac laryngien avec une ouverture assez grande vers l'extérieur.

78. — Keelzakvleermuis - *Otomops de Martienssen*

79. — Toepaia - Tupaia mineur

79. TOEPAIA

Tupaia minor

De Toepaia is een insecteneter die het leven bij daglicht verkiest boven dat bij nacht of schemering. De toepaia's vertonen een zekere gelijkenis met de halfapen. Sommige dierkundigen plaatsen ze dan ook bij de halfapen.

Deze diertjes hebben een tegenstelbare duim en grote teen. Het zijn behendige klimmers, die in uiterlijk en beweging wel wat doen denken aan eekhoortjes, waarmee ze ook de pluimstaart gemeen hebben. Aan de bouw van de kop zien we echter onmiddellijk dat we niet met een knaagdier te doen hebben. Zoals de andere insecteneters hebben ze een scherp, puntig gebit. De tenen dragen lange, klauwvormige nagels. Een eigenaardigheid is het bezit van een soort tweede tong, een kraakbenig orgaan dat onder de eigenlijke tong zit.

Het verspreidingsgebied van de toepaia strekt zich uit van Voor-Indië tot de Filippijnen en van China tot Sumatra, Borneo en Java.

79. TUPAIA MINEUR

Tupaia minor

Le Tupaia est un insectivore qui préfère la vie diurne à la vie crépusculaire ou nocturne. Les tupaia montrent certaines ressemblances avec les lému-riens. Certains zoologistes les rattachent d'ailleurs à ces derniers.

Chez ces petits animaux, le pouce et le grand orteil sont opposables. Ce sont d'habiles grimpeurs dont les allures et les mouvements font songer à ceux de l'écureuil, avec lequel ils ont en commun la queue en panache. Mais à la forme de la tête nous voyons immédiatement que nous n'avons pas à faire à un rongeur. Tout comme chez les autres insectivores, leurs dents sont coupantes et pointues. Les doigts sont pourvus d'ongles en forme de griffes. Une particularité de ces animaux est le fait qu'il possèdent une sorte de seconde langue, organe cartilagineux, qui se trouve sous la langue proprement dite.

L'aire d'habitat des tupaia s'étend de l'Inde aux Philippines et de la Chine à Sumatra, Bornéo et Java.

80. REUZEN- of SCHILDSPITSMUIS

Scutisorex congicus

De Reuzenspitsmuis is afkomstig uit de oerwouden van het stroomgebied van de Kongo. Ze kan een lengte bereiken van 20 cm, wat groot is voor een spitsmuis. De dwergspitsmuis, een Europese soort, is slechts 5 tot 6 cm lang (zie album « Dieren van België », n° 16).

De reuzenspitsmuis is, zoals de andere spitsmuizen, een insecteneter. Het is dus een zeer nuttig dier. De tweede benaming, Schildspitsmuis, dankt dit dier aan de bouw van de wervelkolom. De schildvormige wervelkolom neemt de helft van de rug in. De negers demonstreren de weerstand van dit schild door er op te gaan staan.

Deze spitsmuis heeft een zachte, dichte pels. De staart is iets langer dan de helft van het lichaam.

80. — Reuzen- of Schildspitsmuis - Musaraigne laineuse

80. MUSARAIGNE LAINEUSE

Scutisorex congicus

La Musaraigne laineuse est originaire des forêts vierges du bassin du Congo. Elle peut atteindre une longueur de 20 cm, ce qui est beaucoup pour une musaraigne. La musaraigne pygmée, une espèce européenne, ne mesure que 5 à 6 cm. (Voir album « Animaux de Belgique », n° 16).

La musaraigne laineuse, comme les autres musaraignes, est un insectivore. C'est donc un animal très utile. Elle doit son second nom « Musaraigne à bouclier » à la structure de sa colonne vertébrale. Celle-ci, en forme de bouclier, occupe la moitié du dos. Les indigènes démontrent la résistance de ce bouclier en se posant dessus.

Cette musaraigne a un pelage doux et touffu. La queue est un peu plus longue que la moitié du corps.

81. SLURFHOND

Rhynchocyon stuhlmanni

De Slurfhond behoort tot de groep der olifantspitsmuizen. Deze hebben achterpoten die langer zijn dan de voorpoten. Hierdoor gelijken ze wel op miniatuurkangoeroe's. Deze goede springers bewonen grote gebieden in Afrika. De snuit is verlengd tot een slurfje, dat aan het uiteinde lange rechtopstaande haren draagt. Met dit slurfje kunnen ze goed allerlei hoekjes en gaatjes nazoeken. Met de wormvormige tong brengen ze de insecten (mieren en termieten) naar hun muil.

De slurfhondjes zijn tamelijk groot: het lichaam meet 31 cm en de staart is 21 cm lang. De rugzijde van het lichaam is versierd met lichte vlekjes. De lange voeten dragen grote klauwen: vier aan elke poot.

81. — Slurfhond - Rhynchocyon de Stuhlmann

81. RHYNCHOCYON DE STUHLMANN

Rhynchocyon stuhlmanni

Le Rhynchocyon de Stuhlmann appartient au groupe des éléphantulus, qui ont des pattes postérieures plus longues que les antérieures, et de ce fait ressemblent un peu à des kangourous miniatures. Ces habiles sauteurs habitent des régions étendues en Afrique. Le museau est étiré en une trompe miniature, qui porte à son extrémité de longs poils dressés. Avec cette trompe, ils peuvent facilement explorer les petits trous et des recoins. A l'aide de la langue vermiforme, elles portent des insectes (fourmis et termites) à la bouche.

Les rhynchocyons sont assez grands: le corps a une longueur de 31 cm, la queue mesure 21 cm. Le dos est orné de taches claires. Les longs pieds portent de grandes griffes: quatre à chaque patte.

82. NOORDAFRIKAANSE OLIFANTSPITSMUIS

Elephantulus fuscipes

De Olifantspitsmuis van Noord- en Centraal-Afrika heeft een zachtere pels dan het slurfhondje. Ze is ook kleiner en heeft vijf klauwen aan elke poot. Dit diertje lijkt sterk op de nasilio (n° 84), maar verschilt ervan door zijn tandformule.

In Kongo wordt deze olifantspitsmuis aangetroffen in de noordelijke streken.

De rugzijde van het dier is donker gekleurd, de buikzijde daarentegen wit. Het lichaam heeft slechts een lengte van 14 cm; de staart is 8 cm lang.

82. ELEPHANTULUS A PIEDS JAUNES

Elephantulus fuscipes

Cet éléphantulus du nord et du centre de l'Afrique a un pelage plus doux que celui du rhynchocyon. Il est également plus petit et chaque pied est pourvu de cinq griffes. Ce petit animal ressemble fort au nasilio (n° 84) mais il en diffère par sa formule dentaire.

Au Congo on trouve cet éléphantulus dans les régions du nord.

Le dos de l'animal est foncé, le côté ventral par contre, est blanc. Le corps n'a qu'une longueur de 14 cm, la queue mesure 8 cm.

82. — Noordafrikaanse Olifantspitsmuis - Eléphantulus à pieds jaunes

83. — Rotsspringer - Pérodrome de Torday

83. ROTSSPRINGER

Petrodromus tordayi

Dit dier is groter dan het voorgaande. De lichaamslengte bedraagt ongeveer 20 cm; de staart is 17 cm lang. De haarvacht is zacht. De Rotsspringer heeft geen lichte vlekjes op de rug zoals de slurfhond (n° 81). De voeten zijn lang. De voorpoten zijn voorzien van vijf klauwen, de achterpoten hebben er slechts vier.

De rotsspringer springt als een grote vlo doorheen het land, en zet zich neer zoals een kleine kangoeroe, zich wassend met zijn kleine voorpoten en zijn lange tong. Met zijn dunne achterpoten betrommelt hij de grond, net zoals onze konijnen.

83. PETRODROME DE TORDAY

Petrodromus tordayi

Cet animal est plus grand que le précédent. La longueur du corps est d'environ 20 cm et celle de la queue est de 17 cm. Le pelage est doux. Le Petrodrome n'a pas de taches claires sur le dos comme le rhynchocyon (n° 81). Les pieds sont longs. Les pattes antérieures portent cinq griffes, les postérieures seulement quatre.

Le petrodrome, sautant à la façon d'une puce à travers le pays, se posant comme un petit kangourou, fait sa toilette à l'aide de ses courtes pattes de devant et de sa longue langue. Il tambourine le sol de ses minces pattes de derrière, comme le font nos lapins.

84. KORTSTAARTIGE NASILIO

Nasilio brachyurus

De Kortstaartige Nasilio lijkt sterk op de Noordafrikaanse olifantspitsmuis (n° 82). Deze soort heeft ook een zachte haarvacht en vijf klauwen aan elke poot, maar ze heeft drie ware kiezen in de onderkaak in plaats van twee zoals de olifantspitsmuis.

De nasilio is meestal zeer donker gekleurd. Het lichaam is niet langer dan 12 cm; de staart bereikt een lengte van 8 cm.

84. — Kortstaartige Nasilio - Nasilio à courte queue

84. NASILIO A COURTE QUEUE

Nasilio brachyurus

Le Nasilio à courte queue ressemble fort à l'elephantulus à pieds jaunes (n° 82). Son pelage est également très doux et il a cinq griffes à chaque pied; par contre il a trois vraies molaires à la mâchoire inférieure au lieu de deux comme l'elephantulus à pieds jaunes.

La coloration du nasilio à courte queue est en général très foncée. Le corps ne mesure pas plus de 12 cm; la queue peut atteindre 8 cm.

85. WITBUIKIGE STEKELEGEL

Erinaceus (Atelerix) albiventris faradjins

De egelachtigen mogen wel gerekend worden tot de zoogdieren die het langst op de wereld voorkomen. Kenmerkend zijn hun verhoornde, dicht bij elkaar staande haren, die gans de rug bedekken. Alleen de buik draagt een pels. De stekels beschermen de egel des te doeltreffender tegen vijanden, daar het dier zich kan oprollen, zodat niets anders dan een bol met stekels te zien is.

De Witbukige Stekelegel komt voor in Afrika. Ook in Europa komt een egelsoort voor (zie album: « Dieren van België », n° 14).

85. — Witbukige Stekelegel - Hérisson à ventre blanc

85. HERISSON A VENTRE BLANC

Erinaceus (Atelerix) albiventris faradjins

Les érinacés sont sans nul doute à ranger parmi les mammifères dont l'apparition sur la terre date de l'époque la plus reculée. Leurs poils touffus, transformés en piquants cornés, couvrant tout le dos, sont caractéristiques. Il n'y a du pelage que sur le ventre. Les piquants protègent le Hérisson de la façon la plus efficace contre ses ennemis, puisque l'animal possède la faculté de s'enrouler, ne leur présentant qu'une boule épineuse.

Le Hérisson à ventre blanc habite l'Afrique.

En Europe également il existe une espèce de hérisson (voir album « Animaux de Belgique », n° 14).

86. GOUDMOL

Chrysochloris stuhlmanni

In Afrika ontbreken de gewone mollen, maar worden wel Goudmollen aangetroffen. (Zie album « Dieren van België », n° 20 voor de beschrijving van de gewone mol). Bij de goudmol ligt over de mooie, bruin of groen gekleurde vacht een gouden metaalglans. De voorpoten zijn niet handvormig zoals bij de gewone mollen, maar het graafwerktuig wordt gevormd door twee vingers, die enorme klauwen dragen. De neus is verhoornd. Van ogen is niets te zien, noch van oorschelpen.

Het geslacht « goudmol » omvat verschillende soorten.

86. TAUPE DOREE

Chrysochloris stuhlmanni

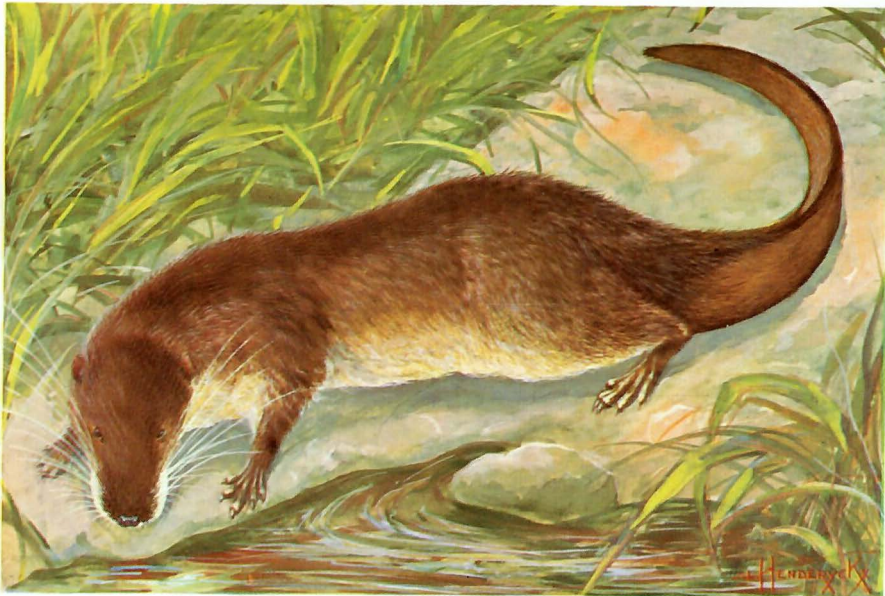
Les taupes ordinaires n'existent pas en Afrique; par contre on y trouve des taupes dorées (voir album « Animaux de Belgique » n° 20 pour la description de la taupe ordinaire).

Un reflet métallique doré est répandu sur le pelage d'un beau brun ou vert de la Taupe dorée. Les pattes antérieures ne sont pas maniformes ou transformées en pelles, comme chez la taupe ordinaire; ici l'outil excavateur est constitué par deux doigts pourvus de griffes énormes. Le nez est corné. On ne lui voit ni yeux ni pavillons d'oreilles.

Le genre « taupe dorée » comprend plusieurs espèces.

86. — Goudmol - Taupe dorée

87. — Otterspitsmuis - Potamogale ou Fausse loutre

87. POTAMOGALE ou FAUSSE LOUTRE

Potamogale velox

Extérieurement le Potamogale ressemble à notre loutre. La tête ressemble à celle d'un requin : la gueule se trouve également en dessous. La queue est latéralement comprimée. La clavicule manque. Le potamogale n'a pas de palmures aux pieds, mais bien de curieux appendices natatoires aux pattes postérieures.

Cet animal habite l'Afrique occidentale tropicale, du Nigéria à l'Angola. Il se nourrit principalement de crustacés. Pendant le jour il se cache dans un terrier sur la berge, pourvu d'une entrée sous l'eau. Le potamogale peut guetter patiemment caché par une pierre, pour se jeter subitement sur sa proie avec la rapidité d'une flèche. Il ne mange qu'à terre.

88. BRUINE BEER

Ursus arctos

Het verspreidingsgebied van de Bruine Beer strekt zich uit van Skandinavië tot het Himalaya-gebied en van Spanje tot Siberië en Noord-Japan. Van deze beer bestaan tal van plaatselijke ondersoorten, verschillend in grootte en kleur en soms moeilijk van elkaar te onderscheiden. Er zijn zowel geelachtige en witte, als zwarte en roodbruine « bruine » beren. De gewone bruine beer uit Europa kan 2 m tot 2,5 m lang worden en 0,90 m tot 1,10 m hoog. De berinnen zijn meestal kleiner. De meeste berenjongen hebben een witte band om de hals.

De beer is een dier van bergen en wouden. Hij eet van alles : zaden, vruchten, paddestoelen, insecten en de honig van wilde bijen. Hoewel hij er log uit ziet, kan hij sprongen maken van 3 tot zelfs 5 m en klimt hij zeer behendig in de bomen. In de zomer eet hij zich dik en vet; wanneer het koud wordt, zoekt hij een schuilplaats om er de winter in halve slaap door te brengen. In dit winterkwartier worden de jongen geboren. Deze zijn niet veel groter dan een rat.

Vroeger kwam de bruine beer ook in België voor.

88. — Bruine Beer - Ours brun

87. OTTERSPIITSMUIS

Potamogale velox

De Otterspitsmuis lijkt uiterlijk op onze visotter. De kop lijkt op die van een haai : de muil zit ook langs onder. De staart is zijdelings afgeplat. Het sleutelbeen ontbreekt. De otterspitsmuis heeft geen zwemvliezen, maar wel eigenaardige zwemaanhangsels aan de achterpoten. Dit dier komt voor in tropisch West-Afrika, van Nigeria tot Angola. Het eet vooral schaaldieren. Gedurende de dag verbergt het zich aan de oever in een hol, dat een toegang onder water heeft. De otterspitsmuis kan geduldig achter een steen zitten wachten, om zich dan plotseling pijlsnel op haar slachtoffer te werpen. Zij eet enkel op het land.

88. OURS BRUN

Ursus arctos

L'habitat de l'Ours brun s'étend de la Scandinavie jusqu'à la région de l'Himalaya, et de l'Espagne à la Sibérie et le nord du Japon.

L'ours brun présente un grand nombre de sous-espèces locales, différant par la taille et la couleur, et parfois difficiles à distinguer les unes des autres. Il existe aussi bien des ours « bruns » jaunâtres ou blancs que des exemplaires qui sont noirs, gris ou rouge brunâtre.

L'ours brun commun d'Europe peut atteindre une longueur de 2 m à 2,50 m et une hauteur de 0,90 m à 1,10 m. Les ourses sont généralement plus petites. La plupart des oursons ont un collier blanc autour du cou.

L'ours est un animal des montagnes et des forêts. Il est omnivore : graines, fruits, champignons, insectes et miel des abeilles sauvages. Malgré son aspect lourd, il est capable de faire des bonds de 3 à 5 m et il grimpe très agilement aux arbres. En été il mange tellement qu'il en devient gros et gras; vers le début de la saison froide, il se cherche un refuge pour y passer l'hiver en un semi sommeil hivernal. C'est dans ce quartier hivernal que les petits viennent au monde. Ils ne sont pas beaucoup plus grands qu'un rat.

Auparavant l'ours brun a vécu sur le territoire de la Belgique.

**89. REUZENBEER of
KAMCHATKA-BEER**

Ursus arctos beringianus

Hij is een der grootste onder de beren en hij wordt aangetroffen rondom de Beringzee en in het Rotsgebergte van Noord-Amerika. In feite gaat het hier om een ondersoort van de bruine beer. Hij wordt dikwijls verward met de kleinere « grizzly ».

In de tijd dat de zalmen de rivieren opzwemmen, propt de Reuzenbeer zich vol met deze lekkere vissen.

89. — Reuzenbeer of Kamchatka-beer - Ours brun du détroit de Béring

89. OURS BRUN DU DETROIT DE BERING

Ursus arctos beringianus

C'est un des plus grands parmi les ours; il se rencontre tout autour de la mer de Bering et dans les Montagnes Rocheuses de l'Amérique du Nord. En fait, il s'agit d'une sous-espèce de l'ours brun.

L'Ours brun du détroit de Bering est souvent confondu avec le « grizzly », qui est cependant plus petit que lui. Pendant l'époque où les saumons remontent les rivières, cet ours géant se gorge de ces poissons délicieux.

90. GRIZZLY of GRIJZE BEER

Ursus beringianus

De Grijze Beer of Grizzly, die voorkomt in tal van Indianenverhalen, is sterk verwant met de Europese beer. Vroeger leefde hij in het noordwesten en westen van Noord-Amerika. Wegens zijn reputatie als veedief en ook omwille van zijn waardevolle pels werd dit dier sterk vervolgd, zodat hij in deze streken bijna verdwenen is.

De grizzly is te onderscheiden van de gewone bruine beer door de witte punten aan de haren, vooral op het midden van de rug, en door de lichtgekleurde, bijzonder lange nagels.

Deze beer kan tot 2,5 m lang worden en een gewicht bereiken van 500 kg.

90. GRIZZLY

Ursus beringianus

Le Grizzly, connu par les récits de Peaux-Rouges, est très apparenté à l'ours brun d'Europe. Originellement il habitait le nord-ouest et l'ouest de l'Amérique du Nord. A cause de sa réputation de voleur de bétail et de la valeur de sa fourrure, cet animal a été fortement pourchassé, de sorte qu'il a presque disparu de ces régions.

Le grizzly se distingue de l'ours brun commun par la couleur blanche de l'extrémité de ses poils, surtout au milieu du dos, et par la couleur claire des griffes particulièrement longues.

Cet ours peut atteindre une longueur de 2,50 m et un poids de 500 kg.

90. — Grizzly of Grijze Beer - Grizzly

91. — Brillenbeer - Ours à lunettes (de Chili et de Bolivie)

91. OURS A LUNETTES (de Chili et de Bolivie)

Ursus (Tremarctos) ornatus

L'Ours à lunettes vit dans les Andes. Cet animal doit son nom à un dessin de couleur claire qui s'étend du nez au dessus des yeux; une bande blanche s'étend également du nez à la poitrine, par les joues et la gorge. Le reste du pelage est noir. Comme tous les ours, il est grimpeur habile; à l'aide de ses fortes griffes, il peut se tenir à de menues aspérités. Il est aussi capable de s'asseoir, utilisant ses membres antérieurs comme des « mains » pour porter une friandise à la bouche. En captivité, sa nourriture se compose de pain, de riz, de légumes et de fruits. Il raffole de miel.

92. AMERIKAANSE ZWARTE BEER of BARIBAL

Euarctos americanus

Deze kleine zwarte beer komt nog steeds veelvuldig voor in Noord-Amerika. Hij onderscheidt zich van de bruine beer door zijn kleinere gestalte en smallere kop. Hij is eveneens minder sterk en zijn klauwen zijn kleiner. De Baribal is ook niet altijd zwart; allerlei schakeringen komen voor: van bruingrijs tot kaneelbruin en zelfs wit. Zoals de bruine beer houdt dit dier een winterrust, geen echte winterslaap. Hij is ook alleseter, maar voedt zich hoofdzakelijk met allerlei bosvruchten, zoals eikels, noten, bessen en sparappels, alsook met bladeren en gras. Wespen worden met nest en al opgegeten. Bij gelegenheid eet hij ook bosmuizen, eekhoorntjes en zoetwatermosselen. De baribal is zeer behendig om van op de wal vissen in het water te grijpen.

92. — Amerikaanse Zwarte Beer of Baribal - Baribal ou Ours noir d'Amérique

91. BRILLENBEER

Ursus (Tremarctos) ornatus

De Brillenbeer leeft in de Andes van Zuid-Amerika. Hij dankt zijn naam aan een lichte tekening, die vanaf de neus over de ogen loopt; hij vertoont ook nog een witte streep, eveneens van de neus over de wangen en de keel naar de borst. De overige beharing is zwart. Zoals alle beren is hij een echte klimmer, die met zijn sterke klauwen in staat is zich aan zeer kleine oneffenheden vast te houden. Hij kan ook rechtop zitten, terwijl hij de voorste ledematen als « handen » gebruikt om een versnapering naar de mond te brengen.

In gevangenschap bestaat zijn voedsel uit brood, rijst, groenten en fruit; op honig is hij echt veriekkerd.

92. BARIBAL ou OURS NOIR D'AMERIQUE

Euarctos americanus

Ce petit ours noir vit encore actuellement en grand nombre en Amérique du Nord. Il se distingue de l'ours brun par sa taille inférieure et par sa tête plus étroite. Il est aussi moins robuste et ses griffes sont plus courtes.

Le Baribal n'est pas toujours noir. Plusieurs variétés de coloration peuvent se présenter: du brun gris au brun canelle, et même du blanc. Comme l'ours brun, cet animal prend un repos hivernal, qui n'est cependant pas un véritable sommeil d'hiver (hibernation). Il est également omnivore, mais se nourrit surtout des divers fruits de la forêt: glands, noix, baies et pommes de pin, ainsi que de feuilles et d'herbe. Les guêpes sont mangées avec leur nid et tout son contenu. Occasionnellement il mange également des mulots, des écureuils et des anodontes. Le baribal est un pêcheur habile, il attrape très adroitement le poisson depuis la berge.

93. KRAAGBEER

Selenarctos thibetanus

Het verspreidingsgebied van de Kraagbeer strekt zich uit van het Himalaya-gebied tot in Tibet en Indochina, Mandjoerije en Japan.

De vacht van de kraagbeer bestaat uit glanzende lange zwarte haren, met uitzondering van de lichtere snuit en de witte V-vormige tekening op de borst. In de winter wordt het haar op de schouders nog langer zodat het een ware schouderkraag vormt. Aan deze schouderkraag dankt het dier zijn naam. De kraagbeer klimt behendig op de bomen en op de berghellingen. Hij eet vooral plantaardig voedsel, maar zoals elke beer lust hij zoetigheden. Nu en dan doodt hij zelfs een stuk kleinvee. In de herfst wordt de kraagbeer zeer vet; wanneer hij rechtop zit, maakt hij dan een lachwekkende indruk.

93. — Kraagbeer - Ours à collier

93. OURS A COLLIER

Selenarctos thibetanus

L'habitat de l'Ours à collier s'étend de l'Himalaya au Tibet et l'Indochine, la Mandchourie et le Japon.

Le pelage de l'ours à collier se compose de longs poils noirs et lustrés, à l'exception du museau, qui est plus clair, et du dessin blanc en forme de V, qui orne la poitrine. En hiver les poils des épaules s'allongent et forment une véritable pèlerine, recouvrant les épaules. C'est à cette pèlerine que l'animal doit son nom.

L'ours à collier grimpe habilement aux arbres et sur les flancs des montagnes. Sa nourriture est en ordre principal d'origine végétale, mais comme tous les ours, il aime les douceurs. De temps à autre il tue même de la volaille. En automne, devenu très gros, il est d'aspect comique lorsqu'il s'assied sur son séant.

94. IJSBEER

Thalassarctos maritimus

De Ijsbeer leeft in het Noordpoolgebied, op het ijs.

De verschillen tussen de bruine beer en de ijsbeer staan voornamelijk in verband met het verblijf van deze laatste in de koude poolstreken. Zijn lichaam is sterk, zijn poten zijn kort en stevig. De voetzolen zijn voorzien van lange haren, waardoor uitglijden op de gladde bodem wordt voorkomen. De grote neusspiegel en de ruime neusholten wijzen er op dat de ijsbeer vooral een « neusdier » is. De oorschelpen zijn klein. Onder de lange dekharen heeft hij een korte, dichte ondervacht en daaronder nog een speklaag. Hij zwemt en duikt uitstekend. Hij heeft veel meer een roofdiergebit dan zijn soortgenoten; zijn voornaamste voedsel is dan ook van dierlijke aard: robben, zeevogels en vissen. Soms maakt hij ook jacht op rendieren, poolvossen en lemmingen.

In de koudste tijd van het jaar graaft de berin een hol in de sneeuw om haar jongen er in ter wereld te brengen. Deze jongen, gewoonlijk een tweeling, verlaten dit winterhol in april.

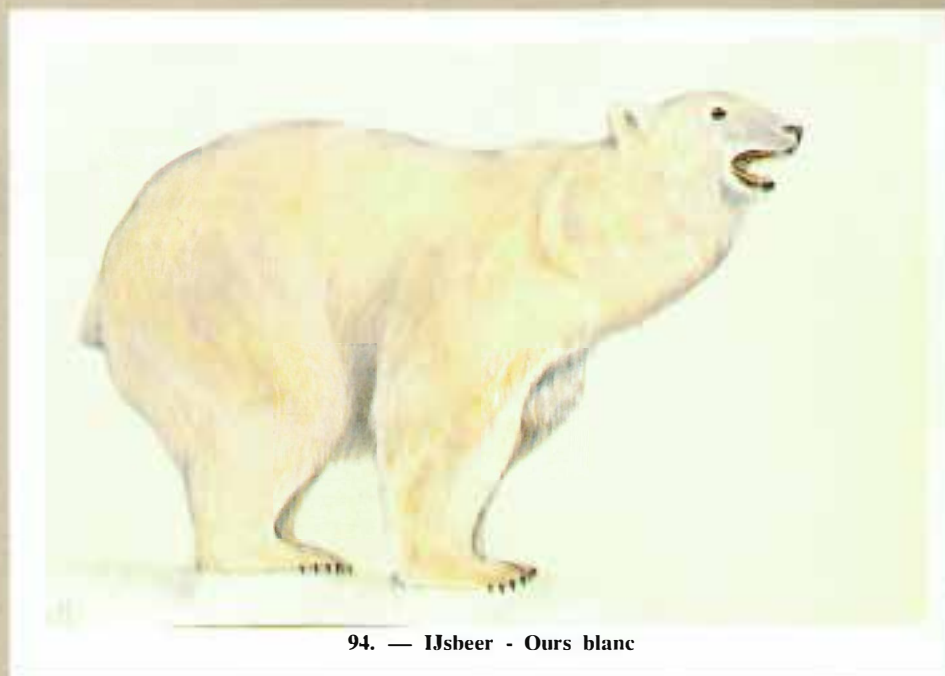
94. OURS BLANC

Thalassarctos maritimus

L'Ours blanc vit dans les régions arctiques, sur la glace.

Les différences entre l'ours brun et l'ours blanc sont dues en ordre principal à l'habitat de ce dernier. Il est fortement bâti, ses pattes sont courtes et robustes. La plante des pieds est garnie de longs poils, qui empêchent les glissades. La grande truffe et les larges cavités nasales témoignent d'un sens olfactif très développé. Les pavillons d'oreille sont petits. Les longues jarres de l'animal recouvrent une bourre courte et épaisse sous laquelle il y a encore une couche de graisse. L'animal nage et plonge admirablement. Sa denture est plus « carnassière » que celle de ses congénères. Sa nourriture principale est d'ailleurs presque exclusivement d'origine animale: phoques, oiseaux marins et poissons. Il chasse parfois le renne, le renard polaire et le lemming.

Pendant la période la plus froide de l'année, l'ourse creuse un abri dans la neige pour y mettre bas. Les petits, le plus souvent des jumeaux, quittent cette tanière en avril.

94. — Ijsbeer - Ours blanc

95. — Honigbeer of Zwarte Maleise Beer - Ours malais

95. HONIGBEER of ZWARTE MALEISE BEER

Helarctos malayanus

De Honigbeer is een tamelijk kleine beer; hij heeft een lichaamslengte van 1,40 m en 70 cm schouderhoogte. Zijn kop, met vuilwitte snuit, gelijkt wel enigszins op een hondkop. De haarvacht is glanzend zwart. Op de borst zien we een hoefijzervormige roomkleurige vlek. De lange poten dragen lange nagels.

De honigbeer leeft in het uitgestrekte oerwoud. Overdag slaapt hij in een holle boom of rotsspleet, 's nachts klimt hij rond in de bomen. Hij voedt zich vooral met plantaardig voedsel, maar ook mieren en termieten worden opgelikt met de lange tong. Hij is verzot op de honig van wilde bijen.

Zijn woongebied strekt zich uit van de oostelijke Himalaya tot Szetsjwan in West-China en zuidwaarts door Birma en delen van Achter-Indië en Malakka tot op Sumatra en Borneo.

95. OURS MALAIS

Helarctos malayanus

L'Ours malais est de taille plutôt petite; il a une longueur de 1,40 m et une hauteur aux épaules de 70 cm. Sa tête, au museau d'un blanc sale, ressemble quelque peu à celle d'un chien. Le pelage est noir lustré. Sur la poitrine nous remarquons une tache en forme de fer à cheval, de couleur crème. Les pattes et les griffes sont longues.

L'ours malais habite les forêts vierges étendues. Il dort le jour, dans un arbre creux ou dans une crevasse de rocher; la nuit, il grimpe dans les arbres. Il mange principalement de la nourriture végétale, mais il capture aussi des fourmis et des termites à l'aide de sa longue langue. Il raffole du miel des abeilles sauvages.

Son habitat s'étend de l'est de l'Himalaya au Séchouan en Chine occidentale et, vers le sud, à travers la Birmanie, une partie de l'Indochine et de Malacca jusqu'à Sumatra et Bornéo.

96. LIPPENBEER

Melursus ursinus

De Lippenbeer dankt zijn naam aan zijn verlengde en beweeglijke lippen, geschikt om vruchtensap en honig van wilde bijen op te zuigen en termieten te vangen. De middelste snijtanden ontbreken en de rest van het gebit is maar zwak ontwikkeld. Het korte lichaam is dik en plomp; de korte poten dragen large sikkelvormige nagels. Het zwarte, lange en ruige haar valt op de kop in een scheiding en dan langs de zijkanten naar beneden. Soms kan de haarvacht ook bruin zijn.

De lippenbeer is een nachtdier, dat nu nog talrijk voorkomt in Indië. Bij het klimmen maakt hij een onbeholpen indruk, maar toch klimt hij graag. De jongen, meestal twee, worden op de rug meegedragen.

Deze beer leeft in Indië en Ceylon.

96. OURS LIPPU ou JONGLEUR

Melursus ursinus

L'Ours lippu doit son nom à ses lèvres allongées et mobiles, bien adaptées pour sucer le suc des fruits et le miel des abeilles sauvages et pour capturer des termites. La denture est médiocrement développée et les canines médianes manquent. Le corps est court, trapu et lourd; les pattes courtes portent de longues griffes falciformes. Les longs poils noirs et rudes, séparés en une raie sur la tête, retombent le long de celle-ci. Le pelage est parfois brun.

L'ours lippu est un animal nocturne. Il en existe en grand nombre aux Indes. Lorsqu'il grimpe, cet ours a l'air maladroit; il aime pourtant cet exercice. Les jeunes, généralement deux, sont portés sur le dos.

Cet ours vit aux Indes et à Ceylan.

96. — Lippenbeer - Ours lippu ou Jongleur

97. REUZENPANDA of BAMBOEBEER

Ailuropada melanoleuca

De Reuzenpanda heeft het algemeen uitzicht van een beer. Hij is plomp van bouw en lager op de poten dan de meeste beren. Zijn haarvacht is merkwaardig mooi: wit en zwarte vlekken. De voetzolen zijn behaard, wat van pas komt bij het klimmen op de zeer gladde bamboestengels. Het gebit van de Bamboebeer verschilt sterk van dat van de echte beren. Het valt op door de brede, bijna vierkante kronen en het ingewikkelde stelsel van knobbels op de kauwvlakken van de kiezen. Dit staat in verband met de aard van het voedsel, dat bijna uitsluitend uit bamboe bestaat. De reuzenpanda wordt alleen aangetroffen in de bamboe-oerwouden in de bergen van Zuid-China. Het is een zeldzaam en daarom zeer kostbaar dier.

97. — Reuzenpanda of Bamboebeer - Panda géant

97. PANDA GEANT

Ailuropada melanoleuca

L'apparence générale du Panda géant est celle de l'ours. Il est lourdement bâti mais plus bas sur pattes que la plupart de ceux-ci. Le pelage est d'une très grande beauté: blanc avec des taches noires. La plante des pieds est velue, ce qui lui est d'une grande utilité lorsqu'il grimpe aux tiges très glissantes des bambous. La denture de cet « ours des bambous » diffère énormément de celle des autres ours; elle s'en distingue par les couronnes larges, presque quadrangulaires et le système compliqué des tubercules sur les surfaces triturantes des molaires. Ces particularités sont en rapport avec la nature de la nourriture, qui se compose presque exclusivement de bambous. Le panda géant ne se rencontre que dans les forêts vierges à bambous des montagnes de la Chine méridionale. L'animal, extrêmement rare, est très cher.

98. KATBEER of KLEINE PANDA

Ailurus fulgens

De Kleine Panda leeft in de wouden van de oostelijke Himalaya op een hoogte van 2.000 tot 4.000 m. Hij bezit knobbelige kiezen om vruchten, scheuten en wortels te malen. Bij gelegenheid eet hij ook eieren en jonge vogels. Zijn haarvacht is vurig ros van kleur en zeer dik, waardoor hij heel wat groter lijkt dan hij werkelijk is. De staart heeft dicht openstaande ringen. De katberen zoeken een schuilplaats in boom- en rotsholten. Zij leven gewoonlijk in paren, meestal met een hele schaar nakomelingen van verschillende leeftijden. In het voorjaar worden de jongen geboren, meestal twee per worp. Het geroep van de kleine panda gelijkt op vogelgeluid.

98. PANDA ECLATANT

Ailurus fulgens

Le petit Panda éclatant vit dans les forêts de l'Himalaya oriental à des hauteurs de 2.000 à 4.000 m. Il possède des molaires à tubercules pour broyer les fruits, les pousses et les racines. Il mange aussi, occasionnellement, des œufs et des oisillons. Son pelage roux vif et très touffu le fait paraître plus gros qu'il ne l'est en réalité. La queue présente des anneaux serrés.

Le panda éclatant cherche un refuge dans des creux d'arbres ou de rochers. Généralement il vit par couples, le plus souvent en compagnie d'un grand nombre de descendants d'âges différents. Les jeunes naissent au printemps, le plus souvent deux par portée.

Le cri du petit panda ressemble à celui d'un oiseau.

98. — Katbeer of Kleine Panda - Panda éclatant

99. — Katfret - Bassarisque

99. BASSARISQUE

Bassariscus astutus

L'on n'a pas souvent l'occasion de voir un Bassarisque, car il est très farouche et ne quitte son refuge que la nuit. Pourtant, il est très commun dans le sud-ouest des Etats-Unis et dans tout le Mexique.

Sa face suggère celle d'un chat, d'où son nom commun néerlandais « chat-furet ». Il est surtout carnivore : oiseaux, petits mammifères, insectes, vers. Quelquefois il mange des fruits et s'adonne à la pêche. Le bassarisque est traqué comme voleur de poules, mais il est parfois domestiqué, pour capturer les rats et les souris. Il s'apprivoise très facilement et devient aussi docile qu'un chien d'appartement.

Le pelage doux et épais est jaunâtre, brun-gris. La face est ornée d'un dessin noir et blanc.

100. GEWONE WASBEER

Procyon lotor

De Gewone Wasbeer kan men bewonderen in elke dierentuin. Hij is ongeveer zo groot als een kat en heeft een vrij lange, dikke en ruige staart. De pels is grijsbruin. De snuit en de randen van de oorschelpen zijn lichter gekleurd. Een donkere ring omgeeft de ogen. De staart is grijsgeel en donker geringd. De wasbeer wordt veel gekweekt om zijn pels; uit deze kwekerijen zijn de wasberen afkomstig die men nu in Hessen (Duitsland) in het wild aantreft. Overdag slaapt de wasbeer en 's avonds gaat hij op jacht of visvangst. Hij eet letterlijk alles : vruchten, zaden, vogels, eieren, vissen, kikkers, insecten, enz. Hij heeft de gewoonte zijn voedsel in het water te steken en tussen de voorpoten te « wassen ». Vandaar zijn naam.

De wasbeer heeft zich in geheel Noord- en Midden-Amerika weten te handhaven, niettegenstaande alle vervolging; hij komt zelfs nog voor in dicht bevolkte en sterk geïndustrialiseerde gebieden van de Verenigde Staten.

De wasberen zijn zeer vruchtbaar. Het wijfje brengt 1 tot 7 jongen per worp ter wereld; meestal zijn het er 3 of 4.

100. — Gewone Wasbeer - Raton-laveur

99. KATFRET

Bassariscus astutus

De Katfret krijgt men niet vlug te zien, omdat hij zeer schuw is en alleen 's nachts zijn schuilplaats verlaat. Nochtans komt hij veelvuldig voor in het zuidwesten van de Verenigde Staten en in gans Mexico.

Zijn aangezicht doet een beetje aan een kat denken. Vandaar waarschijnlijk zijn naam. Hij is vooral vleeseter : vogels, kleine zoogdieren, insecten en wormen. Soms eet hij ook vruchten; hij gaat ook wel eens op visvangst. De katfret wordt vervolgd als kippendief, maar wordt soms ook als huisdier gehouden om ratten en muizen te vangen. Hij laat zich gemakkelijk temmen en kan volgbaar worden als een schoothondje.

De zachte, dikke pels is geelachtig bruingrijs. Het aangezicht heeft een zwart-witte tekening.

100. RATON-LAVEUR

Procyon lotor

Le Raton-laveur peut être admiré dans tous les jardins zoologiques. Il a environ la taille d'un chat et sa queue est assez longue, grosse et touffue. Le pelage est gris brun. Le museau, ainsi que le bord des pavillons d'oreille, sont de coloration plus claire. Un anneau foncé cercle les yeux. La queue est gris jaune avec des anneaux foncés. Le raton-laveur est beaucoup élevé pour sa fourrure; c'est de ces élevages que sont originaires les ratons-laveurs que l'on rencontre, à l'état sauvage, au pays de Hesse (Allemagne).

Le raton-laveur dort pendant la journée; la nuit il chasse ou pêche. Il mange littéralement de tout : fruits, graines, oiseaux, œufs, poissons, grenouilles, insectes, etc... Il a l'habitude de tremper sa nourriture dans l'eau et de la « laver » entre ses pattes antérieures; de là son nom.

Le raton-laveur a su se maintenir partout en Amérique du Nord et Centrale, malgré la chasse qu'on lui a faite. On le rencontre même dans des régions densément peuplées et fortement industrialisées des Etats-Unis.

Les ratons-laveurs sont très prolifiques. Par portée, la femelle met bas de 1 à 7 petits, le plus souvent 3 ou 4.

101. RODE NEUSBEER of RINGSTAARTCOATI

Nasua rufa

De Rode Neusbeer leeft in de oerwouden van Zuid-Amerika, van Panama tot het zuiden van Brazilië. Hij komt voor in verschillende tinten van roodbruin. De snuit, verlengd tot een zeer beweeglijke slurf, is grijsgroen gekleurd. De lange staart is zwartbruin en geelwit geringd.

De neusbeer is een zeer goede klimmer, die een groot deel van zijn leven in de bossen slijt. Hij is alleseter: eieren, jonge vogels, vruchten en insecten. De neusberen leven meestal in troepen van een twintigtal exemplaren. De mannetjes leven afzonderlijk en voegen zich alleen in de paartijd bij de andere soortgenoten. Hun geluid lijkt op het gefluit van een vogel.

Neusbeertjes zijn gemakkelijk te temmen. Het zijn verstandige diertjes, koddig en prettig in de omgang.

101. — Rode Neusbeer of Ringstaartcoati - Coati roux

101. COATI ROUX

Nasua rufa

Le Coati roux vit dans les forêts vierges de l'Amérique du Sud, du Panama au Brésil méridional. Le pelage présente plusieurs teintes de rouge brun. Le museau, qui est allongé en une sorte de trompe très mobile, est de coloration gris verdâtre. La longue queue est annelée de brun foncé et de jaune blanc.

Le coati est un habile grimpeur qui passe la majeure partie de sa vie dans les bois. Il est omnivore: œufs, oisillons, fruits et insectes. Il vit le plus souvent en troupes d'une vingtaine d'individus. Les mâles vivent séparément et ne se joignent à leurs congénères qu'à l'époque du rut. Leur cri ressemble au sifflement d'un oiseau.

Les coatis s'appriivoisent facilement. Ce sont de petits animaux intelligents d'aspect comique et d'agréables compagnons.

102. ZWARTRUGNEUSBEER

Nasua dorsalis

Dit dier heeft, zoals de vorige soort (n° 101), een neus die uitgegroeid is tot een zeer beweeglijke slurf; vandaar zijn naam « Neusbeer ». Het is een wasbeer met enigszins langgerekt lichaam en op hoge poten. Wat zijn levenswijze betreft, lijkt hij op de rode neusbeer. Er is een groot aantal kleurvariëteiten en lokale rassen van neusberen gekend. Alle vallen ze op door hun zachte beharing. Hij bewoont de oerwouden in verschillende Amerikaanse gebieden.

102. COATI A DOS NOIR

Nasua dorsalis

Comme l'espèce précédente (n° 101), cet animal a un nez transformé en une sorte de trompe très mobile (d'où son nom néerlandais "neusbeer"). Il s'agit d'un procyonidé, au corps quelque peu allongé et haut sur pattes. En ce qui concerne son genre de vie, il ressemble au coati roux. Il y a une grande variété de races locales de coatis à dos noir. Toutes se distinguent par la douceur de leur pelage.

Il habite les forêts vierges de plusieurs pays américains.

102. — Zwartrugneusbeer - Coati à dos noir

103. — Kinkajou of Rolstaartbeer - Kinkajou

103. KINKAJOU of ROLSTAARTBEER

Potos flavus

De Kinkajou heeft een grijpstaart die hem toelaat aan de takken te hangen; het is een soort vijfde arm. Hij is een echte akrobaat. Zijn gebit wijst op plant-aardig voedsel. Toch versmaadt hij vogels, insecten en eieren niet; op honig is hij verzot. Bij het leeghalen van een wilde bijenstaat, komt zijn zeer smalle, lange tong goed van pas. Hij eet graag zoals een eekhoortje: rechtop zittend met het voedsel tussen de voorpoten. De Rolstaartbeer leeft hoofdzakelijk in de oerwouden van Midden-Amerika, maar komt ook voor in Noord- en Zuid-Amerika. Daar hij alleseter is, kan dit potsierlijk diertje gemakkelijk in gevangenschap gehouden worden. Hij wordt vlug vertrouwelijik en tam, en komt best overeen met andere dieren.

103. KINKAJOU

Potos flavus

Le Kinkajou a une queue préhensile, qui est presque un cinquième membre et qui permet à l'animal de se suspendre aux branches. La denture indique un régime végétarien, mais il ne dédaigne pas les oiseaux, les œufs et les insectes. Il raffole de miel. Pour piller une colonie d'abeilles sauvages, il se sert de sa langue longue et étroite. Comme l'écureuil, il aime manger dressé sur son séant et tenant la nourriture entre ses pattes antérieures. Le kinkajou vit principalement dans les forêts vierges de l'Amérique Centrale, mais on le rencontre également en Amérique du Nord et du Sud. Comme il est omnivore, ce drôle de petit animal est facile à garder en captivité. Il s'approprie vite, devient familier et s'entend très bien avec les autres animaux.

104. GEWONE WOLF

Canis lupus

Van de Gewone Wolf bestaan er meer dan drie dozijn ondersoorten. De gewone grijze wolf heeft een lange dikke staart met donkere punt, die tijdens het draven omhoog gehouden wordt. Hij leeft in paren, die meestal voor het leven samen blijven. Beide ouders zorgen voor de jongen en nemen ze later mee op jacht.

In de winter verenigen de wolven zich in grote groepen om gemeenschappelijk op jacht te gaan. In de zomer heeft elk paar zijn eigen terrein waarop geen andere wolf wordt geduld. De mannetjes markeren dit terrein met urine.

De wolven blaffen gewoonlijk niet; nu en dan laten zij wel een keffend geluid horen. Zij kunnen echter huilen, meestal in koor, op bepaalde uren van de dag. Van de zintuigen is de neus het best ontwikkeld. De wolf is dus een « neusdier », evenals de andere hondachtigen.

Dit roofdier, dat vroeger in geheel Europa, Azië en Noord-Amerika voorkwam, is thans in alle bewoonde streken praktisch uitgeroeid. In België kwamen nog wolven voor tot in de helft van de vorige eeuw.

104. LOUP

Canis lupus

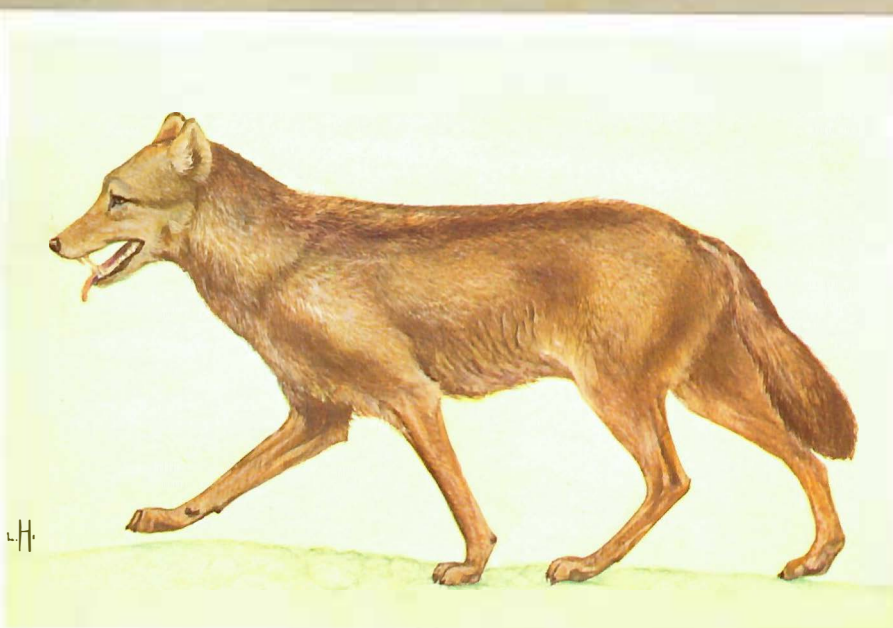
Il existe plus de trois douzaines de sous-espèces du Loup commun.

Le loup commun gris a la queue longue et touffue à extrémité pointue qu'il tient dressée quand il court. Il vit par couples presque toujours unis pour la vie. Les parents s'occupent tous deux des petits; plus tard ils les prennent avec eux pour la chasse.

En hiver, les loups vivent et chassent en bandes.

En été chaque couple a son territoire propre, délimité par l'urine du mâle et où aucun autre loup n'est toléré. Le loup n'aboie pas; il hurle, le plus souvent en chœur, et à des moments déterminés; de plus il émet parfois une sorte de jappement. Comme chez les autres canidés, l'odorat est le sens le plus développé du loup.

Le loup habitait auparavant toute l'Europe, l'Asie et l'Amérique du Nord, mais il a été pratiquement exterminé dans toutes les contrées habitées. En Belgique on a rencontré des loups jusque vers le milieu du siècle passé.

104. — Gewone Wolf - Loup

105. AMERIKAANSE WOLF

Canis nubilus

Er bestaat bij de wolven een grote verscheidenheid van vormen, niet alleen in grootte en kleur, maar ook in levensgewoonten. Er zijn grijze, witte, zwarte, bruine, roodachtige en goudkleurige wolven. Bij de Amerikaanse wolven wordt de pels in de winter witachtig van kleur. De wolven van westelijk Canada en van de noordelijke kust van Alaska hebben zulke pels zelfs gedurende het ganse jaar.

De pelsen van deze dieren hebben een hoge waarde in de bontnijverheid.

105. — Amerikaanse Wolf - Loup américain

105. LOUP AMÉRICAIN

Canis nubilus

Il existe chez les loups une très grande diversité de formes, non seulement en ce qui concerne la taille et la coloration, mais également dans le genre de vie. Il y a des loups gris, blancs, noirs, bruns, rougeâtres et dorés. Chez les loups américains le pelage devient de couleur blanchâtre en hiver. Les loups du Canada occidental et des côtes septentrionales de l'Alaska gardent même ce pelage d'hiver tout le long de l'année. Les fourrures de ces animaux ont une forte valeur dans l'industrie de la fourrure.

106. PRAIRIEWOLF of COYOTE

Canis latrans

De Coyote of Prairiewolf is de beruchte wolf uit de Indianenverhalen van het voormalige Wilde Westen van Noord-Amerika. Hij heeft een vuilgrijze kleur en is ongeveer zo groot als een kleine herdershond.

De coyote vervangt in Noord-Amerika de jakhals. Hij draagt zijn staart omlaag gericht, in tegenstelling met de andere noordamerikaanse wolven. Bij de Indianen geldt de coyote als het toonbeeld van lafheid.

106. COYOTE

Canis latrans

Le Coyote ou « loup des prairies » est le célèbre loup des récits de Peaux-Rouges du Far West américain. Sa taille est celle d'un petit chien de berger et la couleur dominante de son pelage est le gris sale.

En Amérique du Nord, le coyote remplace le chacal. Contrairement aux autres loups nord-américains, il a la queue pendante.

Chez les Indiens, le coyote est le symbole de la lâcheté.

106. — Prairiewolf of Coyote - Coyote

107. — Dingo of Warrigal - Dingo

107. DINGO of WARRIGAL

Canis dingo

De Dingo van Australië is eigenlijk geen echte wilde soort. Hij is een primitieve, verwilderde huishond, waarschijnlijk meegebracht door de oorspronkelijke bewoners van Australië, die vermoedelijk uit Zuid-Amerika kwamen. De kangoeroe's waren oorspronkelijk het hoofdvoedsel voor de dingo. Toen echter op deze kangoeroe's gejaagd werd door de blanken, werd de dingo een vee-rover, en daarom werd hij op zijn beurt bijna uitgeroeid. In vele dierentuinen is de dingo nog te zien.

107. DINGO

Canis dingo

Le Dingo d'Australie n'est pas une espèce sauvage proprement dite. Il s'agit d'un chien domestique, retourné à l'état sauvage et probablement amené par les premiers habitants du pays qui, selon toute vraisemblance, étaient originaires de l'Amérique du Sud.

Les kangourous constituaient la nourriture principale des dingos. Lorsque les blancs ont commencé à chasser les kangourous, les dingos sont devenus voleurs de bétail; c'est pour cette raison qu'ils ont été pratiquement exterminés à leur tour.

On peut encore voir des dingos dans de nombreux jardins zoologiques.

108. GEWONE JAKHALS

Thos aureus

De Jakhals is wat kleiner dan de wolf. Men vindt hem als plaatsvervanger van deze laatste in de drogere gebieden van Afrika, in subtropische en tropisch Azië en in Zuid-Europa. Er bestaan van de jakhalzen zeer vele soorten, ondersoorten en variëteiten.

De jakhalzen hebben een spitsere snuit dan de wolven. De enigszins afgeknotte staart heeft een zwart uiteinde. Het zijn alleseters, die zich vooral voeden met krenge. Vooral 's nachts zijn ze zeer actief. Overdag slapen ze meestal in hun legers en holen. Vooral in de paartijd laten ze een door-dringend en klagend geluid horen. De gewone jakhals komt voor in noordelijk Afrika en westelijk Azië (tot in Indië); hij bewoont ook de Balkan en Zuid-Rusland.

108. — Gewone Jakhals - Chacal asiatique

108. CHACAL ASIATIQUE

Thos aureus

Le Chacal est un peu plus petit que le loup. Il remplace ce dernier dans les régions arides de l'Afrique, en Asie subtropicale et tropicale et en Europe méridionale. Il existe plusieurs espèces, sous-espèces et variétés de chacals.

Le museau du chacal est plus pointu que celui du loup. L'extrémité de la queue légèrement tronquée, est noire. Il est omnivore, se nourrissant principalement de charognes. C'est surtout la nuit que les chacals se montrent très actifs. Pendant la journée ils dorment généralement dans leurs gîtes ou leurs terriers. Ils émettent des cris perçants et plaintifs surtout pendant l'époque du rut.

Le chacal commun se rencontre en Afrique du Nord et en Asie occidentale (jusqu'aux Indes); il habite également les Balkans et le Sud de la Russie.

109. GESTREEPTE JAKHALS

Thos adustus

De Gestreepte Jakhals komt voor in Afrika. Deze jakhals dankt zijn naam aan het feit dat zijn flanken een lichte en een donkere band vertonen. Het onderste haar is wollig, het dekhaar daarentegen hard en grof. Er komen veel verschillende gestreepte jakhalzen voor. Ook met de ouderdom en de jaargetijden verandert de kleur.

De gestreepte jakhals is vooral aaseter, maar jaagt ook op knaagdieren, sprinkhanen, enz.; hij eet ook vruchten. Het is een vreesachtig dier dat zelden keft.

109. — Gestreepte Jakhals • Chacal strié

109. CHACAL STRIE

Thos adustus

Le Chacal strié habite l'Afrique. Il doit son nom au fait que ses flancs sont striés de bandes claires et foncées. La bourre est laineuse, les jarres par contre sont raides et grossiers. La coloration des chacals striés varie d'un individu à l'autre; elle varie encore avec l'âge et les saisons.

Le chacal strié est surtout charognard, mais il chasse aussi les rongeurs, les sauterelles, etc.; il mange même des fruits. C'est un animal peureux, qui jappe rarement.

110. SCHABRAKJAKHALS of ZADELJAKHALS

Thos mesomelas

Het is alsof de Zadeljakhals een donker deken over de rug draagt. Hij is een van de schoonste jakhalzen. De haervacht is mooi rosachtig, maar de rug is zwart. Hier en daar zien we enkele witte vlekjes. De staart is zwart tot aan zijn uiteinde, soms met hier en daar wat witte stippen. De oren zijn groter dan die van de andere jakhalzen.

Hij leeft in de steppen of wouden van Zuid- en Oost-Afrika; ook in het noord-oosten van Kongo wordt hij aangetroffen.

110. CHACAL A DOS NOIR

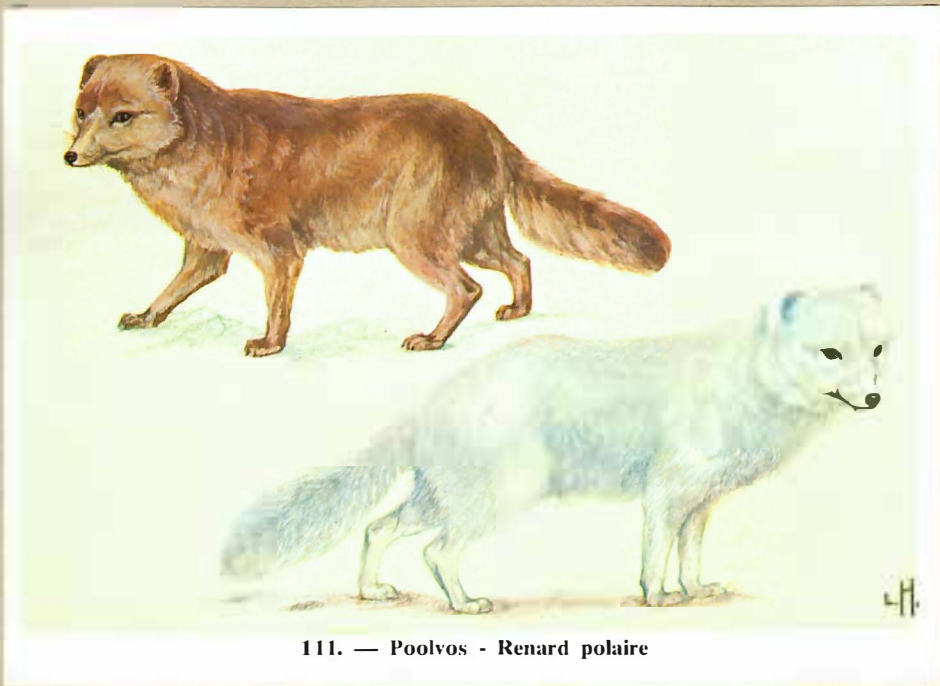
Thos mesomelas

A voir le Chacal à dos noir, on serait tenté de croire que son dos est recouvert d'une couverture foncée. C'est un des plus beaux chacals. Le pelage est fauve, tandis que le dos est noir avec par-ci par-là quelques petites taches blanches. La queue est noire jusqu'à son extrémité, parfois avec quelques points blancs. Les oreilles sont plus grandes que celles des autres chacals.

Le chacal à dos noir vit dans les steppes ou les forêts de l'Afrique du Sud et de l'Est. On le trouve également dans le nord-est du Congo.

110. — Schabrakjakhals of Zadeljakhals • Chacal à dos noir

111. — Poolvos - Renard polaire

111. POOLVOS

Alopex lagopus

De Poolvos leeft in het koude noorden boven de boomgrens. Hij is een typische bewoner van deze streek. Zijn oren zijn kleiner dan die van andere vossen en zijn voetzolen zijn geheel behaard. Hij heeft een winter- en zomervacht. In de winter is hij zuiver wit. Tijdens de zomer draagt hij gedurende korte of langere tijd een donkergrijze tot grijs-bruine pels. Soms valt dit zomerkleed weg en is hij gans het jaar door wit. Dit is onder andere het geval bij de blauwe vos, een constante kleurvariëteit, die op de Pribiloff-eilanden leeft. De poolvos leeft van lemmingen, toendravigels, sneeuwhoenders en vis. In de winter legt hij een voorraad aan; de bevroren grond doet dan dienst als ijskast. De pels van de blauwe vos is zeer geëerd.

111. RENARD POLAIRE

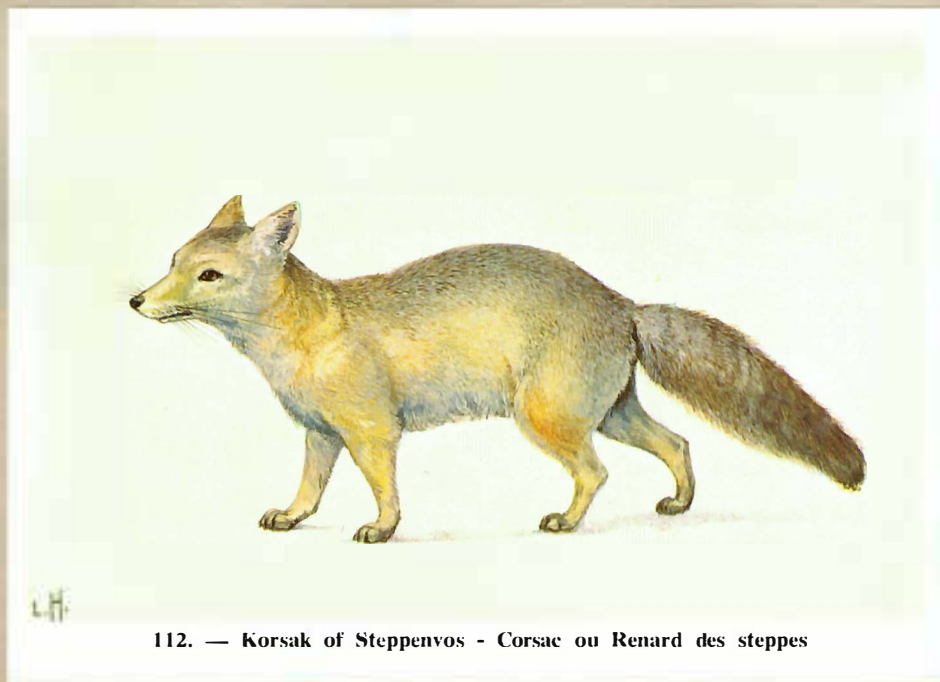
Alopex lagopus

Le Renard polaire vit dans l'Arctique, au-dessus de la limite de la végétation arborescente. C'est un habitant typique des régions nordiques froides. Les oreilles sont plus petites que celles des autres renards, et les soles des pattes sont velues. On lui distingue un pelage d'hiver et un pelage d'été. En hiver il est d'un blanc pur, tandis qu'en été, pendant une période plus ou moins longue, il est gris foncé à gris brun. Parfois ce pelage d'été n'apparaît pas et il reste blanc tout au long de l'année. C'est notamment le cas chez le renard bleu, une variété à coloration constante, qui habite les îles Pribiloff. Le renard polaire se nourrit de lemmings, d'oiseaux de la toundra, de lagopèdes et de poissons. Il se constitue une réserve en hiver, le sol gelé faisant office de glacière. La fourrure du renard bleu est fort appréciée.

112. KORSAK of STEPPENVOS

Vulpes corsac

De Korsak is verwant met de poolvos (n° 111). Hij leeft in Centraal-Azië, van de Don tot het Baïkalmeer. Zijn zomerkleed is roodachtig, zijn winterkleed eerder vuilgrijs. Het is een kleine, kortorige steppenvos. De Tartaren maken sinds vele eeuwen jacht op deze dieren. Zij gebruiken hiervoor niet alleen honden, maar ook afgerichte steenarenden.

112. — Korsak of Steppenvos - Corsac ou Renard des steppes

112. CORSAC ou RENARD DES STEPPES

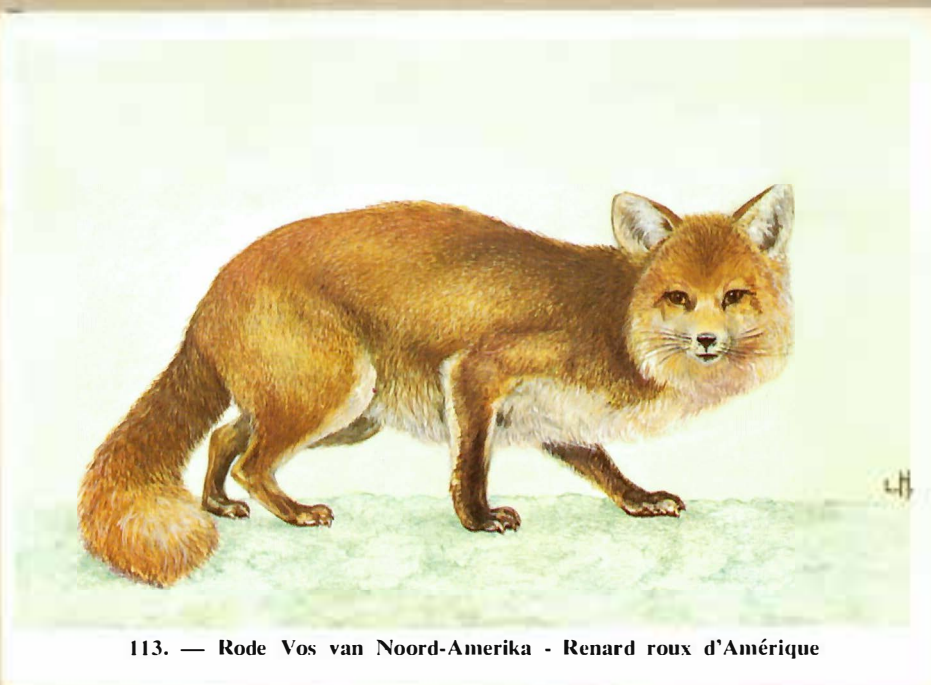
Vulpes corsac

Le Corsac est apparenté au renard polaire (n° 111). Il vit en Asie Centrale, du Don au lac Baïkal. Son pelage d'été est rougeâtre, sa robe d'hiver, plutôt gris sale. Il s'agit d'un petit renard des steppes, à oreilles courtes. Depuis des siècles, ces animaux sont chassés par les Tartares. Ils y emploient, non seulement les chiens, mais également des aigles dorés, affaîlés.

113. RODE VOS VAN NOORD-AMERIKA

Vulpes fulva

Deze Rode Vos leeft in Alaska en in het grootste deel van Canada en van de Verenigde Staten, tot Mexico. Er zijn een zeer groot aantal kleurvariëteiten gekend: helder vosrood, oranje-rood, geel, bruin, en daarbij nog de zwarte en de zilvers vos uit Canada. Deze laatste is een mutatie van de gewone Amerikaanse rode vos: zwart of zwartblauw met witte punten die aan de pels een zilvergans verlenen. Al deze vossen hebben een pluimstaart met witte punt. De vos bewoont een zelfgegraven hol of een hol afgenomen van een das. De jongen worden geboren in april-mei; pas na een viertal weken komen ze buiten het hol. Beide ouders slepen na de zoogtijd voedsel aan. Zij jagen op hazen, konijnen, vogels, veldmuizen, hagedissen, kikkers, sprinkhanen en larven.

113. — Rode Vos van Noord-Amerika - Renard roux d'Amérique

113. RENARD ROUX D'AMERIQUE

Vulpes fulva

Ce Renard roux vit en Alaska et dans la majeure partie du Canada et des Etats-Unis, jusqu'au Mexique. On en connaît une multitude de variétés de coloration: roux « renard » clair, rouge orangé, jaune, brun; de plus il y a encore le renard noir et le renard argenté du Canada. Ce dernier est une mutation du renard roux commun d'Amérique: noire ou bleu foncé à poils aux extrémités blanches conférant au pelage un lustre argenté. Tous ces renards ont une queue très touffue à bout blanc.

Le renard habite un terrier qu'il creuse lui-même ou un terrier dont il a délogé un blaireau. Les petits viennent au monde en avril-mai; ils ne sortent du terrier qu'environ quatre semaines plus tard. Les deux parents leur apportent de la nourriture après l'allaitement. Ils chassent des lièvres, des lapins, des oiseaux, des campagnols, des lézards, des grenouilles, des sauterelles et des larves.

114. KITVOS

Vulpes velox

De Kitvos leeft in het westen van Noord-Amerika. Het is een dier van de prairie.

Deze vos is eerder klein, met korte poten. Opvallend is zijn reusachtige, borstelige, zwartgepunte staart. Zijn pels is geelbruin gekleurd.

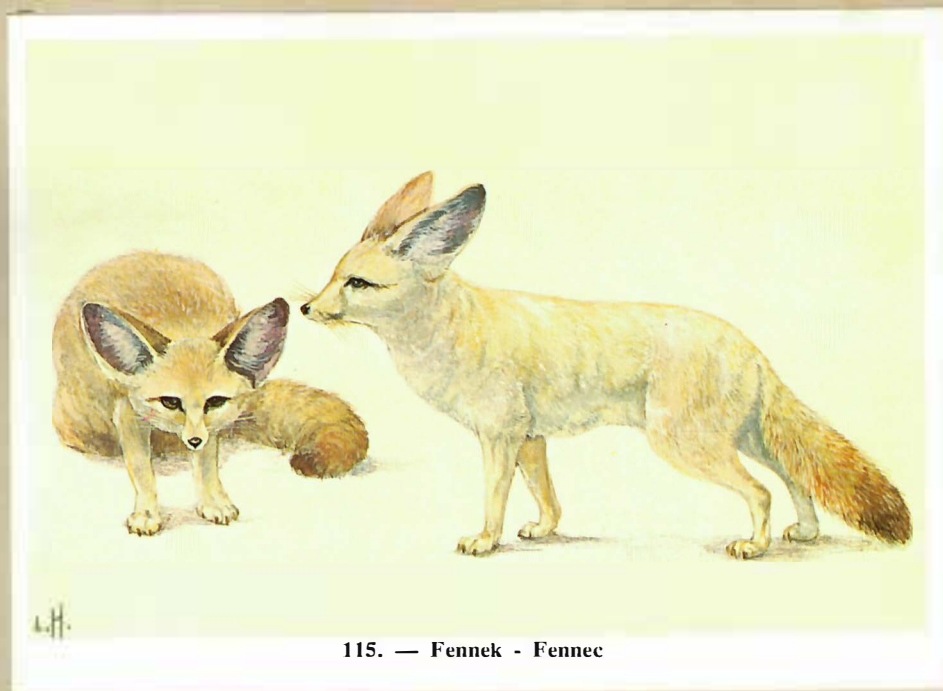
114. KIT FOX DES AMERICAINS

Vulpes velox

Le Kit Fox habite l'Ouest de l'Amérique du Nord. C'est un animal de la prairie. Il est de taille plutôt petite et bas sur pattes. Une particularité de cet animal est sa queue démesurée, très touffue, à bout noir. Le pelage est de coloration rouge-brun.

114. — Kitvos - Kit Fox des Américains

115. — Fennek - Fennec

115. FENNEK

Megalotis zerda

De Fennek, de dwerg onder de vossen, bewoont het woestijngebied van Noord-Afrika. Met zijn grote oorschelpen, fijne pootjes en grote borstelige staart is hij een der schoonste en sierlijkste zoogdieren. De vacht is bijna zuiver wit tot roomgeel, met roestbruine tint op de rug. De neus is zwart en de ogen zijn zeer donker. De grote ogen wijzen op een nachtleven.

Hij jaagt bij voorkeur op vogels, maar ook wel op kruipdieren en insecten, die hij met zijn fijn gehoor gemakkelijk waarneemt. Bij gevaar verstaat hij wonderwel de kunst zich onzichtbaar te maken door zich snel in te graven. Zijn stemgeluid is een aandoenlijk zacht klagen.

115. FENNEK

Megalotis zerda

Le Fennec, est un renard nain. Il habite les régions désertiques de l'Afrique du Nord. C'est un des plus beaux et des plus gracieux mammifères, avec ses grands pavillons d'oreille, ses pattes fines et sa grosse queue touffue. Le pelage est d'un blanc presque pur à jaune crème, teinté de brun rouille sur le dos. Le nez est noir et les yeux sont très foncés. Les grands yeux indiquent une vie nocturne.

Il chasse de préférence les oiseaux, parfois aussi les reptiles et les insectes, qu'il perçoit facilement grâce à son ouïe très fine. En cas de danger, il excelle dans l'art de se soustraire à la vue de ses ennemis en s'enfouissant rapidement. Sa voix est une plainte douce et attendrissante.

116. GRIJZE VOS

Urocyon cinereo argenteus

De Grijze Vos is een gewone soort in Noord-Amerika. Hij komt vooral voor in de bosachtige streken van het westen en het zuiden. Zijn pels, die kort en hard is, wordt in de bonthandel niet hoog geschat. De vacht is peper- en zoutkleurig, de ondervacht is bruin. De staart heeft aan de bovenzijde een opvallende donkere streep.

Wat zijn levensgewoonten betreft gelijkt hij goed op de andere vossen. Hij klimt echter ook zeer gemakkelijk in bomen met laaghangende takken om op eekhoortjes te jagen. Ook maakt hij gaarne jacht op insecten en hun larven.

In maart of april brengt het wijfje 3 tot 4 jongen ter wereld.

116. — Grijze Vos - Renard gris d'Amérique

116. RENARD GRIS D'AMERIQUE

Urocyon cinereo argenteus

Le Renard Gris est une espèce commune en Amérique du Nord. Il habite principalement les régions boisées de l'ouest et du sud. Sa fourrure, courte et dure, n'est pas beaucoup prisée dans le commerce de la pelletterie. Le pelage est de couleur poivre et sel, la bourre est brune. Sur le dessus de la queue se remarque une ligne foncée, bien apparente.

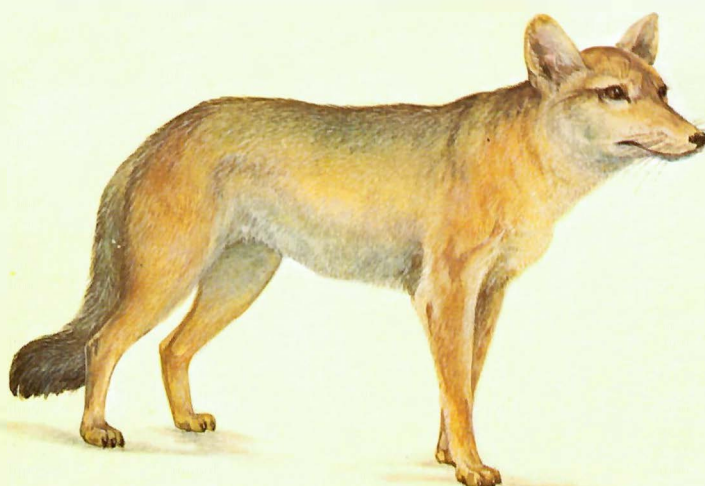
Son mode de vie ressemble fort à celui des autres renards. Il grimpe facilement dans les arbres à branches basses pour y chasser des écureuils. Il capture également des insectes et leurs larves.

En mars ou en avril, la femelle met bas trois ou quatre petits.

117. COLPEO of VOS VAN MAGELHAENS

Pseudalopex magellanicus

De Colpeo valt op door zijn zeer lange en borstelige staart. Van alle hondachtige roofdieren heeft hij ook wel de langste en meest toegespitste snuit. Zijn dichte langharige vacht is zwart gekleurd, met wat bruin en grijs. Hij leeft in de kreupelbossen, de kale bergen en de koude woestijnen van Argentinië en omliggende landen. De colpeo wordt gerangschikt bij de jakhalsvossen (zie ook n° 118).

117. — Colpeo of Vos van Magelhaens - Faux-Renard d'Argentine

117. FAUX-RENARD D'ARGENTINE

Pseudalopex magellanicus

Le Faux-Renard d'Argentine se distingue par sa queue longue et touffue. De tous les carnassiers de la famille des canidés, c'est l'animal qui a le museau le plus long et le plus pointu. Son pelage touffu, à longs poils, est noir, mêlé de brun et de gris. Il vit dans les broussailles, les montagnes dénudées et les déserts froids de l'Argentine et des pays environnants. On range le faux-renard dans un groupe que l'on pourrait appeler « chacals-renards » (voir aussi le n° 118).

118. KORTORIGE JAKHALSVOS

Cerdocyon microtus

De Kortorige Jakhalsvos leeft in het gebied van de bovenloop van de Amazone (Brazilië). Hij is zeer slecht gekend en over zijn levenswijze is weinig of niets geweten.

Hij behoort evenals de colpeo (n° 117), tot de groep der jakhalsvossen. Tot deze groep behoren nog verschillende andere soorten die weinig gekend zijn en waarvan men dikwijls niet kan zeggen of het aparte soorten of slechts ondersoorten zijn.

118. LE CERDOCYON A PETITES OREILLES

Cerdocyon microtus

Le Cerdocyon à petites oreilles vit dans la région du cours supérieur de l'Amazone (Brésil). Cette espèce est très mal connue et l'on ne sait pas encore grand chose concernant son genre de vie. Comme le faux-renard d'Argentine, il appartient au groupe dit des « chacals-renards ». Plusieurs autres espèces, appartenant également à ce groupe, sont encore mal connues et il est difficile de dire si ce sont des espèces distinctes ou seulement des sous-espèces.

118. — Kortorige Jakhalsvos - Cerdocyon à petites oreilles

119. — Wasbeerhond of Marterhond - Nyctereute procyonoïde

119. WASBEERHOND of MARTERHOND

Nyctereutes procyonoides

De Wasbeerhond uit Oost-Azië is, wat zijn gebit betreft, een alleseter. Hij heeft korte poten zoals de marter, en een dichte, donkergekleurde ondervacht, waaruit harde dekharen groeien.

Gedurende de dag slaapt hij; 's nachts maakt hij, in gezelschap van verschillende van zijn soortgenoten, jacht op muizen, vogels, insecten en vissen. Ook bessen en loof versmaadt hij niet. De winter wordt grotendeels slapend doorgebracht, tot de honger het dier uit zijn hol drijft.

De wasbeerhond wordt om zijn pels ook gekweekt in farms. Doch erg in de mode is hij nog niet.

119. NYCTEREUTE PROCYONOIDE

Nyctereutes procyonoides

Le Nyctereute de l'Asie orientale possède la denture d'un omnivore. Il a des pattes courtes, comme la martre, et un pelage à bourre épaisse, de couleur foncée, d'où sortent des jarres raides.

Il dort pendant la journée, tandis que la nuit il part à la chasse aux souris, oiseaux, insectes et poissons, en compagnie de plusieurs de ses congénères. Il ne dédaigne pas non plus les baies et la verdure. Il dort la majeure partie de l'hiver, ne sortant de son terrier que poussé par la faim.

On élève le nyctereute dans des « farms » pour sa fourrure, mais celle-ci n'est pas encore très à la mode.

120. MANENWOLF

Chrysocyon jubatus

De Manenwolf leeft in de savannen van Zuid-Amerika. Het is een zeer slank dier op hoge poten, soms wel eens ten onrechte vergeleken met een windhond. Het is eerder een traag dier, dat door de savannen slentert. Het is een telganger met een klein uithoudingsvermogen.

Hij jaagt op zijn eentje op klein wild, hagedissen, cavia's of hoenders; ook vruchten versmaadt hij niet. Opvallend zijn zijn grote oorschelpen, die voortdurend in beweging zijn.

120. — Manenwolf - Loup à crinière

120. LOUP A CRINIÈRE

Chrysocyon jubatus

Le Loup à crinière vit dans les savanes de l'Amérique du Sud. C'est un animal très élancé, haut sur pattes, que l'on compare, parfois à tort, au lévrier. Il s'agit d'un animal plutôt lent, qui rode dans les savanes. C'est un ambleur à endurance limitée.

Il chasse, en solitaire, du petit gibier, des lézards, des cobayes ou des gallinacés; les fruits ne sont pas dédaignés. Ses grands pavillons d'oreille, constamment en mouvement, sont très caractéristiques.

121. ADJAK of MALEISE WILDE HOND

Cuon javanicus

De Adjak behoort tot de zogenaamde rode wolven. Hij leeft in Nepal, Achter-Indië en Malakka, alsook op Java en Sumatra.

De rode wolven zien er wel uit als echte wolven, maar anatomisch verschillen ze er van. In de onderkaak ontbreekt de laatste kies en in plaats van tien tepels hebben ze er twaalf of veertien. Het haarkleed is ruw en lang.

De adjak is op de rugzijde donker roest-rood en op de buikzijde zeer licht; de keel is wit.

Deze dieren jagen in troep op grote dieren: herten, antilopen, waterbuffels, wilde zwijnen en zelfs een tijger durven ze gemeenschappelijk aanvallen.

Het aantal jongen per worp bedraagt meestal drie of vier. De adjak is niet te temmen.

121. — Adjak of Maleise Wilde Hond - Dhole de Java

121. DHOLE DE JAVA

Cuon javanicus

Le Dhole de Java appartient au groupe dit des « loups rouges ». Il vit au Népal, en Indochine, à Malacca, à Java et à Sumatra.

Les loups rouges ont la même apparence que les vrais loups, mais différent de ceux-ci au point de vue anatomique. La dernière molaire manque à la mâchoire inférieure et, au lieu de dix mammelles, les femelles en ont douze ou quatorze. Les poils du pelage sont raides et longs. Le dos du dhole est rouge rouille, le ventre très clair; la gorge est blanche.

Réunis en meutes, ils chassent de grands animaux tels que des cerfs, des antilopes, des buffles, des sangliers; quand ils sont en nombre, ils attaquent même le tigre.

Le nombre de petits est généralement de trois ou quatre par portée. Il est impossible de dompter le dhole.

122. BOSHOND

Icticyon venaticus

De Boshond is een kleine hond met meestal roodbruine pels. Hij leeft aan de randen van de savannegebieden rond het zuidamerikaanse Amazonewoud. Hij heeft kleine, ronde en behaarde oorschelpen. De poten zijn kort, maar krachtig. Het is een gravend dier, dat in een hol leeft en pas tegen de avond te voorschijn komt om te jagen op allerlei klein gedierte. Zijn stemgeluid is schril, fluitend en smakkend.

122. CHIEN DES BUISSONS

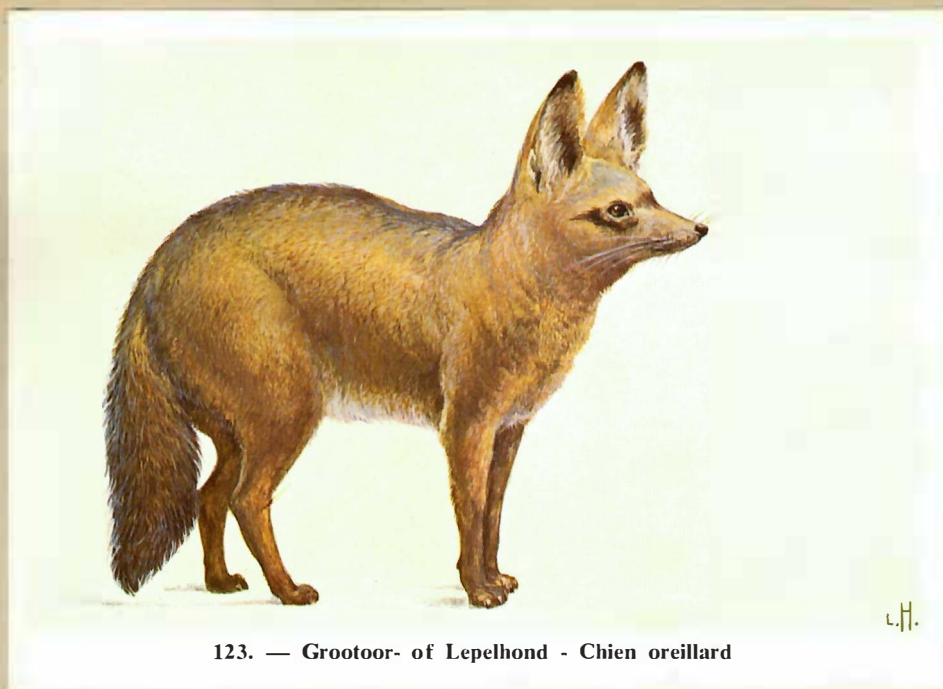
Icticyon venaticus

Le Chien des buissons, est un petit chien, au pelage le plus souvent rouge brun. Il vit à la lisière des régions des savanes qui entourent la forêt sud-américaine de l'Amazonie.

Les pavillons d'oreille du chien des buissons sont petits, arrondis et velus. Les pattes sont courtes mais fortes. C'est un animal fouisseur, qui vit dans un terrier et qui n'apparaît que vers le soir pour chasser toutes sortes de petits animaux. La voix est aiguë, sifflante et claquante.

122. — Boshond - Chien des buissons

123. — Grootoor- of Lepelhond - Chien oreillard

123. GROOTOOR- of LEPELHOND

Otocyon megalotis

De Grootoorhond ziet er uit als een vos. Hij is iets groter dan de gewone vos en heeft opvallend grote oorschelpen waaraan hij zijn naam dankt. De kleur is donkergrijs met een geelachtig of zilverachtig waas. De poten zijn roodachtig tot donkerbruin.

Dit dier onderscheidt zich ook door zijn gebit, dat 46 tot 50 tanden en kiezen telt, een aantal dat slechts door enkele buideldieren wordt bereikt.

Hij leeft in de savanne- en struiksteppen-gebieden van Oost- en Zuid-Afrika. 's Nachts jaagt hij op allerlei kleine dieren, vooral treksprinkhanen.

123. CHIEN OREILLARD

Otocyon megalotis

Le Chien oreillard a l'apparence d'un renard. Il est légèrement plus grand que le renard ordinaire et c'est à des oreilles remarquablement grandes, que l'animal doit son nom. La coloration est gris foncé au reflet jaunâtre ou argenté. Les pattes sont rougeâtres à brun foncé.

Le chien oreillard se distingue aussi par sa denture, qui se compose de 46 à 50 dents et molaires, nombre qui n'est atteint que par certains marsupiaux. Il vit dans les régions de savanes et de steppes de l'Afrique orientale et de l'Afrique du Sud, il chasse divers petits animaux, surtout les sauterelles voyageuses.

124. LYCAON of HYENAHOND

Lycaon pictus

De Hyenahond heeft een veelkleurige pels. Het kleurpatroon is verschillend voor bijna elk dier. Zelden ziet men twee dezelfde exemplaren; ze zijn zwart, wit en geel gekleurd, met grote onregelmatige witte en zwarte vlekken zonder enige symetrie over het ganse lichaam. Het is de enige hondachtige met slechts vier tenen aan elke poot. Zijn naam verraadt zijn gelijkenis met de hyena.

De hyenahonden jagen in troepen op zebra's, antilopen en kleinvee. Ze jagen zolang tot deze dieren volledig zijn uitgeput.

De lycaons leven in de Afrikaanse steppen ten zuiden van de Sahara. Van jongsaf door de mens opgevoed, kunnen ze zeer tam worden. Vanwege hun onaangename geur zijn ze echter als huisdier weinig geschikt.

Het wijfje graaft voor haar talrijke kroost een hol in de grond. Verder bekommert ze zich niet veel om haar jongen en bij gevaar laat ze hen in de steek.

124. LYCAON ou CHIEN CHASSEUR

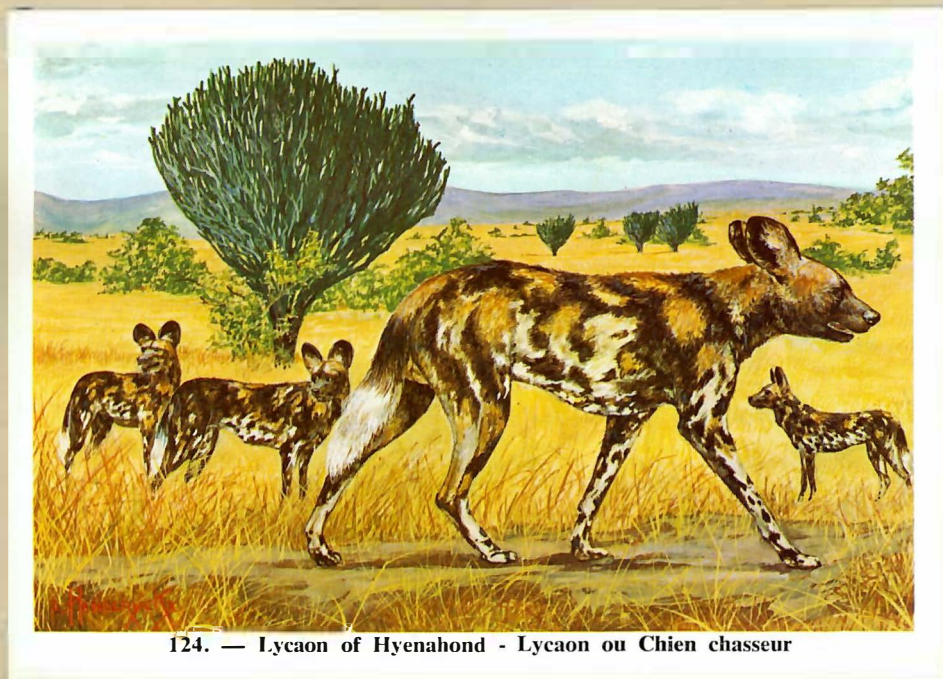
Lycaon pictus

Le pelage du Lycaon est multicolore. Le motif de la coloration varie chez presque chaque animal. On rencontre rarement deux exemplaires identiques; ils sont colorés de noir, de blanc et de jaune, avec des grandes taches irrégulières blanches et noires disposées sur le corps tout entier, sans aucune symétrie. C'est le seul canidé n'ayant que quatre orteils à chaque patte. Il ressemble à l'hyène comme l'indique son nom commun néerlandais.

Réunis en bandes, les lycaons font la chasse aux zèbres, aux antilopes et au petit bétail. Ils poursuivent ces animaux jusqu'à ce qu'ils soient exténués.

Ils vivent dans les steppes africaines, au sud du Sahara. Elevés par l'homme dès leur jeune âge, ils s'appriivoisent très bien. Il ne conviennent cependant que fort peu comme animaux domestiques à cause de l'odeur désagréable qu'ils répandent.

La femelle creuse un trou dans le sol pour sa nombreuse progéniture, mais ne s'en soucie que très peu et les abandonne en cas de danger.

124. — Lycaon of Hyenahond - Lycaon ou Chien chasseur

125. GEVLEKTE OTTER

Lutra maculicollis

De otters zijn soepel gebouwde viseters. Ze zijn zeer goed aangepast aan het waterleven. Hun lichaam is « gestroomlijnd ». De poten zijn kort en stevig, met zwemvliezen tussen de tenen. Het zijn vlugge zwemmers en goede duikers. Ze kunnen wel vijf minuten onder water blijven. De dichte ondervacht beschermt het dier tegen afkoeling. De donkerbruine dekharen worden door talrijke talkklieren zodanig ingevet dat ze nooit nat worden. Het vel van de otter is een zeer gezochte pels. De kleine ooropeningen en de neusgaten kunnen onder water door kleppen afgesloten worden. Gewoonlijk leven de otters in een hol aan de oever met een ingang onder water en een luchtpijp naar boven. Vis is hun hoofdvoedsel.

De Gevlekte Otter wordt waargenomen vanaf Kaapland tot in Abyssinië en in Gabon. In Europa komt een andere soort voor (zie album « Dieren van België »).

125. — Gevlekte Otter - Loutre à cou tacheté et à pieds palmés

125. LOUTRE A COU TACHETE ET A PIEDS PALMES

Lutra maculicollis

Les Loutres sont des piscivores au corps allongé et souple. Elles sont très bien adaptées à la vie aquatique. Leur corps est « aérodynamique ». Les pattes sont courtes et fortes, avec des palmures entre les doigts. Ce sont d'habiles nageurs et de bons plongeurs. Elles peuvent séjourner sous l'eau pendant au moins cinq minutes. Leur fourrure épaisse les protège contre le refroidissement. Les jarres brun foncé sont si bien graissées par des glandes sébacées qu'ils ne se mouillent jamais. La fourrure de loutre est très recherchée. Les petits orifices auditifs et les narines peuvent être fermés par des opercules pendant la plongée.

Habituellement, les loutres vivent dans un terrier au bord de l'eau, ayant une entrée sous l'eau et une cheminée d'aération vers la surface. La nourriture principale est le poisson.

La Loutre à cou tacheté est observée du Cap de Bonne-Espérance jusqu'en Abyssinie et au Gabon. En Europe il existe une autre espèce (voir album « Animaux de Belgique »).

126. ONGEKLAUWDE OTTER of KAAPSE OTTER

Aonyx capensis

In Afrika leven ook otters die tot andere geslachten behoren. Een voorbeeld van zulke dieren is de Kaapse Otter, waarvan het volwassen mannetje wel 1,5 m lang kan worden. Men noemt hem ook ongeklauwde otter, omdat de nagels van de voorpoten en van de eerste en vijfde teen van de achterpoten sterk gereduceerd zijn en zelfs geheel kunnen ontbreken. Aan de voorpoten ontbreken de zwemvliezen.

De kaapse otter is een liefhebber van zoetwaterkreeften en landkrabben die veel in het moerasland rondtrekken.

Hij komt voor van de Kaap tot in Kongo en Abyssinië.

126. LOUTRE DU CAP

Aonyx capensis

En Afrique, il existe d'autres genres de loutres. La Loutre du Cap, dont le mâle adulte peut atteindre une longueur de 1,50 m, en est un exemple. On l'appelle aussi « loutre sans griffes » parce que les griffes des pattes antérieures et des premier et cinquième doigts des pattes postérieures sont fortement réduites, et peuvent même faire complètement défaut. Les palmures manquent aux pattes antérieures.

La loutre du Cap est friande d'écrevisses et de crabes terrestres qui abondent dans les marécages.

Elle se rencontre du Cap jusqu'au Congo et l'Abyssinie.

126. — Ongeklauwde Otter of Kaapse Otter - Loutre du Cap

127. — Ratel of Honigdas - Ratel

127. RATEL of HONIGDAS

Mellivora capensis

De Honigdas komt voor vanaf de Kaap tot in het zuiden van Marokko en tot Somaliland.

Hij is een grote liefhebber van de honig van wilde bijen; Zijn huid is dik, zodat hij ongevoelig blijft voor de steken van deze insecten. Zeer merkwaardig is zijn symbiose (samenleving) met de honigwijzer, een vogel zo groot als een spreeuw, die hem door zijn geschreeuw en gedrag de weg wijst naar wilde bijenstaten. Terwijl de honigdas de raten met zijn klauwen openscheurt, valt er ook voor de vogel wel het nodige af. Naast de honig eet de ratel ook allerlei kleine dieren.

127. RATEL

Mellivora capensis

Cet animal se rencontre du Cap jusqu'au Sud du Maroc et jusqu'en Somalie.

Il est grand amateur du miel des abeilles sauvages. Sa peau est d'une telle épaisseur qu'il est insensible aux piqûres d'insectes. Sa symbiose avec l'indicateur de miel, un oiseau de la taille d'un étourneau qui, par ses cris et son comportement lui indique le chemin vers les colonies d'abeilles sauvages, vaut d'être signalée. Pendant que le Ratel déchire les rayons à l'aide de ses griffes, l'oiseau se régale des miettes qui tombent. En plus du miel, le ratel mange également toutes sortes de petits animaux.

128. INDISCHE RATEL of HONIGDAS

Mellivora indica

De levenswijze en gewoonten van de Indische Ratel zijn nagenoeg dezelfde als die van de Afrikaanse ratel (n° 127). Hij is van boven lichtgrijs en aan de buikzijde zwart, terwijl de Afrikaanse ondersoort op de grens van het zwart en het wit nog een nagenoeg witte band vertoont.

128. — Indische Ratel of Honigdas - Ratel indien

128. RATEL INDIEN

Mellivora indica

Le mode de vie et les habitudes du Ratel indien correspondent à ceux du ratel africain (n° 127). Le dos est gris clair et le ventre noir, tandis que chez la sous-espèce africaine il y a, à la limite du blanc et du noir, une bande presque blanche.

129. BANDBUNZING of ZORILLA

Ictonyx striatus

De Zorilla bewoont de droge, vaak rotsachtige gebieden van Afrika en West-Azië. Gedurende de dag slaapt hij onder de boomwortels of in een zelfgegraven hol en 's nachts jaagt hij op alles wat in zijn bereik valt.

Dit dier is eerder traag. Het heeft een gemakkelijk bestaan, want het wordt gemeden door zijn vijanden. Dit is gemakkelijk te begrijpen als men weet dat de Bandbunzing een afschuwelijke geur kan verspreiden. In de Soedan wordt hij zelfs « vader van de stank » genoemd. In Zuid-Afrika heet hij « stinkmuis-hondje » en wordt hij wel eens, niettegenstaande zijn geur, als huisdiertje gehouden.

129. — Bandbunzing of Zorilla - Zorille

129. ZORILLE

Ictonyx striatus

Le Zorille habite les régions arides, souvent rocheuses, de l'Afrique et de l'Asie occidentale. Pendant la journée il dort dans un terrier qu'il a creusé lui-même et la nuit il fait la chasse à tout ce qu'il peut atteindre.

Cet animal est plutôt lent. Il mène une vie tranquille; ses ennemis l'évitent car il peut répandre une odeur nauséabonde. Au Soudan on l'appelle même « père de la puanteur ». En Afrique du Sud on le nomme « belette puante » et malgré cela on le domestique parfois.

130. GESTREEPTE WEZEL of SLANGMUIHOND

Poecilogle albinucha

De Gestreepte Wezel heeft een langgerekt lichaam en staat op zeer korte poten. Men noemt hem daarom ten onrechte slangmuishond. De vacht is zwart met lichtere strepen op de rug. De staart is geheel wit.

Hij zou in levenswijze overeenkomen met onze wezel, maar dat hij zo roofzuchtig zou zijn is weinig waarschijnlijk. Uit zijn gereduceerd gebit moet men de gevolgtrekking maken dat hij overwegend vruchten eet. De schedel en de kaken zijn zo klein dat het aantal tanden niet groot is.

Dit dier komt voor van de Kaap tot aan de Evenaar.

130. POECILOGALE

Poecilogle albinucha

Le Poecilogle a un corps allongé et très bas sur pattes. Cela lui a valu, à tort, le nom de « belette serpent ». Le pelage est noir, avec des lignes claires sur le dos. La queue est entièrement blanche.

Son mode de vie correspondrait à celui de notre belette, mais il paraît peu probable qu'il soit aussi sanguinaire que cette dernière. En effet, l'examen de sa denture permet de conclure qu'il mange surtout des fruits. Le crâne et les mâchoires sont très petits et les dents peu nombreuses.

Cet animal se rencontre du Cap jusqu'à l'équateur.

130. — Gestreepte Wezel of Slangmuishond - Poecilogle

131. — Veelvraat - Glouton

131. VEELVRAAT

Gulo gulo

De Veelvraat gelijkt meer op een beer dan op een marter of een wezel. Zijn lichaam is krachtig en gedrongen. De poten zijn stevig gebouwd en de handen en voeten zijn groot en breed. Dit laatste is belangrijk voor de voortbeweging op de sneeuw. De borstelige staart wordt niet langer dan ongeveer 15 cm. Hij komt voor in het hoge Noorden van de drie continenten.

De veelvraat eet niet meer dan andere marterachtigen. Zijn naam is waarschijnlijk een verbastering van het Noorse woord « fjellfras », dat bergkat betekent. De veelvraat gaat zowel gedurende de dag als 's nachts op jacht. Hij jaagt in de winter vooral op lemmingen; toch durft hij ook grotere dieren aanvallen, zoals een elandkalf of een muskushert. Hij is een goede zwemmer, klimmer en springer. Zijn prachtige pels heeft lange zwartbruine haren, met lichte tekening aan de kop en grote strepen over de flanken. De stinkklieren geven aan de vacht een zeer onaangename geur, die zelfs bij het looien niet verdwijnt.

131. GLOUTON

Gulo gulo

Le Glouton ressemble plus à un ours qu'à une martre ou à une belette. Son corps est robuste et trapu. Les pattes sont fortement bâties et les pieds, antérieurs et postérieurs, sont grands et larges. Ce détail a son importance lors de la course sur la neige. La queue, très fournie, n'atteint qu'une longueur de 15 cm. Il habite les régions arctiques des trois continents.

Le glouton ne mange pas plus que les autres mustélidés. Son nom dérive probablement du mot norvégien « fjellfras », qui signifie chat des montagnes. Le glouton chasse aussi bien de jour que de nuit. En hiver, il chasse surtout des lemmings, mais il ose également attaquer des animaux de plus grande taille, comme de jeunes élans ou des cerfs musqués. C'est un nageur, grimpeur et sauteur habile. Sa fourrure magnifique est composée de longs poils brun foncé, et est ornée d'un dessin clair à la tête et de larges raies au travers des flancs. Les glandes fétides communiquent une odeur très désagréable à la fourrure, qui ne disparaît même pas après le tannage.

132. MEXICAANSE DAS

Taxidea berlandieri

De Mexicaanse Das is iets kleiner dan onze das (zie album « Dieren van België »). Hij is breed en loopt op korte poten, die voorzien zijn van lange klauwen.

Hij eet alle kleine dieren die hij kan bemachtigen. Zijn hol graaft hij met de lange nagels van de voorpoten. In dit hol, dat dikwijls tien meter diep ligt, worden midden in de zomer de jongen geboren, meestal vijf.

Deze das kan zich op bedrieglijke wijze schijn dood houden. Raak hem dan niet aan, want hij bijt zeer snel toe en zijn krachtig gebit kan lelijke wonden veroorzaken.

Hij wordt aangetroffen in Mexico en omliggende gebieden.

132. — Mexicaanse Das - Blaireau mexicain

132. BLAIREAU MEXICAIN

Taxidea berlandieri

Le Blaireau mexicain est un peu plus petit que notre blaireau (voir album "Animaux de Belgique"). Il est large et bas sur pattes; celles-ci sont pourvues de longues griffes.

Cet animal dévore tous les petits animaux dont il peut s'emparer. Il creuse son terrier à l'aide des longues griffes de ses pattes antérieures. Dans ce terrier qui souvent est situé à une profondeur de dix mètres, les petits, habituellement au nombre de cinq, viennent au monde au milieu de l'été.

Ce blaireau excelle dans l'art de simuler la léthargie. Ne le touchez surtout pas à ce moment, car il mordrait avec rapidité et ses fortes dents pourraient occasionner de vilaines blessures.

Il se rencontre au Mexique et dans les pays environnants.

133. NANDINIA of PARDELROLLER

Nandinia binotata

De Pardelroller lijkt wel wat op een kleine bintoerong (n° 148). Zijn pels is op de rugzijde donker, aan de buikzijde lichter geelbruin. Gans het lichaam is bedekt met donkere vlekken en strepen. De haren zijn zachter en niet zo warrig als deze van de bintoerong.

De Nandinia is een boomdier, door de Engelsen « boomcivetkat » genoemd. Zijn poten zijn daarom ook kort, daar hij eerder klimt dan springt. Op de dikke staart zien we wel een twintigtal ringen; het is een grijpstaart. Dit dier is een alleseter. Het staat bekend als kippendief; toch schijnt het de voorkeur te geven aan plantaardig voedsel.

Er zijn gewoonlijk vier jongen per worp. Wanneer ze wat groter worden ziet men ze dikwijls op de rug van het moederdier.

De pardelroller wordt aangetroffen in Kongo en omliggende landen.

133. — Nandinia of Pardelroller - Nandinie

133. NANDINIE

Nandinia binotata

La Nandinie ressemble quelque peu au binturong (n° 148). Son pelage jaune brun est foncé sur le dos, plus clair sur le ventre. Le corps tout entier est recouvert de taches et de lignes foncées. Les poils sont plus doux et moins enchevêtrés que ceux du binturong.

C'est un animal arboricole que les Anglais appellent « civette des arbres ». Les pattes de la nandinie sont courtes : elle est plutôt grimpeuse que sauteuse. Sur la queue touffue se remarquent une vingtaine d'anneaux; c'est une queue préhensile. L'animal est omnivore. Bien qu'il ait la réputation d'être voleur de volaille, il semble pourtant donner la préférence à la nourriture végétale.

Le plus souvent il y a quatre petits par portée. Lorsqu'ils ont atteint une certaine taille, on les voit souvent sur le dos de leur mère.

La nandinie se rencontre au Congo et dans les pays environnants.

134. MALEISE LOEWAK

Paradoxurus hermaphroditus

De Loewak is licht tot bruinachtig grijs. De snuit, de poten en de staart zijn donkerder. Onder de ogen heeft hij een lichte vlek, en het voorhoofd vertoont dikwijls een lichtere band.

Dikwijls leeft de loewak in de omgeving van koffie-plantages, waar hij een echte plaag kan worden. Hij kan grote schade aanrichten in keukens en kippenhokken. Hij kan door zijn liefdeszang, zoals een kat, de nachtelijke rust verstoren. Hij is ook wel enigszins nuttig voor de mens daar hij ook insecten en larven eet.

De Maleise loewak komt voor op Java, Sumatra, Borneo, maar ook op Celebes, Ambon, Birma, Siam en Malakka. Hij laat zich gemakkelijk temmen.

134. PARADOXURUS « HERMAPHRODITE »

Paradoxurus hermaphroditus

La coloration du Paradoxurus va du brun clair au gris brunâtre. Le museau, les pattes et la queue sont foncés. Sous les yeux il y a une tache claire et sur le front souvent une bande plus claire. Le paradoxurus vit souvent à proximité des plantations de café où il peut devenir une véritable plaie. Il peut occasionner de grands ravages dans les cuisines et dans les poulaillers. Il trouble aussi le repos nocturne par son chant d'amour, ressemblant à celui d'un chat. D'autre part il est utile à l'homme en détruisant des insectes et des larves.

Le paradoxurus vit à Java, Sumatra, Bornéo; également à Célèbes, Ambon et en Birmanie, au Siam et à Malacca. L'animal s'apprivoise facilement.

134. — Maleise Loewak - Paradoxurus « hermaphrodite »

135. — Afrikaanse Linsang - Linsang africain

135. AFRIKAANSE LINSANG

Poiana richardsoni

De Afrikaanse Linsang is een kleine, schone genetkat, met dichte en zeer zachte haarvacht. Gans de pels is bedekt met zwarte vlekken, min of meer gerangschikt in rechte lijnen over het lichaam. De staart vertoont twaalf tot veertien zwarte ringen, is minstens zolang als het lichaam en zeer dicht behaard. Aan de hiel heeft dit dier een lancetvormige, naakte, vleeskleurige vlek. Zijn leefwijze komt overeen met deze van de oerwoudebewonende genetkatten.

135. LINSANG AFRICAIN

Poiana richardsoni

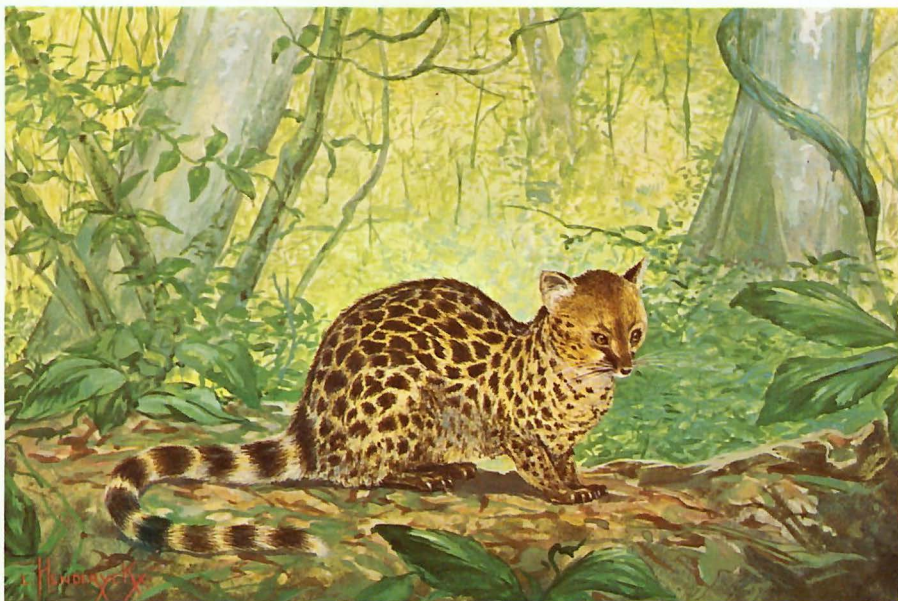
Le Linsang africain est une belle petite genette au pelage très touffu et très doux. Le pelage est recouvert de taches noires, assez régulièrement disposées en lignes droites, sur tout le corps. La queue montre douze à quatorze anneaux noirs et est au moins aussi longue que le corps et très touffue. Au talon, l'animal a un tache glabre, lancéolée, de couleur chair. Son mode de vie correspond à celui des genettes habitant les forêts vierges.

136. SERVALGENETKAT

Genetta servalina

De genetkatten zijn buitengewoon lenige dieren. Men zegt van hen dat ze zo soepel zijn als een slang, en zo snel als een marter. Het slanke langgerekte lichaam wordt gedragen door korte poten; de snuit is langwerpig. Het lichaam is steeds gevlekt, terwijl de staart geringd is. In Afrika leven verschillende soorten genetkatten, o.a. n° 136 - 137 - 138.

De Servalgenetkat heeft een haarvacht die zeer vele zwarte vlekken vertoont, zelfs aan de onderkant; deze vlekken zijn eerder klein en dicht op elkaar geplaatst. De staart draagt lichte ringen op een zwarte achtergrond. De poten zijn bovenaan donker gekleurd.

136. — Servalgenetkat - Genette servaline

136. GENETTE SERVALINE

Genetta servalina

Les genettes sont des animaux d'une agilité extraordinaire, on prétend qu'elles ont la souplesse d'un serpent et sont aussi rapides que la martre. Le corps svelte et allongé est porté par des courtes pattes; le museau est effilé. Le corps est toujours tacheté, tandis que la queue est annelée. Plusieurs espèces de genettes (n° 136 - 137 - 138) vivent en Afrique.

Le pelage de la Genette servaline montre un grand nombre de taches noires, même sur le ventre; ces taches sont plutôt petites et disposées très près les unes des autres. La queue a des anneaux clairs sur fond foncé. Le dessus des pattes est également de coloration foncée.

137. TIJGERGENETKAT

Genetta tigrina

De Tijgergenetkat onderscheidt zich van de vorige door het feit dat de poten bovenaan niet donker gevlekt zijn. De vlekken op de pels zijn minder talrijk, dikwijls bruin of roodbruin gekleurd, en gerangschikt in overlangse lijnen. De grootste plekken vinden we nabij de middenruglijn, die zeer donker is. De staart is meestal zwart aan zijn uiteinde, en voor het overige vertoont hij lichtere ringen.

De minder gevlekte pels van de tijgergenetkat wijst erop dat wij hier eerder met een savannebewoner te doen hebben.

137. — Tijgergenetkat - Genette tigrée

137. GENETTE TIGREE

Genetta tigrina

La Genette tigrée se distingue de la précédente par le fait que la coloration du dessus des pattes n'est pas foncée. Les taches sur le pelage sont moins nombreuses, parfois colorées de brun ou de brun rouge, et disposées en lignes longitudinales. Les taches les plus grandes se trouvent près de la ligne médiane du dos, qui est de couleur très foncée. La queue est annelée de clair, tandis que l'extrémité est généralement noire. Le fait que son pelage porte moins de taches indique que la genette tigrée vit dans la savane.

138. VICTORIA-GENETKAT

Genetta victoriae

Deze prachtige genetkat heeft een zijdeachtige haarvacht. De dik behaarde staart draagt 6 of 7 brede, zwarte ringen. De rest van het lichaam vertoont talrijke sterk afstekende zwarte vlekken. Zij bewoont de dichte oerwouden; hierop wijst reeds haar dicht gevlekte haarvacht. Zoals de andere genetkatten is zij een nachtelijke rover van allerlei klein wild. Haar leefwijze is zeer verborgen; zij maakt haar nest onder struiken, in een boomholte of rotsholte.

138. GENETTE DU LAC VICTORIA

Genetta victoriae

Cette magnifique genette est couverte d'un pelage soyeux. La queue très touffue est ornée de 6 à 7 anneaux, larges, noirs. Le reste du corps est couvert de nombreuses taches noires, très contrastantes. C'est un habitant des forêts vierges touffues; son pelage aux taches serrées nous l'indique.

Comme les autres genettes, elle est un rodeur nocturne, qui attaque toutes sortes de petit gibier. Elle mène une vie très cachée; son nid se trouve sous des buissons, dans un creux d'arbre ou dans une crevasse de rocher.

138. — Victoria-Genetkat - Genette du lac Victoria

139. — Watercivetkat - Civette piscivore

139. WATERCIVETKAT

Osbornictus piscivora

De Watercivetkat werd voor het eerst ontdekt in 1916 in het Itoeri-gebied van Kongo. Later heeft men nog enkele exemplaren teruggevonden in de dichte bossen langsheen de rivieren. Het is een zeer mooie sluipkat. De haarvacht is bruin-rood bovenaan, lichter langs onder.

Het dier heeft de typische bruine kop van de civetkatten, met witte wangen en witte vlekken onder de ogen. De borstelige staart is zwart. De voeten zijn voorzien van zwemvliezen. De haarvacht is niet gevlekt, noch gestreept. De staart vertoont ook geen ringen zoals bij de andere civetkatten; de voetzool is niet behaard.

De watercivetkat is een viseter. Verder is er van dit dier nog niet veel bekend.

139. CIVETTE PISCIVORE

Osbornictus piscivora

La Civette piscivore a été découverte pour la première fois en 1916 dans la région de l'Ituri, au Congo. Par après on en a retrouvé quelques autres exemplaires le long des rivières, dans des bois touffus. Il s'agit d'une très belle civette. Le pelage est brun rouge au dessus, tandis que le dessous est plus clair. L'animal a la tête typique des civettes, brune, à joues blanches et aux taches blanches sous les yeux. La queue touffue est noire. Les pieds sont palmés. Le pelage n'est ni tacheté ni rayé. La queue n'est pas annelée comme chez les autres civettes. La sole des pattes n'est pas velue. Comme son nom l'indique, cet animal se nourrit de poissons. C'est à peu près tout ce que l'on sait à son sujet jusqu'ici.

140. AFRIKAANSE CIVETKAT

Viverra civetta congica

De Afrikaanse Civetkat is een nachtdier dat door zijn gestreepte en gevlekte pels weinig in zijn omgeving opvalt. De vlekken zijn regelmatig in horizontale en verticale lijnen geplaatst. De korte, dunne poten hebben kleine voeten met vijf half-intrekbare klauwen. De achterpoten zijn langer dan de voorpoten. De civetkatten ruiken voortdurend naar civet, een aan muskus verwante reukstof, die wordt afgescheiden door klieren die nabij de aars liggen. Deze reukstof wordt gebruikt in de parfumindustrie.

De civetkat is vraatzuchtig, wild en prikkelbaar. Jong gevangen kan zij echter zeer tam en aanhankelijk worden. Zij voedt zich met al wat leeft en klein genoeg is om te vangen. Haar verspreidingsgebied is Afrika, ten zuiden van de Sahara.

140. — Afrikaanse Civetkat - Civette africaine

140. LA CIVETTE AFRICAINE

Viverra civetta congica

La Civette africaine est un animal nocturne qui, grâce à son pelage rayé et tacheté, passe presque inaperçu dans son domaine. Les taches sont disposées de façon régulière en rangées horizontales et verticales. Les pattes sont courtes et minces et les petits pieds ont cinq griffes semi-rétractiles. Les pattes postérieures sont plus longues que les antérieures. Les civettes répandent une forte odeur, d'ailleurs appelée civette, substance proche du musc. Cette matière aromatique, qui est sécrétée par des glandes situées près de l'anus, est employée dans l'industrie de la parfumerie. La civette africaine est vorace, sauvage et irritable. Capturée quand elle est jeune, elle s'apprivoise pourtant très bien et peut devenir très attachée à ses maîtres.

Elle se nourrit de tout ce qui vit et est assez petit pour être capturé. Son habitat s'étend sur toute l'Afrique au sud du Sahara.

141. ICHNEUMON of FARAORAT

Herpestes ichneumon

De Ichneumon dankt zijn bekendheid aan het feit dat hij slangenverdelger is. Hiervoor werd hij ook verafgoed door de oude Egyptenaren. Herodotes vermeldt reeds dat de ichneumon door de Egyptenaren werd bewaard als mummie. Zo wordt hij nu nog in de graven ontdekt.

Hij jaagt op hagedissen, vogels, muizen, hazen, kevers, enz. Hij leeft langsheen de rivieren en meren, en graaft diepe en tamelijk smalle pijpen waarin hij met zijn familie leeft. In het voorjaar of in de zomer worden twee tot vier jongen geboren, die lang bij de ouders blijven. De pels van de ichneumon heeft lange haren en een olijfgroene kleur. De totale lengte is ongeveer één meter. De ichneumons onderscheiden zich van de andere sluipkatten doordat de meeste geen geurklieren bezitten. Het zijn ook dagdieren.

141. — Ichneumon of Faraorat - Mangouste Ichneumon

141. MANGOUSTE ICHNEUMON

Herpestes ichneumon

La Mangouste Ichneumon est bien connue grâce à sa renommée de destructeur de serpents. C'est d'ailleurs pour cette raison que les anciens Egyptiens l'idolâtraient. Hérodote cite déjà le fait que l'ichneumon était conservé à l'état de momie par les Egyptiens. Sous cette forme on le trouve encore actuellement dans les tombes.

Il chasse des lézards, des oiseaux, des souris, des lièvres, des coléoptères, etc... Il vit le long des rivières et des lacs et y creuse des galeries profondes et étroites, dans lesquelles il vit avec sa famille. Au printemps ou en été, deux à quatre jeunes y viennent au monde; ils demeurent longtemps avec les parents.

Le pelage de l'ichneumon est composé de longs poils de couleur olivâtre. La longueur totale atteint environ un mètre. Les ichneumons se distinguent des autres viverridés par le fait que la plupart d'entre eux n'ont pas de glandes fétides. Ce sont aussi des animaux diurnes.

142. WITSTAART-ICHNEUMON

Ichneumia alzicauda

De Witstaart-ichneumon komt voor in Somaliland, Kenia, Kongo, Transvaal, Angola en Senegal.

De grondkleur van de pels is grijs, soms bijna zwart, terwijl de staart wit-geel gekleurd is (vandaar de naam). De poten, met elk vijf tenen, zien er uit alsof ze zwarte kousen dragen.

De witstaart-ichneumon is een nachtdier. Overdag slaapt hij in holen. Hij wordt vooral aangetroffen in moerassige streken en langsheen rivieren. Zeer waarschijnlijk eet hij ook vis.

142. MANGOUSTE A QUEUE BLANCHE

Ichneumia alzicauda

La Mangouste à queue blanche vit en Somalie, au Kenya, au Congo, au Transvaal, en Angola et au Sénégal.

La couleur fondamentale du pelage est grise, parfois presque noire, tandis que la queue est jaune-blanchâtre (d'où son nom). On dirait qu'elle porte aux pattes, chacune à cinq orteils, des chaussettes noires.

La mangouste à queue blanche est un animal nocturne. Elle passe le jour en dormant dans un terrier. On la rencontre le plus souvent dans des régions marécageuses et le long des cours d'eau. Il est très probable que son régime comprend aussi des poissons.

142. — Witstaart-Ichneumon - Mangouste à queue blanche

143. — Zwartpoot-Ichneumon - Mangouste à pieds noirs

143. ZWARTPOOT-ICHNEUMON

Galeriscus nigripes

Op het eerste zicht lijkt dit dier wel op de witstaart-ichneumon (n° 142). De staart is eveneens wit. Wanneer we de poten onderzoeken zien we dadelijk een verschil. De twee vorige soorten hebben vijf klauwen aan elke poot, de Zwartpoot-Ichneumon slechts vier.

De haarvacht is zeer karakteristiek en heeft een wit-zilverachtig uitzicht, te wijten aan het feit dat het uiteinde van de haren wit-zilverachtig is. De haren zelf zijn zwart of donkerbruin. De poten zijn zwart of zwartbruin. De staart daarentegen is wit of geelachtig.

De zwartpoot-ichneumon wordt aangetroffen in de bosachtige streken van Afrika.

143. MANGOUSTE A PIEDS NOIRS

Galeriscus nigripes

A première vue cet animal ressemble à la mangouste à queue blanche (n° 142). La queue est également blanche. Cependant, à l'examen des pattes, on remarque immédiatement une différence. Les deux espèces précédentes ont cinq griffes à chaque patte, la Mangouste à pieds noirs seulement quatre. Le pelage est très caractéristique, d'aspect blanc argenté, dû au fait que les extrémités des poils sont de cette couleur. Les poils eux-mêmes sont noirs ou brun foncé. Les pattes sont noires ou brun noir. La queue par contre, est blanche ou jaunâtre. La mangouste à pieds noirs se rencontre dans les régions boisées de l'Afrique.

144. KONGO-MANGOESTE

Xenogale microdon

De Kongo-mangoeste, met zijn donkere pels, bewoont het Kongo-bekken.

Zijn lichaam is lang en smal; het heeft een lengte van 58 cm. De borstellige staart is 43 cm lang. De kop is klein, de snuit is spits.

Dit dier wordt alleen aangetroffen in bosachtige streken. Van zijn leefwijze is niet veel bekend. Waarschijnlijk gelijkt hij, wat zijn gewoonten betreft, op de witstaart-ichneumon (n° 142).

144. — Kongo-Mangoeste - Xénogale

144. XENOCALE

Xenogale microdon

Le Xénogale, au pelage foncé, habite le bassin du Congo.

Le corps est long et mince; sa longueur est de 58 cm. La queue fourrée mesure 43 cm. La tête est petite, le museau pointu.

Cet animal ne se rencontre que dans des régions boisées. On ne connaît pas grand chose sur son genre de vie. Il est fort probable que ses mœurs ressemblent à celles de la mangouste à queue blanche (n° 142).

145. ZEBRA-MANGOESTE of GESTREEPTE ICHNEUMON

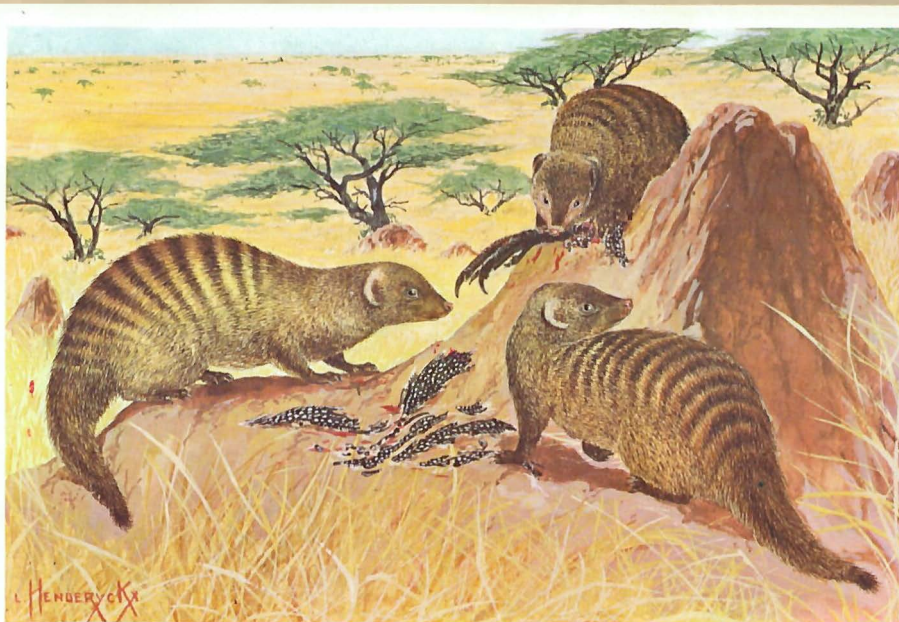
Mungos mungo

De Zebra-Mangoeste heeft een bruinachtige vacht, op de rug versierd met een vijftiental zwartachtige strepen.

Overdag jaagt hij op kleine zoogdieren, vogels, kruipdieren en insecten. Hij lust ook eieren en vruchten.

Hij leeft in familieverband in een zelf gegraven hol of in termieten nesten. Zijn lichaamslengte bereikt amper een halve meter.

Dit diertje wordt spoedig tam en wordt dikwijls als huisdier gehouden. Het maakt zich dan verdienstelijk als verdelger van allerlei ongedierte en niet in het minst van de in de tropen zo gevreesde slangen, die het moedig aanvalt. Een gevangen zebra-mangoeste maakt zelden gebruik van zijn kwalijk geurende reukklieën.

145. — Zebra-Mangoeste of Gestreepte Ichneumon - Mangouste zébrée

145. MANGOUSTE ZEBREE

Mungos mungo

Le pelage brunâtre de la Mangouste est orné sur le dos d'une quinzaine de zébrures noirâtres.

La mangouste zébrée vit par familles, dans un terrier qu'elle a creusé elle-même ou dans des termitières. La longueur du corps ne dépasse guère un demi-mètre.

Pendant le jour, elle chasse de petits mammifères, des oiseaux, des reptiles et des insectes. Elle ne dédaigne ni les œufs ni les fruits.

Ce petit animal s'apprivoise vite et est souvent tenu comme animal domestique. Il se rend utile en détruisant toute sorte de vermine et surtout les serpents, tant redoutés sous les tropiques. Il les attaque avec grand courage. Une mangouste zébrée en captivité fait rarement usage de ses glandes malodorantes.

146. KOESIMANS

Crossarchus alexandri

Het is niet bekend hoe de Koesimans aan zijn eigenaardige naam gekomen is. Het is een dier dat zich heeft ingesteld op een gravende leefwijze. Hij woelt niet alleen in de grond, zoals de andere ichneumons, om voedsel te zoeken of een leger te maken, maar hij wroet ook onder de grond om daar geruime tijd te verblijven en er dan voedsel te zoeken. Het dier staat op lage poten. Zijn snuit is zeer spits, bijna slurfvormig. De vacht is bruin-grijs-geel met rode glans.

De koesimans heeft lange klauwen, uitstekend geschikt om te graven. Zelfs in vaste grond kan hij met grote snelheid wroeten. Hij eet plantaardig voedsel, maar ook kleine dieren en zelfs aas.

Dit eigenaardig dier komt voor in West-Afrika.

146. GRANDE MANGOUSTE D'ALEXANDER ou KOESIMANS

Crossarchus alexandri

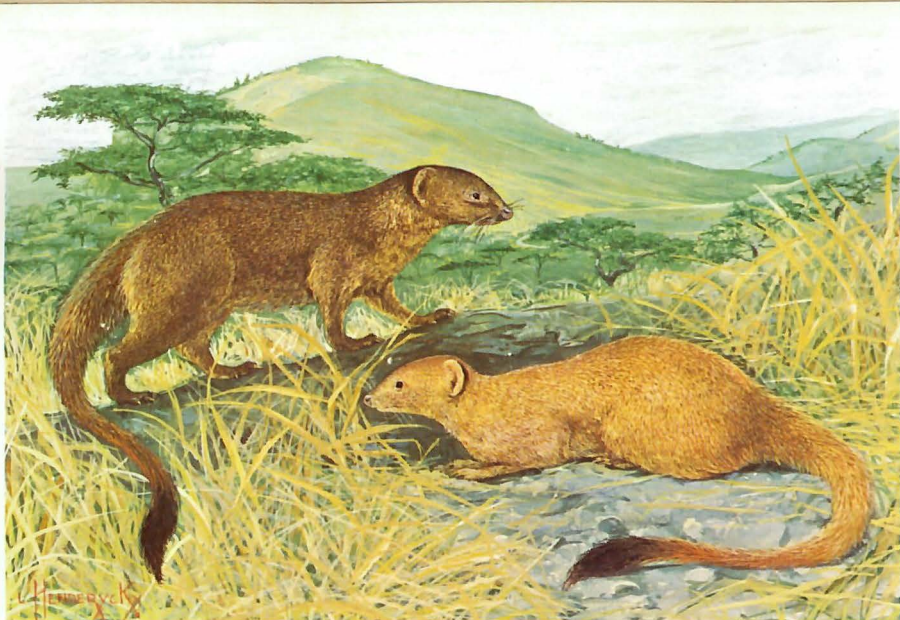
On ne s'explique pas comment le Koesimans a été affublé de ce nom bizarre. Cet animal est adapté à une vie de fouisseur. Il ne fouille pas seulement le sol, comme les autres mangoustes, pour chercher de la nourriture ou se préparer un gîte, mais il creuse également sous la surface, pour y demeurer pendant un laps de temps assez long, à la recherche de nourriture. L'animal est bas sur pattes. Son nez est très pointu, presque en forme de trompe. Le pelage est brun-gris-jaune, lustré de rouge.

Cette mangouste possède de longues griffes, convenant très bien pour creuser. Elle est capable de fouiller, avec une grande rapidité, dans un sol très dur. Sa nourriture est d'origine végétale, mais elle mange également de petits animaux et même de la charogne.

Cet animal étrange habite l'Afrique occidentale.

146. — Koesimans - Grande Mangouste d'Alexander ou Koesimans

147. — Dwergmangoeste - Petite Mangouste ocrée

147. PETITE MANGOUSTE OCREE

Calerella ochracea

Il s'agit d'une petite mangouste au corps allongé et basse sur pattes. La queue est presque aussi longue que le corps. Les griffes sont relativement courtes. La plante des pattes n'est pas velue, sauf à l'arrière. Le pelage est plutôt clairement coloré, mais parfois il est très foncé et orné de petites taches blanches à rougeâtres. L'extrémité de la queue est noire. Le ventre de l'animal est rougeâtre. La Mangouste ocrée vit entre autres dans le nord du Congo.

148. BINTOERONG of BEERMARTER

Arctitis binturong

De Bintoorong lijkt weinig op de andere sluipkatten; hij werd trouwens vroeger tot de kleine beren gerekend. Zijn staart, die in een pluim eindigt, is een echte grijpstaart, waarmee het dier zich kan optrekken aan een tak. Door zijn verwarde, losse en lange beharing lijkt hij groter dan hij in werkelijkheid is. Hij bereikt een lengte van 1,80 m, waarvan de helft ongeveer voor rekening van de staart komt. Het is een nachtdier dat in de bossen leeft. Zijn gebit is weinig ontwikkeld. Zijn voedsel bestaat hoofdzakelijk uit vruchten en bamboespruiten, maar hij eet ook wel kleine zoogdieren, vogels, boomkikkers en insecten. Het is een stil, vreedzaam en traag dier dat gemakkelijk te temmen is. De zwarte haarvacht wordt in de vrije natuur groen, waarschijnlijk doordat er, zoals bij de luiaards, allerlei algen op leven. Zijn verspreidingsgebied strekt zich uit over Zuid-Azië en de Indische Archipel.

148. — Bintoorong of Beermarter - Binturong

147. DWERGMANGOESTE

Galerella ochracea

De Dwergmangoeste is klein, met een verlengd lichaam en korte poten. De staart is ongeveer even lang als het lichaam. De klauwen zijn relatief kort. De voetzool is onbehaard, behalve de achterkant. De haarvacht is min of meer licht gekleurd, soms ook wel zeer donker, met wit- tot roodachtige vlekjes. Het laatste gedeelte van de staart is zwart en niet gevlekt. De buikzijde van het dier is roodachtig. De dwergmangoeste komt onder andere voor in het noorden van Kongo.

148. BINTURONG

Arctitis binturong

Le Binturong montre peu de ressemblance avec les autres civettes; autrefois on le rangeait parmi les ours de petite taille. La queue, au bout fourrée, est une véritable queue préhensile, à l'aide de laquelle l'animal peut se hisser aux branches.

Il paraît plus gros qu'il ne l'est en réalité, à cause de son pelage lâche et enchevêtré, composé de longs poils. Il atteint une longueur de 1,80 m, dont la moitié environ pour la queue.

C'est un animal nocturne qui passe sa vie dans les bois. La denture est peu développée. Sa nourriture se compose essentiellement de fruits et de pousses de bambous, bien que, parfois, il s'en prend également aux petits mammifères, oiseaux, rainettes et insectes. C'est un animal tranquille, lent et pacifique qui est facile à apprivoiser. Le pelage noir devient vert dans la nature, probablement parce que, comme chez les paresseux, il y croît plusieurs sortes d'algues. Son aire d'habitat s'étend sur le sud de l'Asie et l'archipel Indien.

149. OTTERKAT

Cynogale bennetti

De Otterkat leeft op Malakka, in Indochina en op Sumatra en Borneo. Zij leeft vooral langs waterkanten en zij kan duiken en zwemmen als een vis-otter. De achterpoten zijn voorzien van korte zwemvliezen. Zij eet vooral vissen en weekdieren.

De haarvacht is zacht en glanzend en geelbruin gekleurd; de poten zijn zwart, de keel en onderlip zwartbruin, de neus zwart en de kin en een vlek boven de ogen geelachtig wit. Het dier heeft lange borstelharen en kleine oorschelpen die slechts spaarzaam behaard zijn.

149. — Otterkat - Cynogale de Bennett

149. CYNOGALE DE BENNETT

Cynogale bennetti

Le Cynogale vit en Malaisie, en Indochine, à Sumatra et à Bornéo. Il vit surtout le long des cours d'eau et il plonge et nage comme une loutre. Les pattes postérieures sont pourvues de palmures réduites. Il mange principalement des poissons et des mollusques.

Le pelage est doux et lustré, de coloration jaunâtre; les pattes sont noires, la gorge et la lèvre inférieure brun noir; le nez est noir et le menton ainsi qu'une tache au-dessus des yeux sont blanc jaunâtre. L'animal a des poils longs et hirsutes et de petits pavillons d'oreilles, qui ne sont que peu velus.

150. GESTREEPTE HYENA

Hyaena hyaena

Alle hyena's (de gevlekte, de gestreepte en de bruine) zijn aaseters. Ze stellen zich tevreden met wat grote roofdieren van hun buit overlaten, met aan ziekte gestorven dieren, en verder met alles wat van dierlijke oorsprong is, tot lederwerk, laarzen en riemen toe. Ze vallen ook wel jonge antilopen of andere weerloze dieren aan.

Aan de korte staart vormen lange haren een soort van kwast. De gang is sluipend, als van een hond die pas een pak slagen heeft gekregen.

De Gestreepte Hyena heeft dwarse zwarte strepen op de ruige, geelachtige grijze pels. De keel is zwart; de grote, rechtopstaande, kale oren zijn eveneens donker. Overdag rusten de hyena's in natuurlijke hopen of zelf gegraven gaten of tussen rotsblokken. Hun kreet lijkt op een gegriinnik. De gestreepte hyena komt voor in Azië en Afrika, doch zelden in het zelfde gebied als de gevlekte hyena.

150. HYENE RAYEE

Hyaena hyaena

Toutes les hyènes (la tachetée, la rayée et la brune) sont des charognards. Elles se contentent des reliefs des proies des grands fauves, d'animaux morts de maladie et pour le reste de tout ce qui est d'origine animale, jusqu'à du cuir, des bottes, des ceintures, etc... Parfois, elles attaquent aussi des jeunes antilopes ou d'autres animaux sans défense.

La queue courte se termine sur une sorte de huppe, formée de longs poils. L'allure est furtive, comme celle d'un chien qui vient d'être battu.

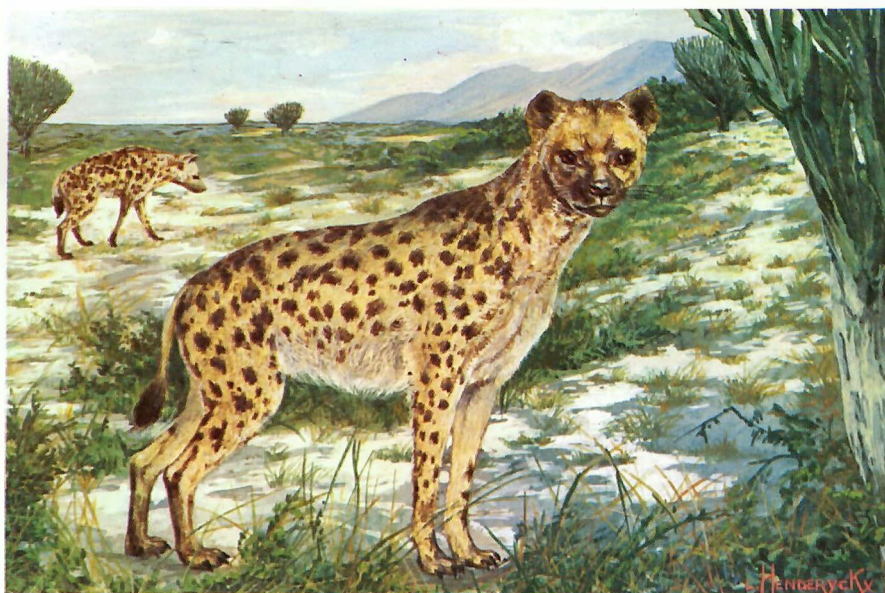
Le pelage rude et gris jaunâtre de l'Hyène rayée est orné de lignes transversales noires. La gorge est noire, les grandes oreilles dressées et glabres sont également foncées.

Les hyènes se reposent pendant la journée, dans des creux existants ou dans des trous qu'elles creusent elles-mêmes ou encore entre des rochers. Le cri ressemble à un ricanelement.

L'hyène rayée habite l'Asie et l'Afrique, mais rarement les mêmes régions que l'hyène tachetée.

150. — Gestreepte Hyena - Hyène rayée

151. — Gevlekte Hyena - Hyène tachetée

151. HYÈNE TACHETÉE

(*Crocuta crocuta*)

L'Hyène tachetée est plus grande et plus forte que la rayée : ses pattes postérieures ne sont pas aussi courtes que celles de l'espèce précédente. La queue est plus courte et moins poilue.

Elles ont une denture si puissante qu'elles sont capables de broyer des os d'éléphant et d'hippopotame.

L'Hyène tachetée attaque même des jeunes antilopes et des enfants endormis. Ses hurlements nocturnes et son "rire" diabolique sont bien connus. Elevée dès son jeune âge, elle peut devenir très attachée et très docile. Les 3 ou 4 jeunes viennent au monde dans un terrier et ont un pelage brun foncé. L'animal adulte est couvert de taches irrégulièrement disposées sur le corps et le dessus des pattes.

152. LEEUW

Leo leo

De Leeuw is de grootste katachtige die in Afrika leeft. Hij geldt als de koning der dieren, omwille van zijn trots en zijn moed. 's Nachts gaat hij op jacht in de savannen. Hij jaagt op antilopen, zebra's en andere grote dieren. Hij valt ook het vee aan, maar waagt zich zelden aan de mens. Honger, ouderdom of invaliditeit maken hem echter tot een menseneter.

De leeuw leeft in troepen, wat zeldzaam is voor een katachtige. Kenmerkend is het verschil tussen leeuw en leeuwint. Het mannetje heeft manen, die zich vanaf het derde levensjaar ontwikkelen.

Het wijfje brengt drie tot vijf jongen per worp ter wereld. Deze jongen hebben een gevlekte pels, terwijl het volwassen dier eenvormig geelachtig gekleurd is. De manen zijn gewoonlijk donkerder. Een eigenaardig kenmerk van de leeuw is ook de hoornige stekel aan de punt van de staart. De betekenis van deze stekel is nog twijfelachtig.

De leeuw die vroeger ook voorkwam in Mesopotamië, Iran, Arabië en de Balkan, wordt nu nog aangetroffen in de steppen en semi-woestijnen van Afrika, alsook in een klein gedeelte van Indië.

152. — Leeuw - Lion

151. GEVLEKTE HYENA

Crocuta crocuta

De Gevlekte Hyena is groter en sterker dan de gestreepte; de achterpoten zijn ook niet zo kort als bij de vorige soort. De staart is korter en minder borstelig. Het gebit is zo sterk dat het zelfs beenderen van olifanten en nijlpaarden kan vermorzelen.

De gevlekte hyena's vallen zelfs jonge antilopen en slapende kinderen aan. Algemeen bekend is hun nachtelijk gehuil en hun duivels lachen. Wanneer ze van jonsaf opgevoed worden, kunnen ze zeer aanhankelijk en volgzaam worden. De 3 of 4 jongen worden geboren in een hol en hebben een donkerbruine pels. Het volwassen dier is bedekt met donkere vlekken, zonder enige orde geplaatst op het lichaam en het bovengedeelte van de poten.

152. LION

Leo leo

Le Lion est le plus grand des félidés vivant en Afrique. Il est considéré comme le roi des animaux, à cause de son air majestueux et de son courage. La nuit dans les savanes, il chasse des antilopes, des zèbres et d'autres grands mammifères. Il attaque même le bétail, mais se hasarde rarement à affronter l'homme. La faim, l'âge ou l'invalidité cependant, en font un mangeur d'hommes.

Le lion vit par troupes, chose rare chez les félidés. La femelle est assez bien différenciée du mâle, celui-ci possédant une crinière qui se développe vers la troisième année.

La femelle met au monde de 3 à 5 petits par portée. Le pelage de ces jeunes est tacheté, tandis que la coloration des adultes est d'un jaune uniforme (fauve). Le plus souvent la crinière est plus foncée. Une particularité frappante chez le lion est la petite griffe cornée à l'extrémité de la queue. La signification de ce piquant est encore incertaine.

Le lion qui autrefois vivait également en Mésopotamie, en Iran, en Arabie et aux Balkans, se rencontre actuellement encore dans les steppes et les semi-déserts de l'Afrique, ainsi que dans une petite partie de l'Inde.

153. TIJGER

Tigris tigris

De Tijger is veel leniger, krachtiger en behendiger dan de leeuw. Hij verschilt er ook van door zijn rondere kop, zijn langere staart zonder kwast of stekel, maar vooral door zijn gestreepte pels: dwarse zwarte strepen op een gele of rode achtergrond, met witte buik. De gestreepte tekening doet hem weinig opvallen in wouden, bamboebossen, rietvelden of hoog gras.

Hij gaat bij het vallen van de avond op jacht naar herten, antilopen, zwijnen, apen, huisdieren, enz. Door omstandigheden kan hij ook « menseneter » worden zoals de leeuw. Hij is in staat zijn prooi te achtervolgen tot in het water, want hij is een goede zwemmer. Ook springt hij gemakkelijk over een hindernis van 2 à 3 m, zelfs met een prooi in de muil.

Tijgers leven in Midden- en Zuid-Azië, van Siberië en Mantsjoerije tot op Sumatra en Java. Zij ontbreken op Ceylon en Borneo. In Afrika komen geen tijgers voor.

153. — Tijger - Tigre

153. TIGRE

Tigris tigris

Le Tigre est beaucoup plus souple, plus fort et plus agile que le lion. Il en diffère également par sa tête plus ronde, sa plus longue queue sans touffe ni griffe, mais surtout par sa livrée rayée: lignes transversales noires sur fond jaune ou rouge; le ventre est blanc. Grâce à ce pelage rayé, il passe presque inaperçu dans les forêts, les fourrés de bambous, les roseaux et les hautes herbes.

A la tombée de la nuit il se rend à la chasse aux cerfs, antilopes, porcins, singes, animaux domestiques etc... Par suite des circonstances, il devient parfois « mangeur d'hommes », comme le lion. Il ne craint pas de poursuivre sa proie jusque dans l'eau, car il est un excellent nageur. Il est capable de franchir d'un bond un obstacle de 2 à 3 m. de hauteur, même avec une proie dans la gueule.

Les tigres vivent en Asie centrale et du sud, de la Sibérie et de la Mandchourie jusqu'à Sumatra et Java. Ils font défaut à Ceylan et à Bornéo. Le tigre n'existe pas en Afrique.

154. LUIPAARD of PANTER

Panthera pardus

De Luipaard is een zeer gevaarlijk dier. 's Nachts gaat hij op zijn eentje op jacht in het woud en de savanne. Hij jaagt op hoefdieren, apen en knaagdieren. Hij valt ook kleinvee, honden en slapende mensen aan. Hij is zeer behendig in het klimmen. Soms sleept hij zijn prooi mee in de bomen om zijn slachtoffer daar rustig op te peuzelen. Zijn stemgeluid is een kort gegrom. De twee à vijf jongen volgen hun moeder al spoedig na de geboorte op haar strooptochten.

Men kent wel een dertigtal verschillende ondersoorten van de Panter, die van elkaar te onderscheiden zijn door hun kleur, kleurpatroon en afmeting. De panthers van droge, open landschappen zijn gewoonlijk bleker gekleurd en wat groter dan die van de warme en vochtige oerwouden, de laagvlakten en de bergbossen, die kleiner, donkerder van grondkleur en dieper zwart gevlekt zijn.

De panter komt voor in gans Afrika, behalve in de Sahara- en Kalahari-woestijn. In Azië komt hij voor van Korea en de Amoer in het noorden, tot Java in het zuiden. In westelijke richting wordt hij aangetroffen tot in Klein-Azië. In Siberië, in het hoogland van Tibet en in Japan leven geen panthers.

154. LEOPARD ou PANTHERE

Panthera pardus

Le Léopard est un animal très dangereux. Pendant la nuit il va à la chasse, en solitaire, dans la forêt et dans la savane. Il chasse des ongulés, des singes et des rongeurs. Il attaque également du petit bétail, des chiens et des personnes endormies. Il grimpe agilement aux arbres. Parfois il traîne sa proie avec lui dans les branches pour l'y dévorer à son aise. Sa voix est un grondement bref.

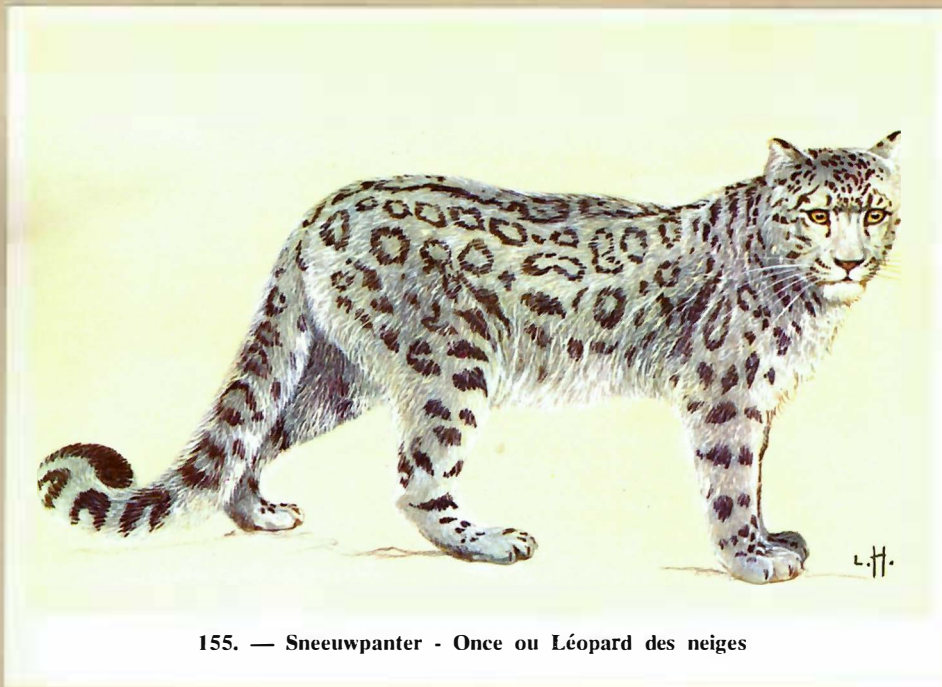
Très tôt après la naissance, les deux à cinq jeunes suivent leur mère lors de ses rapines.

On connaît près d'une trentaine de sous-espèces différentes de panthères qui se distinguent les unes des autres par la couleur, la livrée et les dimensions. Les panthères des vastes plaines arides sont généralement de coloration plus pâle et elles sont un peu plus grandes que celles des forêts vierges chaudes et humides, des plaines basses et des forêts de montagnes, dont la couleur de fond est plus foncée et qui sont tachetées d'un noir plus prononcé.

L'habitat de la panthère s'étend sur l'Afrique toute entière, à l'exception des déserts du Sahara et du Kalahari. En Asie, elle se rencontre depuis la Corée et l'Amour dans le Nord, jusqu'à Java dans le Sud. En direction de l'Est, elle existe aussi jusqu'en Asie Mineure. En Sibérie, dans les montagnes du Tibet et au Japon elle fait défaut.

154. — Luipaard of Panter - Léopard ou Panthère

155. — Sneeuwpanter - Once ou Léopard des neiges

155. ONCE ou LEOPARD DES NEIGES

Uncia uncia

Le Léopard des neiges occupe une place à part parmi les felins. Il a une très petite tête. La fourrure est épaisse et laineuse, les jarres grossières sont jaunâtres. A la tête et aux pattes il est marqué de petites taches gris foncé, sur le corps de larges anneaux noirâtres. Sa grosse queue est longue et touffue.

C'est un animal des hautes montagnes de l'Asie Centrale. En été, son habitat s'étend jusqu'à la limite des neiges, mais même en hiver il ne descend pas sous 1.800 m. environ. Il chasse toutes sortes d'animaux : bouquetins, moutons, lièvres changeants, faisans et petits rongeurs. Lorsqu'il ne se sent pas menacé, il ignore les êtres humains.

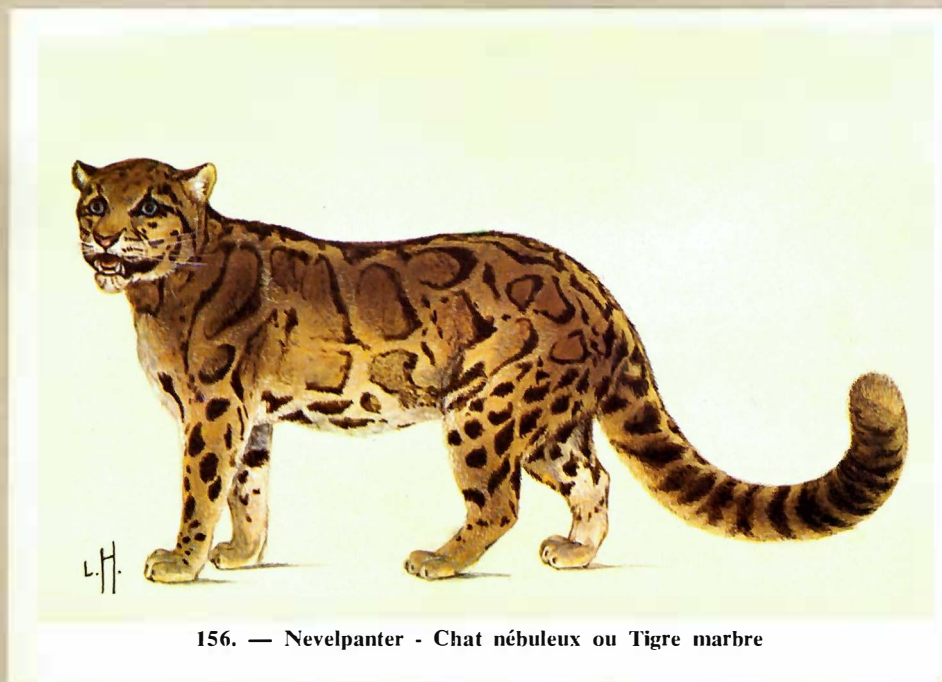
156. NEVELPANTER

Neofelis nebulosa

De Nevelpanter hoort thuis in Zuidoost-Azië, tot op Sumatra en Borneo. Hij komt zowel voor in de vlakte als in het gebergte, tot op hoogten van 3.000 m.

Hij is wat kleiner dan de panter. De korte en stevige poten zijn nuttig bij het klimmen in de takken, waar hij jaagt op kleine zoogdieren. Over het algemeen stelt hij zich tevreden met deze buit, maar soms waagt hij zich aan schapen, varkens en vooral gevogelte. Zijn hoektanden zijn bijzonder sterk ontwikkeld.

De grondkleur van de nevelpanter is as- tot geelgrijs. Op de schouders, de zijden en de heupen heeft hij grote hoekige vlekken, die een zwarte rand hebben en binnenin donkergrijs tot donkerbruin zijn. Kop, poten en buik vertonen ronde, zwarte vlekken; de kop en de hals hebben bovendien strepen.

156. — Nevelpanter - Chat nébuleux ou Tigre marbre

155. SNEEUWPANTER

Uncia uncia

De Sneeuwpanter neemt een aparte plaats in onder de katachtigen. Hij heeft een opvallend kleine kop. Zijn onder-vacht is dicht en wollig, met daarover ruige, geelachtige dekharen. Aan de kop en de poten merkt men kleine, donkergrijze vlekken; het lichaam vertoont grote, zwartachtige ringen. Zijn dikke staart is lang en dichtbehaard.

Hij is een bewoner van het middenaзиатisch hooggebergte. 's Zomers leeft hij tot aan de sneeuwgrens, maar ook in de winter komt hij niet lager dan ongeveer 1.800 m. Hij jaagt op allerlei dieren : steenbokken, schapen, sneeuwhazen, fazanten en kleine knaagdieren. Mensen laat hij gewoonlijk met rust, ten minste wanneer hij niet bedreigd wordt.

156. CHAT NEBULEUX ou « TIGRE MARBRE »

Neofelis nebulosa

Le Chat nébuleux habite le sud-est de l'Asie jusqu'à Sumatra et Bornéo. Il se rencontre aussi bien dans les plaines que dans les montagnes, jusqu'à des hauteurs de 3.000 m.

Il est un peu plus petit que la panthère. Ses pattes courtes et fortes lui sont utiles pour escalader les arbres et y poursuivre les petits mammifères. En général, il se contente de ces proies, mais parfois il ose s'en prendre aux moutons, aux porcins et surtout à la volaille. Ses crocs sont particulièrement bien développés.

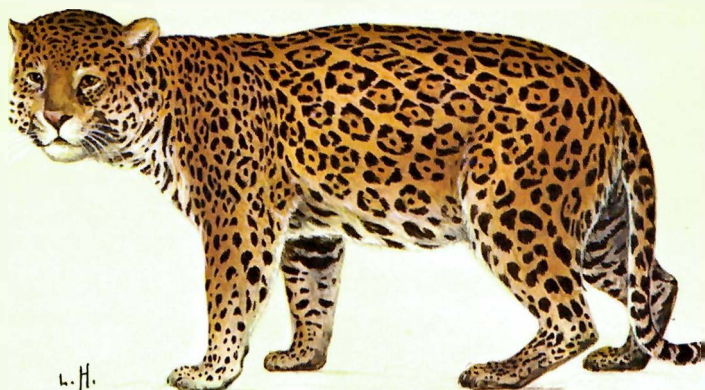
La couleur fondamentale du chat nébuleux va du cendré au gris jaunâtre. Les épaules, les flancs et les hanches sont ornés de grandes taches angulaires, bordées de noir et dont l'intérieur est gris brun à gris foncé. La tête, les pattes et le ventre montrent des taches circulaires, noires; en outre la tête et le cou sont rayés.

157. JAGOEAR

Panthera onca

De Jagoeaar is de grootste katachtige van Amerika. Hij leeft in dichte vochtige wouden in de nabijheid van water, waar de dieren komen drinken. Hij springt ze op de rug en slaat zijn grote slagstanden in hun nek. Op die manier doodt hij herten, waterzwijnen, runderen, paarden en honden. Soms moet hij zich tevreden stellen met apen, ratten, watervogels, kaaimannen, schildpadden of krabben. Hij mijdt de mens; slechts wanneer hij achtervolgd wordt, zal hij trachten toe te slaan.

De jagoeaars leven meestal eenzaam. Alleen in de maanden augustus en september ziet men ze in paren. Na een draagtijd van 100 dagen worden meestal twee jongen geboren. Na zes weken gaan ze reeds mee op jacht met hun moeder. In gevangenschap zijn bastaarden gekweekt van jagoeaar en luipaard.

157. — Jagoeaar - Jaguar

157. JAGUAR

Panthera onca

Le Jaguar est le plus grand des félidés de l'Amérique. Il vit dans les forêts humides et touffues à proximité de l'eau où viennent s'abreuver les autres animaux. Il saute sur leur dos et enfonce ses crocs puissants dans leur cou. De cette façon il chasse des cerfs, des tapirs, du bétail, des chevaux et des chiens. Parfois il doit se contenter de singes, de rats, d'oiseaux d'eau, de caïmans, de tortues ou de crabes. Il évite l'homme et ce n'est que lorsqu'on le poursuit, qu'il essayera de riposter.

Généralement les jaguars vivent en solitaire. Ce n'est qu'aux mois d'août et de septembre qu'on les rencontre par couples. Après une portée de 100 jours les petits viennent au monde; le plus souvent il y en a deux. Après six semaines, ils accompagnent leur mère à la chasse. En captivité on a déjà élevé des bâtards du jaguar et du léopard.

158. POEMA

Puma concolor

De vacht van de jonge Poema is gevlekt. Het volwassen dier is eenkleurig grijs- of roodachtig, behalve de staartpunt, die donker is. De achterkant van de oren en een kleine plek aan weerszijden van de snuit zijn zwart, de lippen en de binnenkant van de oren wit.

Hij bewoont de randzone van grote wouden, vanwaar hij nachtelijke tochten onderneemt naar het nabijgelegen steppengebied, om te jagen op kleine herten, kalveren, tapirs, enz. Gedurende de dag slaapt hij in een boom of tussen hoog gras. Hij gaat de mens uit de weg. Achtervolgd door jagers en hun honden, neemt hij de wijk in een boom. De poema is een goede klimmer. Hij jaagt ook op vogels en apen.

Zijn verspreidingsgebied strekt zich uit over Noord-, Midden- en Zuid-Amerika, van Canada tot het Zuiden van Patagonië.

158. PUMA ou COUGUAR

Puma concolor

Le pelage du jeune Puma est tacheté. L'animal adulte est unicolore, gris ou jaunâtre, sauf le bout de la queue, qui est foncé. Le revers de l'oreille et une petite tache des deux côtés du museau, sont noirs. Les lèvres et l'intérieur des oreilles sont blancs.

Il habite la lisière des grandes forêts, d'où il entreprend ses rapines vers les régions steppiques qui les entourent, pour y chasser des petits cervidés, des veaux, des tapirs, etc. Pendant le jour il dort dans un arbre ou entre les hautes herbes. Il évite l'homme. Poursuivi par les chasseurs et leurs chiens, il cherche refuge dans un arbre. Le puma est bon grimpeur. Il capture également des singes et des oiseaux. Son aire d'habitat s'étend sur l'Amérique du Nord, du Sud et Centrale, du Canada jusqu'en Patagonie méridionale.

158. — Poema - Puma ou Couguar

159. OCELOT of PARDELKAT

Oncoides pardalis

De Ocelot is de meest voorkomende katachtige van Midden- en Zuid-Amerika. Zijn grootte ligt tussen deze van een grote huiskater en die van een kleine panter. De ocelot is zeer gezocht om zijn pels. Deze haarvacht heeft een rood-geel-grijze ondergrond met zwartgerande, diepbruine vlekken en strepen.

Alle ocelots behoren tot één soort, alhoewel ze onderling sterk kunnen verschillen. Overdag slaapt de ocelot in boomholten of ondoordringbaar struikgewas. 's Avonds gaat hij op jacht naar vogels, apen en kleine zoogdieren. In tegenstelling met de poema en de jagoeur blijven de ocelots gans het jaar in paren leven. Volwassen gevangen blijft hij een onbetrouwbaar huisgenoot; jong opgenomen wordt hij zeer tam.

159. — Ocelot of Pardelkat - Ocelot

159. OCELOT

Oncoides pardalis

L'Ocelot est le félin le plus répandu en Amérique Centrale et du Sud. Sa taille se situe entre celle d'un gros chat mâle et celle d'une petite panthère. L'ocelot est très recherché pour sa fourrure. La couleur de fond du pelage est rouge-jaune-gris, avec des taches et des lignes d'un brun profond, bordées de noir.

Tous les ocelots appartiennent à une seule espèce, bien qu'il peut y avoir de fortes différences d'individu à individu. Pendant le jour, ils dorment dans des creux d'arbres ou dans des broussailles impénétrables. Le soir, ils vont à la chasse aux oiseaux, singes et autres mammifères de petite taille. Contrairement au puma et au jaguar, les ocelots vivent pendant toute l'année par couples. Capturés à l'âge adulte, ce sont des compagnons dont il faut se méfier; pris jeunes, ils s'approprient très bien.

160. AFRIKAANSE WILDE KAT

Felis lybica

De Afrikaanse Wilde Kat heeft de gestalte van de huiskat of is iets groter; zij vormt ten andere de stam waaruit de huiskat is gesproten.

Dit roofdier voedt zich met vogels en knaagdieren. Evenals de gewone huiskat is zij een nachtjager, die er alleen op uit trekt. Zij is een uitstekende klimmer. De drie tot zes jongen worden blind en hulpeloos ter wereld gebracht. Ze worden door de moeder goed verborgen gehouden in een holle boom, een rotsholte of een verlaten hol van een of ander dier.

De Afrikaanse wilde kat is sterk verwant met de Europese wilde kat. (zie album « Dieren van België »).

160. — Afrikaanse Wilde Kat - Chat de brousse

160. CHAT DE BROUSSE

Felis lybica

Le Chat de brousse est de la taille du chat domestique ou légèrement plus grand. Il constitue d'ailleurs la souche dont sont issus les chats domestiques. Ce carnassier se nourrit d'oiseaux et de rongeurs. Tout comme le chat domestique, c'est un rodeur nocturne qui chasse en solitaire. C'est un excellent grimpeur. Les trois à six petits viennent au monde aveugles et faibles. La mère les tient soigneusement cachés dans un arbre creux, dans une cavité de rocher ou dans le terrier abandonné d'un animal quelconque.

Le chat de brousse est fortement apparenté au chat sauvage d'Europe (voir album "Animaux de Belgique").

161. AFRIKAANSE GOUDKAT

Profelis aurata

Bij deze katachtige komt een vorm van dimorfisme voor, die niet afhankelijk is van het geslacht : de éénvormige pels van het volwassen dier (met uitzondering van de donkere vlekken die blijven bestaan op de lichter getinte buik) is bruin of grijs, volgens het individu. De nekharen zijn naar de oren toe gericht. De kop is betrekkelijk klein, maar het dier kan wel zo groot worden als een kleine luipaard.

De Goudkat leeft in het oerwoud. Ze is een bodemdier. Zij slaapt in rotscholten, spleten of holen van andere dieren. Zij jaagt vooral op vogels en knaagdieren. De goudkat komt voor in West- en Midden-Afrika.

161. — Afrikaanse Goudkat - Chat doré d'Afrique

161. CHAT DORE D'AFRIQUE

Profelis aurata

Chez ce félin, il se présente une forme de dimorphisme, indépendante du sexe : le pelage unicolore de l'animal adulte (à l'exception des taches foncées qui subsistent sur le ventre de coloration plus claire) est brun ou gris, d'après l'individu. Les poils du cou sont dirigés vers les oreilles. La tête est relativement petite, bien que l'animal peut atteindre la taille d'un petit léopard.

Le Chat doré est un habitant de la forêt vierge. C'est un animal terrestre. Il dort dans des creux ou crevasses de rochers ou encore dans des terriers d'autres animaux. Il chasse principalement des oiseaux et des rongeurs. Il habite l'Afrique occidentale et centrale.

162. SERVAL of TIJGERKAT

Leptailurus serval

Door de grote oorschelpen en de betrekkelijk korte staart lijkt deze katachtige op de lynx. De Serval heeft twee "kleurfasen" : één met grote vlekken en één met zeer talrijke kleine vlekken.

De Tijgerkat leeft in alle open landschappen van Afrika, bij voorkeur in de savannen; ze komt evenwel niet voor in het noord-oosten.

De serval jaagt vooral op jonge antilopen, lammeren en hazen, en ook wel op vogels, hagedissen en insecten.

Vroeg in het jaar worden in een goed verborgen leger twee tot vijf jongen geboren. Jong gevangen kunnen ze zeer lieve huisgenoten worden. Er zijn wel een twintigtal ondersoorten gekend, waaronder een geheel zwarte. In Zuid-Afrika wordt de serval ook boskat genoemd.

162. SERVAL

Leptailurus serval

Par ses grandes oreilles et sa queue relativement courte, ce féliné ressemble au lynx. Le Serval a deux "phases de coloration" : une à grandes taches et une à de très nombreuses petites taches. Cet animal habite toutes les étendues ouvertes de l'Afrique, de préférence les savanes; il fait défaut dans le nord-est. Le serval chasse surtout des jeunes antilopes, des agneaux, des lièvres et aussi des oiseaux, des lézards et des insectes. Les petits, au nombre de deux à cinq, viennent au monde au début de l'année dans un gîte bien caché. Capturés dès leur jeune âge, ils peuvent devenir des compagnons très affectueux. On en connaît au moins une vingtaine de sous-espèces parmi lesquelles il y en a une qui est complètement noire. En Afrique du Sud le serval est également appelé "chat des bois".

162. — Serval of Tijgerkat - Serval

163. — Dwergtijgerkat - Chat de Bengale

163. DWERGTIJGERKAT

Prionailurus bengalensis

Uiterlijk lijkt de Dwergtijgerkat wel op de ocelot (n° 159), doch zij is kleiner en heeft veel kleinere vlekken en stippen dan de ocelot.

De dwergtijgerkat is een nachtdier uit de oerwoudgordel van Azië, naar het noorden van Voor-Indië tot in Mantsjorie en Formosa en in zuidelijke en oostelijke richting tot de Soenda-eilanden en de Filippijnen.

De kop is gestreept, de romp gevlekt; de staart vertoont ringen. Overdag slaapt zij in boomholten. Dit dier is niet te temmen.

163. CHAT DE BENGALÉ

Prionailurus bengalensis

Extérieurement le chat de Bengale ressemble assez bien à l'ocelot (n° 159), mais il est plus petit et son pelage est parsemé d'un nombre beaucoup plus grand de taches et de points, que celui de ce dernier.

Le chat de Bengale est un animal nocturne de la ceinture des forêts vierges de l'Asie, vers le nord des Indes jusqu'en Mandchourie et la Formose et, dans la direction du sud et de l'est : jusqu'aux îles de la Sonde et les Philippines.

La tête est rayée, le corps tacheté et la queue annelée. Pendant le jour il dort dans des creux d'arbre. Cet animal est indomptable.

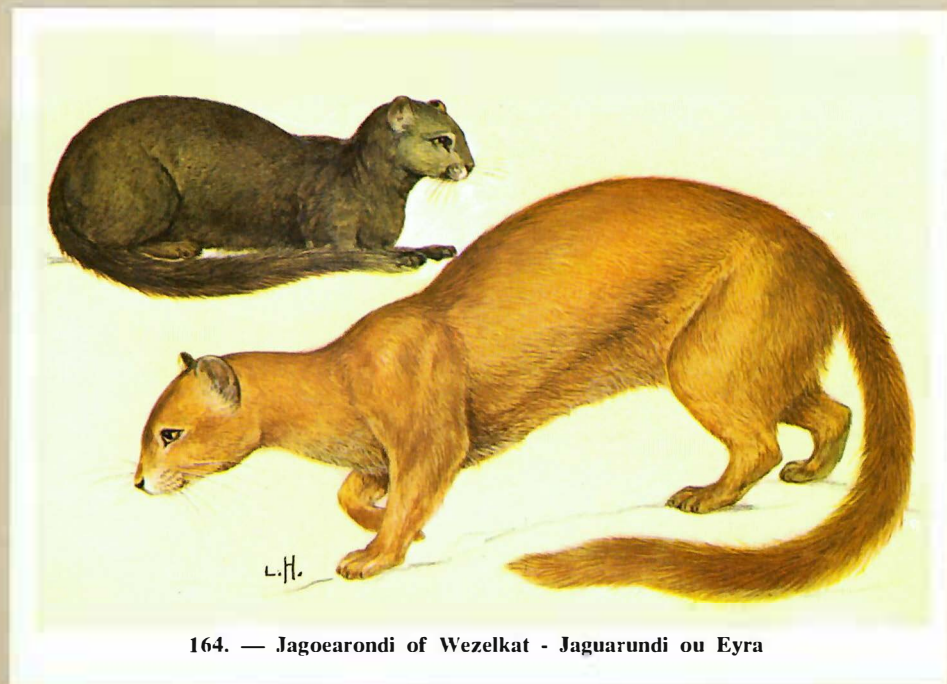
164. JAGOEARONDI of WEZELKAT

Herpailurus jaguarundi

De Jagoearondi hoort thuis in het zuiden van de Verenigde Staten en in Midden- en Zuid-Amerika. Zijn langgerekt lichaam wordt gedragen door korte poten.

De staart is lang. Dit dier wordt ook wel Wezelkat genoemd, wegens zijn langgerekt lichaam.

Hij mijdt het eigenlijke bos en de open vlakke; vandaar dat hij bij voorkeur te vinden is in bosranden met dicht struikgewas. Zijn vacht is eenkleurig. Er zijn grijze, donkerbruine en roodachtige variëteiten bekend.

164. — Jagoearondi of Wezelkat - Jaguarundi ou Eyra

164. JAGUARUNDI ou EYRA

Herpailurus jaguarundi

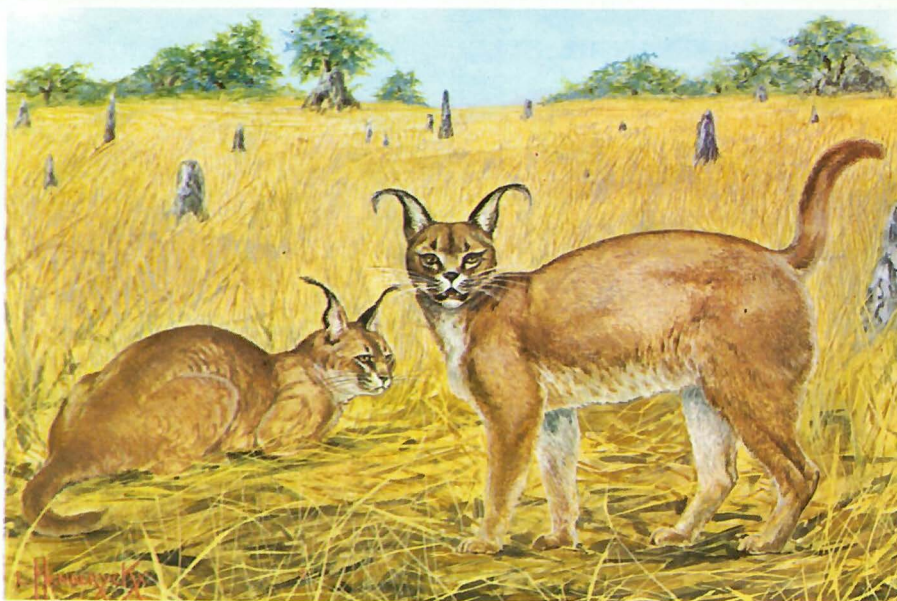
Le Jaguarundi habite le sud des Etats-Unis et l'Amérique Centrale et du Sud. Son corps allongé est porté par de courtes pattes. La queue est longue. Cet animal est parfois appelé "chat-belette" à cause de son corps allongé.

Il évite les bois proprement dits et les espaces découverts; c'est pourquoi il fréquente de préférence la lisière des bois à sous-bois impénétrable. Son pelage est unicolore. On en connaît des variétés grises, brun foncé et rougeâtres.

165. KARAKAL of WOESTIJNLOS

Caracal caracal

De Karakal is een katachtige, behorend tot de groep der lossen of lynxen. Hij is aangepast aan het leven in dorre streken. Hij jaagt vooral op vogels, doch ook op knaagdieren. Door de vacht, die bij het volwassen dier eenkleurig is, valt de Woestijnlos niet gemakkelijk op tussen de door de zon verschroeiende gewassen. Hij woont in Afrika ten zuiden van de Sahara en in de droge streken van Azië tot Transkaspie en Voor-Indië. Opvallend zijn zijn grote oorschelpen met een haarpluim. Hij is wild, maar zeer vlug en behendig; met een enkele sprong kan hij een laag vliegende vogel in de lucht grijpen.

165. — Karakal of Woestijnlos - Caracal

165. CARACAL

Caracal caracal

Le Caracal est un félin appartenant au groupe des lynx. Il est adapté à la vie dans des régions arides. Il chasse surtout des oiseaux, mais également des rongeurs. Grâce au pelage unicolore de l'animal adulte, il passe presque inaperçu dans la végétation brûlée par le soleil. Il habite l'Afrique au sud du Sahara, et les régions arides de l'Asie jusqu'à la province transcaspienne de l'U.R.S.S. et l'Inde. Il se distingue par ses grandes oreilles surmontées de pinceaux. Il est sauvage et très rapide et agile; d'un bond il peut attraper un oiseau qui vole bas.

166. LOS of LYNX

Lynx lynx

De Los onderscheidt zich van de andere katachtigen door zijn hoge poten, zijn korte staart, zijn oren die van kwastjes voorzien zijn, en zijn witte bakkebaarden; ook door een kleiner aantal tanden (28 bij het volwassen dier in plaats van 30). Zijn haarvacht is grijs- of roodbruin al naar gelang de streek, met zeer veel kleine, donkerbruine vlekjes. De pels is zachter en dichter naarmate hij koudere streken bewoont. Vooral de pels van de Lynx van deze koudere streken is zeer gezocht in de bonthandel.

De los bewoont bergen en bossen in koude en gematigde gebieden. Hij is zeer bloeddorstig en durft in het hoge noorden zelfs rendieren en elanden aanvalen.

Hij komt voor in Noord- en Oost-Europa, en in West-Azië tot in Tibet. Tot in de 18e eeuw kwam hij ook voor in West-Duitsland. Ongetwijfeld heeft hij enkele eeuwen geleden ook in België geleefd.

166. LYNX

Lynx lynx

Le Lynx se distingue des autres félins par ses hautes pattes, sa courte queue, ses oreilles surmontées de pinceaux, ses favoris blancs et par un plus petit nombre de dents (28 chez l'animal adulte au lieu de 30). Son pelage est gris-brun ou brun-rouge, d'après la région, avec de très nombreuses petites taches brun foncé. Le pelage devient plus doux et plus touffu à mesure que l'animal habite des régions plus froides. C'est surtout la fourrure du lynx des régions froides qui est très estimée dans le commerce des fourrures.

Le lynx habite les montagnes et les bois des régions froides et tempérées. Il est très sanguinaire et, dans le grand nord, il n'hésite pas à attaquer des rennes et des élans.

Le lynx se rencontre dans le nord et l'est de l'Europe et en Asie occidentale. Jusqu'au 18e siècle, il vivait encore en Allemagne occidentale et il est indubitable que, il y a quelques siècles, il a également vécu sur le territoire belge.

166. — Los of Lynx - Lynx

167. — Canadese Los - Lynx du Canada

167. CANADESE LOS

Lynx canadensis

De Canadese Los komt voor in Alaska, Canada en het noordelijk gedeelte van de Verenigde Staten.

Volgens sommige dierkundigen is deze los geen echte soort, maar wel een ondersoort van de los uit Europa.

In levensgewoonten komt hij overeen met de Euraziatische los (zie dus ook n° 166).

167. LYNX DU CANADA

Lynx canadensis

Le Lynx du Canada vit au Canada, en Alaska et dans le nord des Etats-Unis.

D'après certains zoologistes, il ne s'agirait pas d'une espèce proprement dite, mais d'une sous-espèce du lynx de l'Europe. Son genre de vie ressemble à celui du lynx eurasiatique (n° 166).

168. JACHTLUIPAARD

Acinonyx jubatus

De Jachtluipaard is de enige katachtige met nauwelijks intrekbare klauwen; hij is aldus aangepast aan het rennen in de grote grasvelden, waar hij op kleine antilopen jaagt. Bij de jongen vormen de lange manen een mantel.

De jachtluipaard komt voor in Afrika en een groot gedeelte van Azië. In Arabië en Indië wordt hij afgericht voor de jacht. Het dier wordt volwassen gevangen. Het temmen duurt ongeveer een half jaar. De jachtluipaard behoort tot de snelste viervoetige dieren; waarschijnlijk is hij de rekordhouder inzake snelheid.

Steppen en woestijnen, vooral als ze wat heuvelachtig zijn, vormen een omgeving waarin de jachtluipaarden zich thuis voelen. Het zijn nachtdieren, die achter hun prooi aanjagen, in plaats van hun slachtoffer eerts te beloeven en te besluipen, zoals de andere katachtigen dat doen.

168. — Jachtluipaard - Guépard ou Chita

168. GUEPARD ou CHITA

Acinonyx jubatus

Le Guépard est le seul félin à griffes à peine retractiles; il est ainsi adapté à la course dans les vastes plaines herbeuses où il chasse les petites antilopes. La longue crinière des petits leur constitue un véritable manteau.

Le guépard vit en Afrique et dans une grande partie de l'Asie. En Arabie et aux Indes, cet animal est dressé à la chasse. On le capture à l'âge adulte. Le dressage dure environ six mois. Les guépards sont à compter parmi les quadrupèdes les plus rapides; il est fort probable qu'ils détiennent le record de vitesse.

Les steppes et les déserts, surtout s'ils sont légèrement vallonnés, constituent leur habitat de prédilection. Ce sont des animaux nocturnes qui poursuivent leurs proies, au lieu d'épier et de surprendre leurs victimes, comme le font les autres félins.

169. CALIFORNISCHE ZEELEEUW

Eumetopias californianus

In de Antwerpse dierentuin kan iedereen de zwem-, duik- en springkunst van de zeeleeuw bewonderen. We zagen zeker al wel eens hoe behendig hij toegeworpen vis kan opvangen. Zijn prestaties als jongleur maken hem tot een zeer geëerde artiest in het circus. Een zeeleeuw is gemakkelijk te temmen. Toch moet men steeds voorzichtig zijn voor zijn gebit. Hij hapt zeer snel toe, vooral wanneer men hem aan de kop vastgrijpt: daarmee is hij niet gediend. In de vrije natuur kan hij duiken tot op 100 meter diepte, en wel een kwartier onder water blijven.

De Californische Zeeleeuw leeft langs de westkant van Midden-Mexico, ongeveer tot San Francisco in het noorden. Daar, op de klippen van Golden Gate, ligt een beroemde paarplaats.

169. — Californische Zeeleeuw - Otarie de Californie

169. OTARIE DE CALIFORNIE

Eumetopias californianus

Au jardin zoologique d'Anvers, tout le monde peut admirer l'agilité de l'Otarie comme nageuse, plongeuse et sauteuse. Nous avons certainement déjà remarqué, avec quelle adresse elle attrape les poissons qui lui sont lancés. Ses prestations comme jongleuse en font une artiste très appréciée dans les cirques. Le dressage d'une otarie est facile, mais on doit tout de même user de précautions à son égard à cause de sa denture. Elle happe très rapidement, surtout lorsqu'on la prend par la tête, geste qu'elle n'apprécie guère. Dans l'eau, son élément naturel, elle peut plonger jusqu'à une profondeur de 100 m et rester immergée pendant près d'un quart d'heure.

L'Otarie de Californie vit le long des côtes occidentales du Mexique Central et, au nord, à la hauteur de San Francisco environ. Là, sur des îlots rocheux du Golden Gate, il existe un célèbre lieu de reproduction.

170. STELLERS ZEELEEUW

Eumetopias stelleri

In het noorden sluit de Stellers Zeeleeuw zich aan bij de Californische soort. Hij is de grootste oorrob. Het mannelijk dier is, zoals steeds bij de oorrob, veel groter dan het wijfje. Zijn gewicht kan zelfs 800 kg bereiken.

Deze zeeleeuw bewoont alle kusten in het noorden van de Stille Oceaan, van Brits Columbië via Alaska tot Noord-Japan.

Zoals de andere oorrobben heeft de Stellers zeeleeuw nog kleine oorschelpen (vandaar de naam *oorrob*); zijn vinvormige poten zijn nog tamelijk goed geschikt voor voortbeweging op het land.

170. OTARIE DE STELLER

Eumetopias stelleri

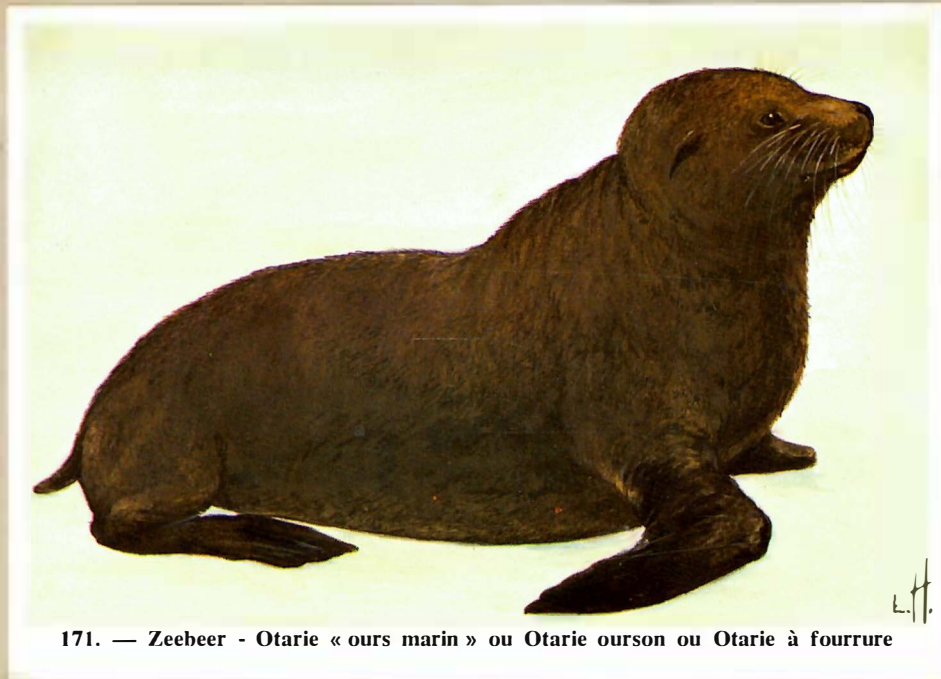
Plus au nord, l'Otarie de Steller succède à l'espèce californienne. C'est la plus grande des otaries. Comme c'est toujours le cas chez ces animaux, le mâle est beaucoup plus grand que la femelle. Il peut atteindre un poids de 800 kg.

Cette otarie vit le long des côtes du Pacifique nord, de la Colombie britannique via l'Alaska jusqu'au Japon septentrional.

Tout comme les autres otaries, celle de Steller a de petits pavillons d'oreille, et ses pattes sont encore relativement adaptées à la locomotion sur la terre ferme.

170. — Stellers Zeeleeuw - Otarie de Steller

171. — Zeebeer - Otarie « ours marin » ou Otarie ourson ou Otarie à fourrure

171. ZEEBEER *Callorhinus ursius*

De Zeebeer is zeer gekend om zijn waardevolle pels « sealskin ». Onder de dek-haren heeft hij zeer zachte, zijdeachtige wolharen. Het beste bont komt van de jonge dieren. Oorspronkelijk kwam de noordelijke zeebeer voor van Midden-Californië tot Japan, doch op de meeste plaatsen werd hij door de pelsjagers uitgeroeid. Alleen op de Pribiloff-eilanden verzamelen zich in de paartijd nog zeeberen. De rest van het jaar brengen ze in zee door met jagen op inktvissen. In het begin van mei verschijnen de eerste mannetjes op de paarplaatsen, waar ze vechten om de beste plaats. Daarna komen de wijfjes, die twee of drie dagen na hun komst hun jong ter wereld brengen. Bijna onmiddellijk na de geboorte grijpt opnieuw paring plaats. Het jaloerse mannetje verdedigt zijn harem (soms wel 40 wijfjes) tegen zijn rivalen. Zijn jaloersheid laat hem nauwelijks de tijd tot eten. In augustus verlaten de sterk vermagerde mannetjes hun harem.

171. OTARIE « OURS MARIN » ou OTARIE OURSON ou OTARIE A FOURRURE *Callorhinus ursius*

L'Otarie « ours marin » est bien connue grâce à sa fourrure « sealskin ». Sous les jarres, elle a une bourre très douce et soyeuse. Les meilleures fourrures proviennent des jeunes animaux. Auparavant cette otarie se rencontrait depuis la Californie centrale jusqu'au Japon. Mais à la plupart des endroits, elle a été exterminée par les chasseurs de fourrures. Ce n'est qu'aux îles Pribiloff que les ours marins s'assemblent encore à l'époque de la reproduction. Elles passent le restant de l'année en haute mer, à la chasse aux seiches. Au début du mois de mai, les premiers mâles apparaissent aux lieux de reproduction, se battant pour occuper les meilleurs territoires. Les femelles viennent plus tard, pour mettre bas, deux ou trois jours après leur arrivée, leur unique petit. Presque immédiatement après les naissances, l'accouplement a de nouveau lieu. Le mâle, très jaloux, défend son harem (parfois jusqu'à 40 femelles) contre les attentions de ses rivaux. Sa jalousie lui laisse à peine le temps de se nourrir. En août, les mâles fortement amaigris, quittent leur harem.

172. MANENROB of PATAGONISCHE ZEELEEUW *Otaria jubata*

De Manenrob heeft nog kleine oorschelpen zoals de andere zeeleeuwen. Zijn zeden en gewoonten kunnen best vergeleken worden met die van de andere zeeleeuwen. Aan de kusten van Zuid-Amerika, rond de Kaap Hoorn tot aan de monding van de Rio de la Plata, en ook op de Falkland- en Galapagos-eilanden, worden manenrobben aangetroffen. Deze dieren danken hun naam aan het feit dat de bullen een soort manen op de rug vertonen. Men noemt deze zeeleeuwen ook haarrobben omdat ze de zijdeachtige wolharen missen van de pelsrobben of zeeberen. De manenrob verlaat het water slechts zelden buiten de voortplantingstijd; dan verblijft hij ongeveer een maand op het land. De volwassen bullen vechten om de wijfjes die zij in een harem van 5 tot 20 dieren verenigen.

172. Manenrob of Patagonische Zeeleeuw - Otarie à crinière

172. OTARIE A CRINIÈRE *Otaria jubata*

L'Otarie à crinière a de petits pavillons d'oreille, tout comme les autres otaries. Ses mœurs et habitudes sont semblables à celles des autres lions marins. On rencontre les otaries à crinière sur les côtes de l'Amérique du Sud, autour du Cap Horn jusqu'à l'embouchure du Rio de la Plata, ainsi qu'aux îles Falkland et Galapagos. Elles doivent leur nom au fait que les mâles portent une sorte de crinière sur le dos. Elles sont encore appelées "Otaries poilues" parce qu'elles sont dépourvues des bourres soyeuses des otaries à fourrure ou ours marins. L'otarie à crinière ne quitte que très rarement l'eau en dehors de la période de reproduction; ce n'est qu'à cette époque qu'elle demeure à terre pendant un mois environ. Les mâles adultes se battent pour la possession des femelles, qu'ils réunissent dans un harem de 5 à 20 animaux.

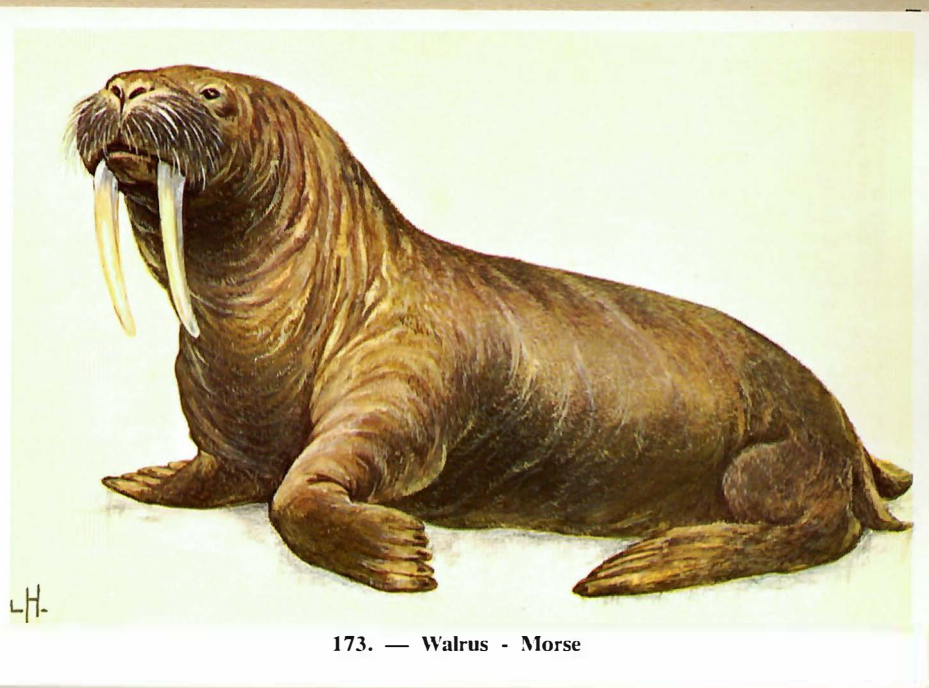
173. WALRUS

Odobenus rosmarus

De Walrussen werden in het verleden sterk vervolgd, niet alleen om de grote hoeveelheid traan dat deze dieren leverden, maar ook om hun slagtanden die soms wel 75 cm lang kunnen worden. Het ivoor van deze slagtanden is zo waardevol als dat van de olifanten. Nu leven de walrussen nog alleen op enkele kleine gebieden aan de kust van Noord-Groenland en ten noorden van de Beringstraat. Vroeger bestonden er kudde van wel duizenden dieren.

Zijn slagtanden gebruikt de walrus om zich op het ijs te hijsen, om mosselen van de zeebodem te krabben of om te vechten voor het bezit van een wijfje. Naast mosselen eet hij ook kreeften, zeesterren, zeeëgels en zeewier. Gewoonlijk is er maar één jong, dat gedurende twee jaar wordt gezoogd.

De wijfjes bereiken slechts twee derden van de grootte van de bullen, maar hun slagtanden kunnen bijna even groot worden.

173. — Walrus - Morse

173. MORSE

Odobenus rosmarus

Les Morses ont été fortement pourchassés, non seulement pour la grande quantité d'huile que produisent ces animaux, mais également pour l'ivoire de leurs défenses qui atteignent parfois une longueur de 75 cm; cet ivoire a autant de valeur que celui des éléphants. Actuellement les morses n'existent plus que sur quelques territoires sur les côtes du Groenland septentrional et au nord du détroit de Bering. Auparavant, il y avait des troupes de milliers d'animaux.

Le morse se sert de ses défenses pour se hisser sur la glace, pour arracher des moules du fond de la mer ou se battre pour la possession d'une femelle. A côté des moules, le morse mange également des homards, des étoiles de mer, des oursins et des algues marines. Le plus souvent, il n'y a qu'un seul petit que la femelle allaite pendant deux ans.

Les femelles n'arrivent qu'aux deux tiers de la taille des mâles, mais leurs défenses peuvent devenir presque aussi longues que celles de ces derniers.

174. ZEEOLIFANT

Mirounga leonina

De Zeeolifant behoort tot de slurfbobben, waarvan de bullen hun verdikte neus min of meer kunnen opblazen tot een soort slurf. De oude zeeolifant kan een lengte bereiken van wel 6,5 m. Het wijfje is maar half zo groot en heeft geen slurf.

De zeeolifant eet vissen, inktvissen, mosselen en wier, waarvan hij tientallen kilo's per dag kan verzwellen.

Na de haarwisseling, waarbij tegelijk de buitenste huidlaag loskomt, werpt het wijfje één jong, dat bij zijn geboorte zo groot is als een volwassen zeehond. Het veroveren van een wijfje gaat gepaard met hevige gevechten. De mannetjes richten zich op, blazen hun slurf op en laten rauwe trompetgeluiden horen.

174. ELEPHANT DE MER

Mirounga leonina

L'Éléphant de mer appartient au groupe des phoques proboscidiens, dont les mâles sont pourvus d'un nez volumineux, qu'ils peuvent gonfler en une sorte de trompe. Les vieux éléphants de mer atteignent une longueur de près de 6,5 m. Les femelles n'arrivent qu'à la moitié de cette taille et elles n'ont pas de trompe. L'éléphant de mer mange des poissons, des seiches, des moules et des algues marines, dont il peut avaler des dizaines de kilogrammes par jour.

Après la mue, au cours de laquelle se détache également la couche externe de l'épiderme, la femelle met bas son unique petit, qui a déjà la taille d'un phoque adulte. La conquête d'une femelle s'accompagne de violents combats. Les mâles se dressent, gonflent leur trompe et émettent des sons rauques de trompette.

174. — Zeeolifant - Eléphant de mer

175. — Klapmuts - Phoque à capuchon

175. KLAPMUTS

Cystophora cristata

De volwassen Klapmuts is grijs met zwarte vlekken en een donkere snuit; de buikzijde is wit. Het mannetje kan zijn slurf opblazen. Wanneer het dier woedend is, maar ook wel eens in rust, kan het zijn neus opblazen tot de grootte van een ballon. In hevige woede ontstoken kan de bul vliezige zakken als een soort langwerpige rode ballons uit de neusgaten naar buiten blazen.

De jonge dieren zijn mooi tweekleurig: de buik is wit en de rug blauw-zwart. Ze worden in de maand maart geboren in gebieden gelegen tussen Groenland, IJsland en Spitsbergen.

De mannetjes vechten voor de wijfjes en kunnen dan zo hard brullen dat men het kilometers ver kan horen.

175. PHOQUE A CAPUCHON

Cystophora cristata

Le Phoque à capuchon adulte est gris, avec des taches noires et un museau foncé; le ventre est blanc. Le mâle peut gonfler sa trompe. Lorsque l'animal est furieux, et même parfois lorsqu'il est au repos, il lui arrive de gonfler celle-ci jusqu'à ce qu'elle atteigne la grosseur d'un ballon. Pris d'une forte colère, le mâle peut même expulser les sacs membraneux par les narines, sous la forme de ballons oblongs rouges.

Les jeunes sont d'un beau bicolore: au ventre blanc et au dos bleu-noir. Ils viennent au monde au mois de mars dans des régions situées entre le Groenland, l'Islande et l'archipel de Spitzbergen.

Les mâles se battent pour la possession des femelles en poussant des rugissements si forts, qu'ils peuvent être entendus à des kilomètres à la ronde.

B 12 - 1963

